

Myanmar Literature Project

မြန်မာစာပေစီမံကိန်း

Hans-Bernd Zöllner (ed.)

Working Paper No. 10:11.1

The Strike War by Thakin Po Hla Gyi

Translation: Stephen Campbell

Passauer Beiträge zur Südostasienkunde

Working Papers

ISSN 1435-5310

Alle Rechte © Lehrstuhl für Südostasienkunde, Universität Passau 2010

Druck: Universität Passau

Printed in Germany

Contents:

Foreword (Hans-Bernd Zöllner)	3
About the Translator	4
Introduction (Stephen Campbell)	5
Image of Thakin Po Hla Gyi on a Burmese Banknote	7
English Text	8
Burmese Text	53

Foreword (Hans-Bernd Zöllner)

It's a special pleasure for me to write the foreword for this working paper which is a rather special issue in more than one way. The translator, Stephen Campbell, sent the text to me and asked if it could be included in the Myanmar Literature Project's series of Working Papers. After having a look at the work I realised first that Thakin Po Hla Gyi was no Nagani author but as a Thakin must have shared the political creed of the Nagani founders. Second and more important, his work complements a series of books and pamphlets published by Nagani, notably the two booklets by Ba Hein and Thein Pe on the students' revolution and the involvement in the strike of the oilfield workers in 1938 and the Indo-Burmese riots of the same year respectively (Working Papers 11 and 12 of this series). Therefore, it is very much suited to be included in this series.

Thakin Po Hla Gyi's book very much contributes to understand the revolutionary spirit among the students, workers and nationalists in the year 1938 – 1300 according to the Burmese era. It would be worthwhile to further investigate the events of that year and compare it to the upheavals in Burma's post-war history.

Finally, I would like to thank Stephen Campbell very much for his contribution to the Myanmar Literature Project. The publication of the text coincides with the 75th anniversary of the Nagani Bok Club which will be celebrated in Yangon on November 4th, 2012. Hopefully, this celebration and the changes happening in Myanmar these days will help to broaden the interest in the foundations of Burma's independence in the late colonial period, its impact on later events and its significance for understanding Burmese perceptions of society and politics.

Hamburg, October 2012

About the translator

Stephen Campbell is a PhD student in the Department of Anthropology, University of Toronto, researching precarious labour and worker organising among Myanmar migrants in Thailand. He can be contacted via email at: stephen.campbell@utoronto.ca. He is grateful to U Aung Khine for input on earlier drafts of this translation.

I. INTRODUCTION (Stephen Campbell)

Thakin Po Hla Gyi (1908? – 1943?) was a true working class hero of Burma's independence struggle.¹ Born into a family of poor peasants, at the age of 14 he witnessed British colonial authorities arrest his father when the latter could not afford to pay his land taxes. As a young man Po Hla Gyi found work as a manual labourer for the Burmah Oil Company (BOC) on the Magwe oil fields. It was on these oil fields that he was later to take a leading role in organising his co-workers for the 1938 uprising, the most significant series of workers' strikes in the country's colonial period. The strikes erupted at the Chauk oil field on 8 - 9 January 1938 and culminated in a workers' march to Rangoon on 14 November that same year.² Over the period of the conflict the strikes spread to other worksites (notably the Yen-an-chaung oil field and the Syriam (Thanlyin) refinery), with over 10,000 workers taking part.

Although the strikes did not result in an undisputable success for the workers involved, they formed an important part of what became known as the "year of revolution", which saw widespread popular unrest among the country's workers, peasants and students.³ Amidst this unrest, members of the mass-based anti-colonial *Dobama* Association, which included Po Hla Gyi, agitated to connect the workers' strikes to a broader anti-capitalist, anti-colonial agenda.

Like all members of the Dobama Association, Po Hla Gyi took on the title *thakin* (master). Due to his militancy in the strikes he also earned the epithet of *alawaka* (ogre). As the strikes wore on, "The Ogre" Thakin Po Hla Gyi and his colleagues sought to raise funds for the striking workers by selling Po Hla Gyi's recently written text *The Strike War* for 4 annas a piece at the Shwedagon Pagoda on 8 and 9 October 1938.⁴

1 In a recent biography, U Aung Soe writes that Thakin Po Hla Gyi was most likely born in 1908, 1909 or 1910 and passed away in an unspecified year during the Japanese occupation (U Aung Soe, 2011, *1300 pyi hnit alawaka thakin po hla gyi*, Yangon: Shwe-Pye-Son Publishing).

2 Khin Yi, 1988, *The Dobama Movement in Burma (1930-1938)*, Ithica: Cornell Southeast Asia Program, p. 98.

3 Clipson, Edmund B, 2010, *Constructing an intelligence state: the development of the colonial security services in Burma 1930 – 1942*, unpublished PhD thesis, Exeter: University of Exeter, p. 171.

4 Khin Yi, 1988, *The Dobama Movement in Burma (1930-1938)*, Ithica: Cornell Southeast Asia Program, p. 84.

Aside from being a means of raising funds and increasing popular support for the striking workers, *The Strike War* aimed at encouraging workers across the country to take the strike into their own hands as a revolutionary weapon with which to abolish both capitalism and colonial rule. The style and content of *The Strike War* are therefore those of an agitational pamphlet, rather than of an historical record or journalistic report (though an appendix of articles was included with the publication). As such, some of the statistics (such as on wage rates) are contradictory and lack references. These shortcomings are minor, however, in light of the text's strengths. What Thakin Po Hla Gyi provides us with here is an impassioned appeal from within Burma's working class to see the country's independence struggle as fundamentally anti-capitalist in character. It is from this perspective that he condemns ethnic and religious conflict for dividing the working class and thereby undermining the anti-capitalist, anti-colonial struggle.

The prominence of Thakin Po Hla Gyi in his own lifetime was short lived. He passed away prematurely due to a stomach illness during the Japanese occupation. Nonetheless, for his role in the oil workers' uprising he has been canonised in Myanmar historiography as a leading figure in the country's independence struggle.⁵ In 1968 *The Strike War* was reprinted by a Yangon-based publisher, and in 1987 the government of Burma issued a new 45 kyat currency note with Thakin Po Hla Gyi's portrait shown on one side and the colonial oil fields on the other. Hopefully, with this translation of *The Strike War*, English-language readers will come to more fully appreciate working class involvement in Burma's anti-colonial struggle and the exemplary role of "The Ogre" Thakin Po Hla Gyi in that regard.

Stephen Campbell
Mae Sot, Thailand
September 2012

⁵ Han Tin, 2008, "Myanmar education: challenges, prospects and options," in *Dictatorship, disorder and decline in Myanmar*, Monique Skidmore and Trevor Wilson (eds.), Canberra: ANU e-press, p. 113.

II. IMAGE

Thakin Po Hla Gyi's portrait as shown on the 45 kyat currency note issued by the government of Burma in 1987.

III. TRANSLATION (Stephen Campbell)

Introduction

The main reason for having written and published at such an appropriate moment this publication called *The Strike War* is that I want the poor and downtrodden to be victorious in any of the great strikes that occur in the conflict between the powerful, oppressive, thieving, deceiving, capitalist bandits and the downtrodden poor who are virtuous and noble. It is with this main intention that I have in goodwill written this book.

The reason for having this goodwill is that it can be seen in any of the great strikes of the downtrodden poor against the greedy capitalists that occur anywhere in the world that those who are wealthy practice gross injustices in their oppression of the weak. I am able to point out what I have personally seen of the poor hardworking downtrodden labourers having to endure extortion in their lives of perpetual poverty and what seems like perpetual loss.

Especially, in accordance with this sense of goodwill the motivation for writing this book is, given the insufficiency of various methods, to provide instructions and advice to the downtrodden poor of more effective means to fully uproot and destroy the root cause of the wicked capitalist system of greed, monopoly and extortion and to successfully fight to establish a paradise on earth for the poor downtrodden workers who are always enduring extortion.

Among these various means, there should be no doubt that taking hold like a great weapon of the methods included in this publication called *The Strike War* will enable the easy abolishment of the capitalist system of exploitation, oppression and tyranny. In other words, the poor must take hold of this great weapon that makes the capitalist robbers run for their lives trembling in fear.

The reasons for this publication are (a) the problem of the wicked capitalist system of oppression that has been able to spread over and dominate the world, and (b) the additional big problem of the masses always losing to a handful of capitalists in any of the great strikes between the rich and the downtrodden poor. Given the certainty of these methods, as is known by analysing their various characteristics, why do the downtrodden poor who are in the clenched fist of the enemy not dare to take hold of this effective weapon to gain liberation from oppression?

For these reasons, I hope that all the people and monks who fully examine this book called *The Strike War*, which has been written and published in accordance with the exhortations of the strike leaders who have fought in the great uprising of the famous oil field strike, will be able to critically analyse the causes of the problems that frequently arise in the strikes that occur due to persistent oppression and domination by the capitalists, as in the events between the greedy capitalists and the downtrodden poor that are included in this book.

“The Ogre” Thakin Po Hla
One of the oil field strike leaders
Temporarily in Yangon

Chapter 1

Our great country of some 14 million people has suffered a terribly great loss ever since the day that it came under imperialist rule.

It is important that we clearly note the various subterfuges of the imperialist capitalists that have prevented equality among us and prevented us from meeting our basic needs.

In the text below, we will analyse the manner in which the imperialist capitalists who have us in their grip are subjugating us politically, decapitating our social potential, and strangling us economically.

The burdens of the poor

About 90 per cent of the population of Burma does farming or collects firewood. These hard working poor people invest their strength each year in planting about 600 million kyat worth of rice, cotton and other agricultural products.

About 1 ½ per cent of the population are oil workers who produce about 250 million kyat worth of petroleum, gasoline, and wax candles each year.

About 1 ½ per cent are mine workers who mine about 300 million kyat worth of gold, silver, lead, zinc, copper and other kinds of minerals each year.

About 1 per cent are poor people who chop down a total of about 400 million kyat worth of teak each year. The remaining poor people work doing other odd jobs valued at about 80 million kyat.

If Burma’s riches were not in foreigners’ hands but instead equally distributed to all the Burmese people, each household would be able to get a total of about 750 kyat per year.

All the ethnic nationalities of Burma who carry the dignity of such abundant natural resources are in absolute poverty with insufficient food and are scrambling to work without rest in order to live hand to mouth.

Poor Burmese farmers get an average daily income of three annas per household. Workers get an average daily income of six annas. The total income of approximately 95 per cent of poor people is roughly calculated at only about 100 million kyat per year.

The total gross domestic product of about 1.6 billion kyat is completely falling into the hands of the imperialists.

The capitalists ignore us while we so visibly invest our strength working to the point of exhaustion.

Monopoly capitalists

The national association called the Bulainjapul monopolises the rice and cotton industry.⁶

Oil companies such as the BOC, IPB and PPC monopolise the oil industry.⁷

The capitalist company called the Burma Corporation controls the mining industry.

Timber companies such as Bombay-Burmah, Steel Brothers and Fukar monopolise the forestry industry.

The oppression of landlords and capitalists

The poor people are not able to make full use of the very little income that they get. With the help of Indian landlords, Burmese landlords and other money lenders the imperialists do not freely hand over the low income of the poor but instead force them to repay interest.

The capitalists who own the companies listed above are partners and directors in the great banks in Burma.

Chapter 2

The ill fate of Burma

The poor are cowering like frogs beneath a log under the capitalist government's punitive rate of taxation.

In Japan, the price of oil that was extracted in Burma costs only about 14 annas per gallon.

⁶ The Bulainjapul was an employers' association in colonial Burma, similar to a chamber of commerce.

⁷ These include the Burmah Oil Company (BOC) and the Indo-Burma Petroleum Company (IBP).

It is evident that in Burma, however, the fact of having to pay 1 kyat and 5 annas per gallon is the result of the capitalist government's deliberately unjust and one-sided tax increase.

Burma's irretrievable exported commodities

Due to the monopoly of foreign capitalists everywhere over industry and trade the tens of millions received in profit from commodities that have been produced is all taken away to foreign countries with no way of being reclaimed. We who are indigenous to this country are in permanent poverty, suffering from pangs of hunger without a base to stand on.

Throughout the duration of the despicable unrestrained imperialist system we have not had one visible kernel of welfare.

Imperialism as the cause of flooding in Burma

Since the day that the imperialist system engulfed Burma the agricultural industry that we depend on has deteriorated with each passing day.

The capitalists want to be able to easily carry off our Burma's agricultural products, oil, minerals, rice, gold, silver, precious stones, teak and cotton. They therefore built car roads and railroads. While cutting off rivers and streams as they lay roads, the capitalists prioritise building as cheaply as possible, and they do not concern themselves with the agricultural land and alluvial plains in the surrounding areas.

In some areas, in order to reduce costs while going over rivers and streams to lay roads the capitalists fill in some streams and constrict some rivers. Due to some rivers and streams being closed off and silting up there is insufficient drainage, causing great dangers of flooding across the whole of Burma each year during the rainy season. Due to the damage from that flooding poor farmers have endured many kind of suffering including death, the extensive destruction of agriculture, the destruction of homes and property, and the perishing of cattle, water buffalo and other animals.

The spread of malaria resulting from imperialism

When the capitalists thoughtlessly and hastily chop down the teak forests in Burma they float the timber along rivers and streams, leaving behind vast marshes and pools of mud as these rivers and streams are blocked off and silt up. As a result, malaria spreads and thousands of

poor men and women of our country die from the disease. Reforestation and malaria protection departments have been opened in name only.

The capitalists do not concern themselves with improving health and agriculture. About ten years ago Burmese farmers got a household income of about 11 kyat per month. However, as the price of rice has fallen by half that income is now only about 5 kyat per household.

Why has Burma lost its gold?

Although the finances of poor farmers have been devastated as a result of the price of rice having fallen by half, they cannot get even a slight reduction in the required payment of agricultural land tax and the interest owed to landlords. Therefore, at the time the price in rice fell our women had to remove and hand over their jewellery of gold, silver and precious stones in order to appease the excessive greed of the foreign capitalists who are like thirsty cows. Now, there is no gold on the arms of our women. They are like dizzy people who have no smelling salts.

A system whereby those who starve, starve and those who profit, profit

Just like it is said that doctors profit when people are sick, although the fall in the price of rice brought about pangs of hunger among the poor the monopolising capitalists gained tens of millions in profit from rice. That year [1930] the capitalists gained a net profit of more than approximately 40 million kyat.

Why is Burma boiling in rebelling rather than staying calm?

It is evident that the great rebellion that emerged all over Burma about eight years ago [1930] was instigated by the harassment and rape of the poor by the landlords and major capitalists.

The hostages of imperialism

The ripples caused by the extreme fall in the price of rice are until now not calm. The people are being crushed due to the oppression of this unjust and dirty system which requires that the thousands of poor farmers who have been unable to pay the agricultural land tax and capitation tax be given notice and prosecuted, their assets that cannot be moved be

confiscated with a warrant, and that they be arrested and imprisonment. (According to an excerpt from the 1935 Annual General Administration Report)

The historical causes of the wearing down of the poor

The history of Burma from about eight years ago [1930] is the history of irrigation canals, land, houses, gold, silver, precious stones and valuable items gradually passing from the hands of the poor Burmese into the hands of the imperialists, landlords and Chettiars.

Presently, about 40 per cent of the agricultural land in Burma is in the hands of agricultural landlords and Chettiars. Either by contract or through a change of name the remaining agricultural land is falling into the hands of Chettiars.

Similarly, the poor workers are gradually suffering a reduction in their monthly wages. The capitalists are gradually taking away what little relief the workers and poor people previously had. The number of those unemployed is increasing day by day. As our economy has been dwindling away with each passing day we no longer have any comfort.

Chapter 3

The extortion of the capitalist BOC

It is evident that with the capitalist oil companies sucking our fat and blood in grinding oppression we have become impoverished, fragile and hungry.

The huge capitalist BOC (according to the 1937 annual report it pocketed a profit of 75 million kyat) is paying only 5 million kyat in wages to all the workers who are sweating from head to toe working at all times of the day and just barely staying alive. Just like the saying “to carrying two water pots on a single head,” the workers have had to take on two duties. The combined total of wages and profit is about 80 million kyat. The workers’ share must be taken from that 80 million kyat. The value of commodities is determined according to the time worked for their production. In the labour time that must be worked in order to get 80 million kyat, calculating how much time must be worked for the capitalists’ profit and how much work time must be worked for the workers’ wages, the workers’ share is calculated at only one sixteenth. If we divide according to time, in the eight hours per day that the workers work they work only half an hour for themselves. The remaining seven and a half hours is forced work time for the capitalists to be able to extort profit. One worker gets an average of

one kyat per day. Therefore, if one worker produces commodities valued at 16 kyat, he or she gets one kyat as his or her wage. The worker must produce 15 kyat for the profit of the capitalist BOC.

If analysed in this way, all those who understand basic economics must admit that these statistics are possible.

How strange it is that the capitalists inhale using the workers' nostrils. Cutting us down, strangling us and sucking our fat and blood in this way is the expression of this bad system which completely takes away our dignity.

The political meaning

Politics is the real economics. The law of politics is the proscription that the ruling group follows and directs in order to increase its prosperity. Politics and economics cannot be separated. In short, the significance of the task that we carry out to free our great country of Burma is the return of exports of about 1.6 billion kyat back into the hands of the poor Burmese.

Chapter 4

Social relations in the capitalist era

If we reconsider social relations, the rights of the poor are impoverished from all sides. Those who earn their livelihood from manual labour are suffering in poverty without basic needs, serving others while their rights are violated from all sides. Ever since the year that the price of rice fell by half, the poor farmers have been unable to get back on their feet. From that time until now the poor in this great country of Burma have lived on one meal per day. They wear just a waist cloth with nothing on their backs. Just like it is said "to build a fence with twigs, a roof with leaves, and posts with sticks," they must live in a house of just seven thatch shingles and seven floor boards. For however long the capitalist system lasts, we will live lives worse than slaves such that we cannot reverse our ill fate.

The poor Burmese are now so impoverished that their clothing is thin enough to see through and they do not even have leftover scraps of rice and water to consume. And the women who make up about half of our population must suffer along with us the financial penalty of that foul upside-down system.

The ill fate of women

As for our women, their character was ruined when they sold themselves for the sake of their livelihood and though they did not want to they had to earn a living doing sordid deeds. This form of livelihood based on sordid activities has spread across the whole of Burma.

As a result of the imperialist system our women have been scorched and roasted in the hands of the capitalists, like a deer falling into the hands of a tiger.

Returning to the era when virgins had to be handed over

The capitalist era that has arrived is like ancient times when virgins had to be handed over to immortal dark sorcerers, such as the *dekaton*, *ayigy* and *shinmahtee*.⁸ Have these sorcerers been reborn as capitalists? Presently, these modern dark sorcerers wear the masks of capitalists and bring about the dominance of this dirty system over our great country of Burma. Those extremely boorish dark sorcerers with long hair, long beards and black robes who were able to demand any woman they wanted and who are said to have existed in ancient Bagan can be seen right here and now. In ancient times virgins had to be handed over to those dark sorcerers for a period of seven days. However, our women must be handed over to the iniquitous imperialists for as long as those imperialists so desire.

A wife can be bought with a basket of rice

If China is famous as the poorest country in the world, then when a young woman can be bought for five kyat our country of Burma must really be the grandfather in matters of poverty. If the world does not yet know that due to the destruction of the agricultural industry in Burma's countryside possession of women who have fallen into financial ruin can be bought for just one basket of rice, it is because the capitalists have restricted the news.

In order to completely abolish this dirty and foul situation we must rebel and demolish the capitalist system from the root.

Chapter 5

Like muzzled cattle

Although we must unavoidably struggle, greatly exhausted, ploughing and cultivating in the hot season and the rainy season, the capitalist give us no rights, while everywhere

⁸ The *dekaton*, *ayigy* and *shinmahtee* were three types of tantric monks during the Bagan period.

constraining us like muzzled cattle in the rice fields, and taking the economic gains that we produce with our lives.

The capitalists have broken the world record in death due to plague, small pox, sexually transmitted diseases, malaria, tuberculosis, leprosy and mental derangement due to their cruelty against the poor who reside in Burma, which is crowded with pagodas, abundant in precious stones, rice, gold and silver, and for which the imperialists in their arrogance have taken credit saying that it is like an invaluable ruby of the British Empire.

The downtrodden who suffer and have not yet been freed from their present distress and gone on to the land of death must endure hunger catching and eating mice, lizards, scorpions, turtles and snails that have not yet been monopolized and taxed by the capitalists. In addition, some people have become weak and have died due to eating tree roots, wild fruits and banana trunks.

It is so very astounding that we die in these many horrible and unnatural ways under the authority of the imperialist system.

To the extent that the poor Burmese workers and farmers have become impoverished, the capitalists and their lackeys have increased their riches and have had good fortune rain down on them like jewels.

Chapter 6

The economic disparity between the rich and the poor

The great blood sucking monopoly capitalist companies are pocketing a profit of about 400 million kyat each year by confiscating the core of Burma's riches, like rice, oil, minerals, timber and cotton. The salary of Burma's governor who is the highest ranking executioner is about 150,000 kyat per year. The salaries of high court judges and deputy commissioners are about 100,000 kyat per year. The directors, ministers and members of parliament who are the main lackeys of the imperialists get between 50,000 and 200,000 kyat per year.

The low ranking military police who have the responsibility of risking their lives to suppress uprisings of bandits or rebellions that occur and disrupt peace whenever the poor people of the country suffer from hunger and scarcity as a result of the instigations of the imperialist system get only 12 to 24 kyat per month. On average, poor Burmese workers and farmers get only 9 to 20 pies per person per day.⁹

⁹ A "pie" was a currency amount in colonial Burma. There were 12 pies in 1 anna, and 192 pies in 1 rupee.

Just like painting the faces of one's roosters with soot so that they will not recognise each other and thus be willing to fight, under the present system, the duration of which is impossible to guess, the capitalists use subterfuges to divide the lower class civil servants and poor people who have shared economic interests, and repeatedly submerge us under water.

The inequality of residence

Among the lackeys and servants of the imperialists, the governor who is a respected person and the central chairperson has the opportunity to live in a personal mansion that is in actual fact about 100,000 square feet in area. As for the high court judges and deputy commissioners, managers, directors and senior and junior ministers, they similarly have the opportunity to reside in well furnished enclosures of about 50,000 square feet in area.

As for the poor workers, they have lost their homes, become financially ruined and become fully impoverished. Some poor people, being homeless without as much as a seed's weight in personal possessions, are living in the alleys between buildings and avoiding police patrols. When they again rent a home with their monthly salary, since they cannot afford the rent, they must live in narrow 300 square-foot rooms that are so cramped with about 50 workers in each that there is no floor space on which to walk and there is not even enough room to roll over while you sleep. Although they may want to get up at night and go to the toilet, since there is no space to walk they worry about stepping on those who are sleeping and can barely restrain their bowels.

In summary, although the imperialists, who comprise only about 0.1 per cent of the population of Burma, are able to engage in commercial enterprises valued at over 160,000,000,000 kyat, they only pay the poor, who comprise 95 per cent of the population, a daily wage of about 2 annas per person.

Although we did not want this fight, the fight has been started

Like a goat that wakes a sleeping elephant, the wealthy capitalists who are a very small minority initiated a fight with us who are in the majority, with contempt, persistent harassment, and hysterical unrestrained threats. And although we did not want to fight, and although we have wanted to live peacefully, it is not possible.

The characteristics of police and detective offices

Like thieves accusing others, is it not the case that the capitalists who take our fingerprints and photographs in the police stations and detective offices look down on us like criminals and fugitives?

So many ways of becoming slaves

We are slaves of overwork and we are slaves to debt. When farmers and poor people lose their farms due to the free handed, unrestrained persecution of the landlords and financiers who live off of vast interest, their whole lives becomes like those of slaves. As a result of the factory workers being boxed in and having their blood and fat squeezed by the capitalists they fall up to their neck in debt, to a condition worse than slavery.

In so many ways we have become slaves

It is as clear as strands of rice noodles that not only is our potential stunted but we will be unable to recover in the future as a result of these base social relations that have given the imperialists absolute power to dominate us with unjust force and work us until we are sobbing and utterly exhausted so that they do not lose a single day, month, hour, or fraction of a minute of labour time.

We will therefore certainly rebel and demolish from the root this unjust, evil imperialist system which fosters the imperialists' greed and misleads them into wanting our wealth and the destruction of our lives.

Chapter 7

Why was there a global financial collapse?

We have come to realise that the global financial collapse which presently engulfs the whole world is the result of the imperialist system that has given capitalists who do not work the opportunity to possess factories, mines and agricultural land, yet has given no opportunity at all to possess property to the poor who are in the majority and who work to the point of exhaustion with sweat dripping from their forehead to their feet.

Imperialism and unemployment

The indigenous nationals residing in Burma who are in the majority have no chance to touch even with their finger tips the property that the capitalist imperialists exploit and take away. Using our profit the capitalists manufacture and make use of amazing tools. And they still plan to further reduce the number of workers. We should not disparage these amazing creations that have been made with great effort. Instead of improving the living standards of us workers, the capitalists will use these advanced tools to further replace workers. The poor will thus have to ceaselessly endure the harms of the capitalist system such as increased unemployment, loss of workers' livelihoods, increased starvation, a worsening situation, and more exhausting work for those who still have jobs.

We must completely abolish the system in which the capitalists take no responsibility at all for the lives of those who are made unemployed by the use of new equipment and tools.

Those who have the same economic interests as the poor

Workers such as clerks, secretaries, merchants, brokers, lawyers, and small-scale vendors who carry their goods on their head or with a yoke on their shoulders live on the same land, drink the same water, eat from the same pot, and have the same economic interests as the poor. The poor who are the majority in Burma do not have the opportunity to use their income in Burma. Those workers of a higher economic standing who earn their income through their close relations with the poor are only able to share in the income of the poor.

If the poor had more income, they would be more comfortable. Is it not evident that the workers and farmers have lost hope as their economic position has been ruined due to the daily worsening of their situation?

Why must reinforcements be sent?

Those who make their living as clerks, merchants, lawyers and hawkers in the market are therefore connected with poor workers through shared economic circumstances. When it is accepted that, as though in one boat on the same journey, the affairs of the poor are our affairs and the struggle of the poor is our struggle, we must not avoid our duty to participate in the uprising of the poor by providing support in the form of reinforcements, encouragement, and financial assistance.

Chapter 8

The Indo-Burmese riots

The emergence of the Indo-Burmese riots that are currently taking place is a great problem. We will consider the reason for the sudden emergence of these riots together with the historical sequence.

The poisonous seed the imperialists planted

When the imperialists planted that seed they knew it would bear fruit. As though cutting down a whole bush in order to get at a rabbit, the imperialists enacted Burma's immigration law and brought about the Indo-Burmese riots. In Burma, indigenous Burmese nationalities and Indian ethnic groups have lived together in unity without fighting for a thousand years.

Having lived together like that, we can guess whose instigation has brought about the awful emergence of the present situation after just a small number of years of imperialist domination. About 60 years ago the imperialists spent many millions of kyat in order to have Burma's immigration law enacted. They gave large amounts of money to coolie leaders as advanced payment for travel and food expenses in order to bring poor Indians to Burma. The intention of the capitalists at that time was to bring about a low wage for workers by means of these cash payments.

The matter of ethnic conflict

At that time the poor Burmese were only interested in agricultural work. Since the capitalists' monopoly had not yet been established, it was easy to conduct business from all sides. The capitalists used the immigration law to resolve the difficulty of having to pay a high price in order to hire for factory work the poor Burmese who were only interested in agriculture.

Starting from the day that the immigration law was established, Indians without status or position in India have been coming to Burma without cease. There are now a total of at least one million Indians in Burma. By paying wages to hire destitute Indians lacking status or position who are just barely getting enough food to survive, the capitalists have been able to increase their extreme profits each day.

At that time agricultural products got a good price. From 1900 to 1931 the amount of agricultural land in Burma increased from 11 to 18 million acres. At that time the price of 100 baskets of rice increased from 50 kyat to 200 kyat.

The start of the nationalist movement

Around 1920 some Burmese came to realise the grinding oppression of the imperialist system. When the enterprises of indigenous fledgling capitalists, merchants, rice mill owners and nationalist employers were gradually ruined due to the pervasive monopoly resulting from the imperialist system, the nationalist movement began to emerge. A small number of Burmese started paying attention to the constraints and monopoly of the small Indian capitalists who had arrived everywhere and carried out widespread activities. By importing into Burma very cheap modern finished products from great capitalist countries like America, Japan and those in Europe the enterprises of indigenous commodity producers collapsed.

Gradually as the Burmese became poorer and poorer they became interested in working in modern industrial enterprises. However, since they could not compete in that economic sector, aside from being dissatisfied with foreigners, and especially Indians, there were other special matters. In lower Burma few Burmese factory workers could be seen prior to 1929. At that time, just as agricultural work was for the Burmese, industrial work was for the Indians.

As the price of rice had not yet fallen, agriculture was able to sustain those whose businesses had been destroyed due to the imperialist system. With the fall in the price of rice resulting from the global financial collapse that emerged starting in 1929 people abandoned agriculture and sought out other commercial enterprises.

It can be seen that the Indians pre-empted the poor Burmese in looking for work in the large train companies and motorised boats companies that transported merchandise and travellers along the water shipping routes. As for the Burmese who later got the idea to earn a livelihood with merchant trade, since they were similarly pre-empted by the Indians they were unable to get a place for themselves and it was very difficult to compete with the Indians who were frugal and skilled. At that time it was like the saying that when the Burmese woke up the clothes were already gone.

In sum, since it could be seen that the Indians were prospering in every miniscule economic sector, dissatisfaction emerged among the Burmese.

Because of whom have we been impoverished?

Very few people have come to realise that the whole of Burma has now fallen destitute as a result of being boxed in and constrained by powerful imperialist structures like that mining companies, oil companies, companies that have monopolies over agricultural products, and large banks.

The imperialists' method of striking once and cutting twice

With the collapse of agriculture, the poor masses of Burmese farmers moved into industrial work and brought down the price of labour more and more. The number of unemployed workers who were unable to sell their labour increased more and more. Just like when goods cannot be sold the price will fall, when the number of unemployed workers increased the wages of those who had work fell. The capitalists were able to benefit from the fruits of getting much profit by planting the seed of the immigration law and being able to easily rule by causing dissention.

The major 1930 Indo-Burmese riot started because of competition between Burmese and Indians coolie stevedores. Starting from that time ethnic hatred gradually increased in the hearts of the poor Burmese.

Just as boils gradually swell and eventually erupt, there were frequently causes for the eruption of the Indo-Burmese riot.

In sum, starting from a struggle over the scraps of meat on the bones discarded by the imperialists, the Burmese and Indians came to hate each other.

The strategy of divide-and-rule

While confronting and blaming each other, the Burmese and the Indians have gradually drowned in the dissention instigated by the imperialists.

Like a dog that runs south chasing after a rabbit that runs north, the Burmese and Indians have struck at the wrong target. When the imperialist system that has brought about poverty is completely abolished, this major conflict will be resolved.

Independence and the oil field strike

Even since the day that the Indo-Burmese riot began, the oil field uprising that is part of the independence movement has faded from public attention.

The British capitalists who are dividing the world and causing dissention

The astonishing British imperialists are world famous for their subterfuges. We must understand well that the riots that have frequently emerged are caused by the dissention that has manifest in all the places that have come under British authority.

Please re-examine the problem of separating or joining [Burma with India]

This kind of riot occurred in Burma once in 1930 and now in 1938. Each time these riots have occurred they have caused the uprisings of the poor against the capitalists to fade from public attention. The capitalists' stratagem of causing dissention has been able to bring about division between those who have been close. We should be mindful of the fact that when the problem of dissention has emerged, Burmese people have become disunited.

In India, the Hindu-Muslim conflict is in ceaseless turmoil up to the present day. And in the Palestinian territory and Arab territories the Jewish-Arab conflict has not yet calmed down.

And in the British Isles the imperialists have brought about conflict among the poor Irish and the poor English. The issue of ethnic riots is a mighty antidote to the poison of imperialism.

The imperialists make it seem as though the starvation of the poor Burmese is caused by the entry of Indians into Burma. In reality the poor Burmese and the poor Indians compete with each other to become slaves. We should not forget that it is the imperialist system which causes the increasing starvation of the impoverished majority.

Indians cannot be driven out of the country so long as there is imperialism

Indians are being brought into Burma due to the desire of the imperialists. Although the Indians might be abused, they will not leave so long as the imperialist system which wants them to come remains in place. In 1930, at the time of the first Indo-Burmese riot, there was a total of only 500,000 Indians in Burma. The fact that at present the number of Indians has increased to one million is clear proof of this.

“This is our plan! This is our plan!”

It can be seen that each time a strike uprising occurs an Indo-Burmese riot follows and covers over the strike. Given that the novels, bioscopes, pamphlets and newspapers that have

instigated the Indo-Burmese riot have not been banned but have instead been allowed to be distributed freely, we should guess what the plan is in the minds of the imperialists.

It can be immediately seen that with the emergence of the Indo-Burmese riot, the capitalist government promulgates in reference to that riot many new laws and imposes restrictions on political activities.

With the oil field strike quieting down as a result of the Indo-Burmese riot, the capitalists and their servants are loudly cheering “This is our plan! This is our plan!”

The affairs of the poor are the main issue

We slaves are engaged in petty internecine fighting. There is no prestige in it at all. And we fail to get at the real issue. As a result of the Indo-Burmese riot our independence has gotten further and further away. We should understand that by stirring up religion and ethnicity the matter of the poor vanishes.

The imperialists’ divisive ways

When one ethnicity and another, one group and another, one religion and another are not on good terms but instead confront each other with hostility, then the imperialists can very easily rule. The imperialists have caused dissension among us with psychological tricks and other means. They have broken up our countries into many parts and have ruled over us. Please look at how they have divided countries from each other, such as India and Burma, and Burma and the Shan States.

Imperialism and war

We will only live in peace after the disappearance of the crooked imperialist system that is bringing about dissension in the minds of the people by dividing states with boundaries in order to bring about conflicts between ethnic groups and religions. It can be clearly seen that imperialism is the reason why the whole world is not at peace but is instead in turmoil with the threat of war.

Chapter 9

The essence of government¹⁰

The great materialist philosopher Karl Marx who laid the foundation of socialism around a hundred years ago said that modern governments are just executive organisations charged

¹⁰ For the sake of coherency, a chapter break has been added here, which does not exist in the original text.

with acting in the service of the capitalist economy. We can see the undeviating truth of that statement in the pattern of imperialism and war.

If we look at the new Government of Burma Act of 1935, it is evident that the law confers complete authority into the hands of the governor, for whom the capitalists are pulling the strings. It is therefore clear that the law of the government is the law of the capitalists. The capitalist government makes capitalist laws and must act in accordance with capitalist economics.

The imperialist capitalists kick us down and in order to increasingly strengthen themselves and prevent us from standing up the imperialist machine opens up departments for the oppression of the poor. These departments are extracting and making use of millions of kyat in taxes, as is evident from the table below.

Departments of oppression

	Department	Amount (hundreds of thousands)	Tax %
1	Taxation department	163.9	10.6
2	Income tax department	190.26	12.2
3	Departments for special expenses and monthly pensions for the courageous deeds of the capitalists' major lackey slaves.	151.58	9.8
4	Defence department	209.36	13.5
5	General administration department	111.63	7.5
6	Auditing department	17.56	1.1
7	Department of law courts	55.36	3.6
8	Police department	154.41	6.6
9	Prison and detention department	34.10	2.2
10	Shan State and Burma communications department	57.32	3.8
	Total	1144.67	74.2

Departments of national development

	Department	Amount (hundreds of thousands)	Tax %
1	Education department	99.80	6.4
2	Health department	60.48	3.9
3	Department of agriculture and animal husbandry	16.38	1.1
4	Department of industrial development	2.18	0.1
5	Finance department	5.63	0.4
	Total	184.87	11.5

110 million and 20 million

Look how much falls on the side of the imperialists!

Putting their foot on our neck, the imperialists oppress us with disrespectful speech and threaten us with weapons. Over 110 million kyat is being thoughtlessly spent on departments that have been appointed to rampage and rape as though in a delirious fever. Just 20 million kyat is spent for education and healthcare that are of benefit to us nationals. Therefore, in all countries that have been overwhelmed by imperialism terrible, yet unnecessary, situations such as an abundant lack of education, a high frequency of disease, and a density of crime are getting worse day-by-day.

If we look at the education situation in Burma, it remains worse than other enslaved countries. However, as shown in the table below, the monthly salary of the education minister who has been granted complete authority to monopolise the slave education system is twice as much as the monthly salaries of similar officials in other enslaved countries.

The salaries of education ministers

	Country	Monthly salary
1	Malay Archipelago	1,633 kyat
2	Sri Lanka	1,800 kyat
3	Egypt	2,050 kyat
4	Burma	3,013 kyat

Capitalist governments spend on average for the education of each national per year the amounts in the table below.

Country		Annual expenses	
		kyat	annas
1	Sri Lanka	3	8
2	Malay Archipelago	3	6
3	Egypt	3	2
4	Thailand	1	2
5	Burma	1	6

Looking at the above statistics, it is clear that the minister's monthly salary uses up all of the money apportioned for education. Not only is Burma inferior in education when compared with other enslaved countries, but compared to big countries it is a different as an ant and Brahma.

There are therefore many illiterate people in Burma. In great countries such as America, Japan and those in Europe the percentage of the population that is literate is from 30 to 40. In Russia the percentage of the population that is literate is still more than 95. As for Burma, it is only about 3 per cent.

The increase in suffering people

Not only is the imperialist system oppressing the poor, but by afflicting them with diseases the population of the poor who fall into lives of suffering increases more and more each day. Just like that the imperialists are able to easily oppress them and force them into lives of slavery.

Under the imperialist authority we are unable to enjoy the normal privileges of life and a humane standard of living.

Imperialism that causes the spread of ignorance

When nationals are illiterate and engulfed in ignorance it benefits the imperialists. As long as the upside-down imperialist system is dominant, education will be useless.

The poor and the students must rebel

The poor workers and young students therefore have the same lot. For the students to assemble and fight, having one voice with the forces of the poor who have been at the frontlines rebelling against the imperialist system, providing them with reinforcements, encouragement, advice and financial support, is a great responsibility, though it is not easy.

Infant deaths due to imperialism

If we look from the side of health, according the table above, the imperialist government disregards the obvious issue of health. We do not have the opportunity to meet basic health requirements, eat enough to satisfy our hunger, or to wear decent clothing. As a result of our wives, sisters, female cousins and others being weighed down with us with the burden of the current wicked system, they cannot eat their fill of nutritious rice and so when they give birth to treasured children, the children pass away during the age of breast feeding before reaching maturity because they were born malnourished. This is according to a birth and death list from not many years ago. In the township of Chauk 74 per cent of children die before they are one year old.

Regarding these horrible, startling and extensive deaths, the annual report of the midwifery department shows that the reason is because the children's mothers do not get regular daily meals and are short of energy.

The capitalist hell on earth

The situation of the workers who must work in the factories, offices, mines, oil fields, lumber mills, rice mills, cotton mills and oil refineries are so bad that the workers cannot see well or breathe well. Because the workers who must work on the oil fields breathe in poisonous sulphur and oil fumes daily, after some time their heart becomes wrecked and they are afflicted with many kinds of liver disease. Similarly, workers who must work in mineral, gas and lead departments must endure extreme heat and light. Due to injury they go blind before long. As workers handle and come in contact with petroleum wax and other petroleum by-products on a daily basis they become completely afflicted with skin ailments.

Since they are unable to inhale sufficient clean air the signs of being afflicted with lung disease are visible on seemingly all of the workers. As a result of inhaling harmful poisons such as lead, minerals and phosphorus, thousands of workers completely break down and die. According to the report of the Commission of Inquiry, for every one hundred healthy workers in the oil field company, two die due to accidents, five people mangle their hands beyond recovery, seemingly every worker experiences ordinary injuries, and all workers die prematurely due to ailments resulting from the injuries accumulated over a long period of time at workplaces with unhealthy conditions.

We should upturn the imperialist system

The capitalists are worried that the workers will come to fully know the above matters. Therefore, the capitalist government prohibits as much as is possible education that will increase knowledge. In order for us to be relieved we must upturn and transform these workplace conditions.

Chapter 10

Who are the owners of property: workers or capitalists?

The production of new commodities depends on the mental and physical abilities of workers. Although capitalists select and put to work capable and important workers, they do not concern themselves with the health of these workers.

In agriculture, farmers have a responsibility to increase the strength and abundance of their draft animals. Only in this way will it be possible to fully and finally complete the farming process.

Capitalist who do not buy draft animals

Capitalists do not take responsibility for workers as much as farmers have a responsibility to take care of their draft animals. With no consideration, capitalists thoughtlessly fire workers, however long their length of service, whose abilities have degenerated due to old age or other reasons.

Just as a cross-eyed person will come in to replace a blind person, so long as there is a large population of unemployed people outside the capitalists' workplace, the capitalists will squeeze out even more than the workers' existing labour power. The capitalists do this by getting their lackeys, who misuse their power, to employ many kinds of unjust methods such as dropping the wages of employed workers to the lowest level, violently enforcing work in the workplace, and enforcing overtime work.

The reality of the poor

There will only be mental and physical strength when there is nutrition. Only when workers are able to take sustenance from abundant, clean and sufficiently nutritious food will their mental and physical strength be full. Alternatively, if they are unable to regularly eat rice and wear sufficient clothing that can protect them from the heat and the cold, from where will they be able to get full physical and mental strength and health?

Changing matter into life

Just like that, little energy goes in and much goes out, and day-by-day our fat, blood, flesh and skin become horribly thin and faded. Our lifespan becomes shorter and shorter. The profit and riches that are oppressively and completely taken away by the imperialist minority are our fat, blood, flesh and skin that have been transferred as objects to the capitalists.

The workers' method of breathing meditation

We poor workers must fully meditate on our bodies in accordance with the method of meditation. Each month we must sacrifice to the capitalists our bodies, which are masses of 32 component parts, such as flesh, bone, fat and blood. However, the capitalists have no

need for our body, which is not a machine but a putrid corpse. The capitalists only have a need for our strength to work. Fire is the cause that brings about that strength.

Workers' daily combustion of oxygen

Just as cars can only be driven upon combustion when gasoline and oxygen are ignited, when we subsist on rice, which is only a nutritious fuel, and our bodies combust daily the oxygen in air, we wholly sacrifice to the capitalists the strength that we get from that combustion. According to the nature of mortal beings, we must breathe the oxygen in the air in order to get energy from combustion. If we burn more, we get more energy. Be careful of exhaustion due to overwork.

Because the capitalists forcibly make us work to the point withering away, we must work sobbing and exhausted. And for our basic needs the capitalists do not give us sufficient allowances.

A system that shortens the lives of the poor

Always, where four to five people are needed to work, the number of people is reduced and just one is employed. Workers are roughly and forcibly made to work by decree. Standard work times are set and those workers who go over the set times are fired. As a result of methods such as these we die prematurely.

The dirty behaviour of the capitalists

The capitalists commit intolerable injustices against workers with many kinds of despicable practices such as looking for offenses without reason and imposing fines; requiring payment of compensation for broken tools; looking for offenses and firing workers who are nearing their pension; not taking responsibility for ailments acquired at the workplace; not paying compensation for injuries; when paying compensation, violating the compensation law and not paying the precise compensation; and meddling in all areas.

The reduction of our lifespan from 40 to 24 years

Due to the harm caused by the imperialists, the average lifespan of us Burmese which was 40 years has now been reduced to 24 years. Like a cunning tiger that lives by catching and eating various kinds of deer, the capitalists live by consuming the lifeblood of other people.

Under the authority of the imperialist system we are impoverished and we lack the basics of human life.

We should understand our poverty

In a lamp that is not regularly filled with oil, before long the fire burns up the fuel and dies out. Similarly, when our fat, blood, flesh and skin wither, our lifespan is cut short. We should not accept our poverty, which has come about due to the arrival and dominance of the disastrous era of imperialism. We should make a resolution to not slacken in our efforts to struggle free and liberate ourselves from this terrible era and this restrictive system.

We are as though destitute in all of our affairs, impoverished from all sides and gradually having our lifespan shortened. Only when we arrive at a substandard life is the imperialist system able to get increasing profit.

There is only one road left to independence

In order to be able to live in health; in order to have sufficient food and adequate clothing; in order not to lose the life that one was born into; in order to be able to live our full lifespan; in order to abolish the decline of conscious people to the level of animals; in order for our sons and daughters to have the chance to reach maturity; in order to completely eradicate the necessity that forces our brothers and sisters to earn a living in foul ways; in order to eradicate the high rates of disease and the frequency of crime, there is only one road left.

The catastrophic epoch of imperialism

As for that road, it is the uprooting and eradication of the ruinous imperialist system that is the root of so many kinds of calamities such as human oppression, natural disasters, starvation, and illness.

The form of that foul system of imperialism is clear. We have been fighting in the uprising at the frontlines for eight months already, but the capitalists have not yet given us our due concessions. Although they have not yet given us these due concessions we are not disheartened. We continue to fight with determination.

Those who die have lost nothing

We the multitude who have no position in life and everywhere face discrimination and lack equal rights lose nothing by marching into battle. The most we have to lose is the life of slavery that we have presently fallen into.

We who are the true owners of the world will succeed in taking back the whole world. Until that time, it will not be easy to maintain our solidarity, advance our knowledge and improve our situation.

The virtues of the women strikers

Not avoiding the sun or the rain, while enduring the capitalists' unjust insults and harassment, so many thousands of women have supported the strike uprising in great poverty and suffering. Hundreds of striking women have patiently assisted our great strike uprising, despite the threat of arrest and detention, fines, imprisonment, the confiscation of their property, excessive harassment by wicked people, being run over by motor cars, being kicked, and being beaten by the capitalist government.

The imprisonment of the strike leaders

The strike leaders who took the lead in shouldering responsibility for the many strike matters fought at the frontlines of the strike at risk of being obstructed under many articles of law, being expelled from the strike area, being prohibited from freely writing and giving speeches, being in and out of prison, and being fined.

The role of monks

The capitalist system has not only harmed the strike leaders but also monks who are the bearers of religious duty. Just like when fingernails are pinched the fingertips hurt, so too monks cannot ignore the welfare of their religious supporters. Among the monks who have participated and carried out tasks in the affairs of the strike, some have experienced the capitalists' suppression such as by being imprisoned and harassed.

The country's virtue of charity

The whole country has assisted the correct activities of our strike by providing financial support and helping with food provisions in order for our strike to be successful.

Young people and students throughout the country have helped out by physically carrying out activities and by providing advice. The great strike uprising has been carried out based on such great sacrifices. But, as we are not yet completely successful, how can we be in any way satisfied?

Without doubt based on a brave and steadfast heroic spirit, driving out the capitalists, dedicating our life, let us grab the just strike weapon and fight.

To occupy the auspicious land of the strike

Our great strike uprising that began on the auspicious ground of the oil field gradually came to occupy that land.

The Inquiry Committee

At the same time that the great strike uprising first occurred the Inquiry Committee was formed which came solely to inquire into our grievances. The fact that it was just an inquiry was disrespectful to us, so we ignored it and went on strike over it.

The Conflict Resolution Tribunal

With the emergence on a second occasion of the great strike uprising at the Syriam oil refinery a conflict resolution tribunal was appointed, with which the capitalists again agreed to comply.

The power of the poor

When the workers went on strike a third time over demand number 27, everyone across the whole of Burma was involved without a single person left out. At that time the capitalists came under our power. With the formation of an arbitration court that had authority over workers, which was higher than the conflict resolution tribunal, we continued fighting for all of our demands.

The final goal

After we get all of the things that we need on this occasion, no one will be able to argue that we will not succeed in fighting a fourth time for our final goal of independence.

The capitalists' subterfuges

In order to reclaim all the sacred property of our ancestors we must progressively and without rest fight our internal and external enemies who persecute us in our activities. Our internal enemies are more difficult than our external enemies. It is therefore very important for us to overcome difficulties like the lack of solidarity and the divisions among us, and our inability to free ourselves from the subterfuges of the capitalists' lackeys.

Along the route to our victory the capitalists variously harass us workers who have common economic interests.

The extremely clever subterfuges of the capitalists

We must be willing to sacrifice our lives. Although the lackeys of the imperialist would seduce us with extremely clever subterfuges, we must be very careful not to lose the determined solidarity, the good relations and the goodwill among us.

The capitalists carry out many kinds of subterfuges in order to divide groups of poor workers. Therefore, it is important to overcome the capitalists' divisive ploys so that our solidarity, like a bundle of bamboo sticks, will not break.

The law of change of material and mental existence

There is nothing that can go against the law of change of material and mental existence, progressively changing from being to decaying, and from decaying to becoming. If we look back and reflect on history, it can be seen that there is continuous oscillation between these three actively changing states. Ever since the emergence of the world and the emergence of humanity uncountable occurrences of being, decaying and becoming have ceaselessly and progressively advanced.

As new leaves sprout forth, the old leaves fall

Many modern systems have emerged in turn according to place and time. Just like when new leaves sprout, the old leaves fall, when the lifespan of those systems comes to an end, they will cease to exist. Outmoded eras will always surrender to new eras.

The powerful system of imperialism conquered Burma, which had been dominated by feudalism. Being conquered like that is commensurate with the nature of progress. For many years Burmese nationals had planned to rebel and abolish the imperialist system. Since the appropriate time had not yet arrived we could not go against the nature of that which cannot be opposed. During the wave of modernity all those who opposed the imperialist system that

had raided Burma suffered oppression. As a result of the imperialist system being extremely powerful, Burma, which had fallen into a state of backwardness, had to suffer the oppression of this new system.

Just as the height of a tree stump is as much as you can see, the downtrodden masses who emerged as a result of the imperialist system have for some time started to fight and thereby bring to an end the imperialist system.

Just as those of the feudal era contended with the imperialist system that could not be opposed, the imperialists, as though in a delirious frenzy, are thoughtlessly suppressing the propertyless who march to battle in their multitude. That suppression will more quickly bring about the destruction of the imperialist system.

Those without property will rise up in a second

By suppressing us in that way the imperialists are just giving the appearance of extending the life of this system. When the whole world is not calm, but rather boiling over in rebellion it is a sign that the powerful imperialist system will be destroyed. We poor who have no property must organise the masses to quickly defeat the wicked imperialist system so that it will not be able advance. We must now be mindful to ensure that the strike uprising of the great mass of workers, farmers and students across Burma grows each day. Just as an old era dies when a new era comes into being, according to the law of change of material and mental existence the powerful imperialist system whose lifespan has come to an end will not remain in existence but will continue to decay, and will certainly have to give way to the era of the poor, which is growing in power, to be recorded by the historians of the future.

The fact that the world is not at peace but is boiling over in rebellion is making problems for the imperialists everywhere and will provide us with a good opportunity before long. With our un-diminishing inspiration that is not weak or inferior and will not retreat, we will completely act, plan, and strive steadfast with determination.

A system where the king is bad and the king's lackeys are bad

The workers must fully endure the harm that has come throughout the period in which imperialist authority has been dominant. Taking advantage of workers in many ways, such as by breathing with the workers' nostrils and walking on the workers' eyebrows, the capitalists make their livelihoods while living idle lives. In order to abolish a system that causes kings and their lackeys to be wicked, a system in which those who have no possessions are worried

and those who have possessions are also worried, the first thing to do is to uproot and eradicate the unjust imperialist system.

- 1) Strike! Strike!
- 2) Let's destroy the new administration!
- 3) Let's destroy capitalism!

Chapter 11

The oil field uprising¹¹

Because of the uprising that tests the strength of the capitalists and the workers everyone knows about the oilfield strike uprising that started about four months ago.

Until now that great oil field strike uprising has not yet finished. The whole country is in ceaseless turmoil.

Therefore, it is very important that all the workers, farmers, and poor subordinate classes residing in Burma thoroughly understand the reasons for this great strike uprising.

I will first of all provide a written account of how the capitalist owners of the oil company employ many kinds of methods to mistreat and suppress the poor workers.

A system whereby those who work get nothing, while those who do not work get all

The capitalist owners of the oil company are at present getting an in-the-pocket annual profit of 60 to 100 million kyat from Myanmar. The amount of money paid as salaries to the workers is only about 7 to 10 million kyat for the whole year. Out of the value of the new commodities and new luxury objects that we must hand over, which are only produce after we invest our strength and work to exhaustion, we only have the right to take about ten per cent.

With the establishment of this upside-down system according to which those who work do not get profit, while only those who do not work get profit this country is in turmoil from all sides.

The BOC's general store

Employing many kinds of selfish, burning, greedy, deceitful, wicked measures the capitalists take back all the money being paid out as monthly wages to our poor workers.

¹¹ The oil workers' uprising began in January 1938. The statement in the first sentence below that the strikes began "four months ago" may indicate that this is an earlier portion of text written in May 1938. In order to aid coherency, a chapter break has been added here, which does not exist in the original text.

The workers are getting an average daily wage of one kyat. Out of that one kyat 25 per cent (one quarter) must be fully repaid to the overpriced general store that the company opened, which is called a rice warehouse. Two per cent must be paid to the government as capitation tax. The poor workers must bear a burden of indirect taxation that must be paid as 10 annas per gallon of gasoline and 5 annas per gallon of petroleum, which the company extracts and sells.

The workers must endure as much harm as occurs

On Sundays and days off taken for household matters and for ill health workers do not get wages. When the day's work time has finished, although it is time to return home, the capitalist's white-faced lackeys say that the company's work is important and display their utmost power to force the workers to work unpaid overtime and thereby extort from the workers for the company.

In various ways the capitalists forcibly retake through fines the monthly wages paid to the workers. For example, they fine workers who arrive late at the workplace due to unexpected reasons at a rate of 2 annas for being 20 minutes late and 2 annas to 1 kyat for being half an hour late. If the workers are more than half an hour late they are fired from work. Or the capitalists temporarily close the workplace for one day, one week, two weeks, four weeks or one month without paying wages.

If the workers break workplace awls, chisels and other tools that are old and worn-out, they must pay a fine that is four to five times the value of the broken tool. In order to be exempt from that kind of fine the workers replace the broken tool at their own expense. That system is an indirect way of making the workers purchase and replace broken tools in the workplace.

Whenever the company is frustrated it frequently looks for offences, forces workers to take time off and does not pay those workers their wages. The company pockets the wages owed to workers who are forced to take time off. Other workers must collectively take on the work duties of those workers. This system is a means of reducing the company's expenses while forcing the workers to work more.

With the help of a doctor the company claims that a worker is no longer healthy or is very weak and on these grounds has fired uncountable numbers of workers who were nearing the time when they were about to retire and get their pension. In oppressive ways the high-waged lackeys of the capitalists tyrannise old workers who are getting high wages for having

worked a long time, such as by reducing their wages, looking for offenses and firing these workers, appointing new people in their place and paying these new workers only low wages.

Well diggers, drillers and carpenters, after working for a long time, must endure being progressively demoted to guard duty, oil filler work and coolie work. The capitalists do not pay compensation to workers whose limbs become mangled due to accidents at the workplace and who, being disabled, cannot return to a normal life. Instead of helping them by extending a bamboo stick to a drowning person, the capitalists let these workers sink.

The enormous benevolence of the capitalists

The thing that the capitalists extremely fear is the compensation that they will have to give to the workers. The capitalists make a special effort to provide medical treatment to completely heal the injuries of workers harmed at the workplace because they are worried that they will have to pay compensation to these workers. However, as for workers whom a doctor is unable to help, the capitalists make excuses and blame the workers so as not to have to pay compensation. In neighbourhoods and townships that have large companies, if we look at the fact that the company hospitals are even better than the government hospitals, the capitalists' benevolence can be seen.

The capitalist system that shortens the lifespan of workers

Always, where four to five people are needed to work, the number of people is reduced and just one is employed, thereby shortening workers' lifespan, as everyone knows.

An example

While a car travelling 50 miles per day can last 10 years, a car travelling a longer journey of 100 miles per day can in no way last 10 years. In order for the capitalists to get more profit, the poor workers must die prematurely.

Now is not a time of war. During this time of peace in the country, the many evil spirits of the imperialist system have bewitched the many poor workers.

A modern *Kakawilliya*

The capitalists are able to get a profit of tens of millions of kyat each year using nothing but the physical and mental diligence of the workers. Yet these capitalists disregard the obvious

suffering of the workers. This is evident by looking at the situation of the rows of houses that the capitalists build for the workers.

The capitalists build rows of houses with no concern at all about the health of the workers. A single room for a workers' whole family to sleep in is 10 feet by 10 feet. And there is no partition to divide the bedroom from another 10 feet by 6 feet room that is used for many things such as a parlour, a dining room, a living room, or to put household furniture. The two-story houses built for a single European to reside in are 1,800 square feet in area. It is possible to know that living with brothers and sisters, children and parents in those very cramped row houses in which people should not live harms workers' health and moral behaviour.

As a result of there being only one window in each home, aside from not being able to get regular clean air, there are various things that severely impact workers' mental wellbeing and health, such as the easy transmission of many kinds of illnesses, the distance of only ten feet from the floor up to the edge of the roof overhang, and the fact that workers' families must live cramped together in narrow rooms that become boiling hot because the roof easily transmits the heat of the sun, which is worse for health than having to stay out in the hot sun.

At the very least what can be said is that the bone dry, intensely hot weather at the oil field bears witness to the fact that the workers' living situation is worse than the living situation of "the happy house of the very poor Kakawilliya husband and wife with walls of thorns, a leaf roof, posts made of thin trees, like a pig pen under the sun, with a brick pillow, no pot, no mat and an earth bed" from the play *Kakawilliya* written by U Pu Nya.

Poisonous gases

The workers who work on the oil fields breathe in daily the poisonous gases from sulphur and petroleum. After becoming ill, the workers do not get sufficient paid time off to get treatment, and they do not dare to contemplate the day-by-day deterioration of their health.

As for the white-faced Europeans, in accordance with their living situation at the worksite and the houses that the company provides, not only do they not have to breathe in like the workers the harmful polluted air, but also since doctors take care of them and closely monitor them, it can be said that their health is not at all impacted.

Aside from that, the company gives the Europeans a full six months of wages and first class travel fare every three years.

As everyone knows, when the capitalists practiced a method of giving from the right and taking from the left and cut out the workers' days off for religious holidays, it was like a spark that caused the strike uprising to burst into flames.

A wicked system

Workers must endure becoming disabled for the profit of the capitalists. They are unable to fulfil their life's potential. As a result of becoming afflicted with many kinds of foul illnesses they are unable to achieve the life of a human being. With a sunburnt back, their hair falling out, wearing only thread-bare clothing, eating only leftover rice, they live on nothing but water. They must sacrifice their lives prematurely. And if we look at the situation of education, we can only study that which, in order to prolongs this life of slavery, says "May the king be strong! May his officials be powerful! May his life be long!"

Being unable to endure the oppression of a wicked, unjust, out-of-control system as despicable as that, the workers had no choice but to take hold of the strike weapon and fight back against the capitalists. It is quite clear that the oil field strike uprising emerged because the capitalists violated human rights. Therefore, the cause of this man-made suffering which brought about the oil field uprising is solely the responsibility of the capitalist owners of the oil company.

Economic losses caused by the strike

The oil companies get as profit an average of approximately 150,000 to 200,000 kyat per day as revenue from all of the new indirect means. Their wealth has decreased as much as that since the start of the strike uprising about four months ago.

It can be known through examination that this great strike uprising that emerged due to the instigations of the capitalists has had a negative impact on the businesses of the poor vendors in Myanmar who carry their wares upon their heads. When a boat capsizes, it is not very serious for the boat owner, but for the sailors on the boat the loss of their meagre possessions is very serious indeed.

However long the duration of the system of capitalist imperialism those without assets will worry, while those with assets will also worry. Only when the poor workers are free will everyone be free. The imperative for everyone who wants independence is to provide reinforcements for the oil field workers who are uprooting the imperialists system. This is a great responsibility that cannot be refused.

Excerpt from the newspaper *Do-Let-Yon* published in Sittwe

Thakin Ko Daw Hmaing's request to all the people of the country for the sake of the oil workers

To elaborate on the history of Yen-an-chaung, the oil field was at first called the Seik-thar rest town. At this site was located the simultaneously flashing six-coloured rays around the head of the Buddha in the famous Great Saturday Pagoda at the Shwe-myin-tin entrance of the Mutaw Pagoda, which was established by King Thiri-dhamma-thawka. Subsequently, in the time of Bagan and Inwa the name of the site was changed to Ye-nant-thar. Then, after a very long time, the name was changed to Yen-an-chaung Town, which means “the pungent liquid flows like a river”. Aside from the Myanmar historical chronicle, the history of this auspicious and resource rich land, which has been famous in Myanmar these three times, for these three reasons, with these three names, is described in the town records as follows.

During the reigns of the 55 kings, in the country of Bagan that was called Arimaddanapura, in the year 268 during the reign of King Tannet who was the 36th king, King Tannet was killed by his successor King Salay-khweh, and he passed away to the abode of celestial beings. In order to avoid being killed as well, the great queen fled along with 12 royal households. When they arrived in the great forest that was called the Seit-thar rest place, they saw a pungent liquid flowing out onto the clean ground. The queen bought this land from the chief of the Seit-thar rest town and she designated the areas located at the four cardinal directions as follows:

- 1) To the east, Taung-kha-maut
- 2) To the west, Phya-gyi-taung
- 3) To the south, Yin-min-lint-taung, which was a part of Yaut-thwa
- 4) To the north, Kyaut-ma-sin

The 12 royal households of King Tannet's queen and her family went on to live in those four areas. They dug wells in order to obtain the oil, which they sold as a means of livelihood.

During the reign of King Anawrahta Minsaw, who was a descendent six generations from the reign of the King Salay-khweh mentioned above, the holy Pitaka texts arrived at Bagan from the country of Thaton, which was called Suvarnabhumi. The king gave an order that the Pitaka texts were to be wiped with petroleum so that they would not be destroyed by creatures such as cockroaches, ants and mice. Feeling a sense of goodwill, the royal families mentioned above carried out the meritorious deed of wiping the Pitaka texts as an act of charity.

Four generations after Anawrahta Minsaw, during the reign King Alaungsithu who ruled at Mye-wen, while he was travelling around Ye-nant-thar, he arrived at Yin-min-lint-taung, which was a part of Yaut-thwa in the area of the Seit-thar rest town, which was also called Twin-haung. All of the descendents of the queen were busy enjoying themselves in the pleasant area of the oil wells at Yenan-chaung and did not go and pay their respects to the king. King Alungsithu was therefore displeased and executed seven of these royal women including the wives of the Duke of Nyaung-oak Town and of the Duke of Shwe-nyaung Town, along with their siblings. After they died, these individuals became spirits at that site and they stayed as guardians of the oil wells. Since ancient times, the local people have propitiated these spirits, who had belonged to the families holding hereditary rights to work the oil wells.

A verse of prayer

Great masters and benefactors, seven queens and your famous siblings including Nyaung-oak, Nyaung-shwe, Salay-htee-lin, Kya-bin-poppa, Nyaug-yan, and the Brahmin, please come to eat, please come to drink. You are always invited. May we pray so much that froth comes out of our mouths. May we pray so much that our throats dry up. Please protect us. We worship your spirits with this prayer.

Starting from that time, the oil of the earth began to be called by the name of “yenan”. In the year 863, during the Yadanapura Inwa era, in the reign of King Shwe-nan-kyaw-shin, there was a revolt led by Shwe-naw-ya-hta’s slave Nga-thaut-kyar, which included thieves, robbers and rebels. During that revolt, the high official Maung Shwe-kyaing, who was given the title of the Kammathaziwa Duke of Ye-nant-thar Town, which is now known as Yenan-chaung, lay down his life for the victory of King Shwe-nan-kyaw-shin. The matter of the Duke of Ye-nant-thar Town sacrificing his life for Shwe-nan-kyaw-shin was written down as a memorial in the ancient chronicles.

In Yenan-chaung Town, which is full of the treasures of human life and of spiritual life as explained above, the heads of the families holding hereditary rights to the oil wells continued to send only oil to the kings Thunapayan, Kammadeepa, Kanbawza, Yamanyapatchan, Bagan, Myin-saing, Sagaing-pinya, Inwa-tapya, and Yadana-theit, to be used for wiping the holy Pitaka texts. They were not required to send any other kinds of taxes. The proud and virtuous dynasty of those who held hereditary rights to these oil wells, and the situation of the people of the auspicious town of Yenan-chaung, collapsed due to bad fortune, as is written in the Myanmar historical chronicles. The glory and power of the king vanished. The town of Konbaung [Mandalay] became dark. The great country lost its purpose. The royal and holy umbrellas and the royal palace became useless, and the town of

Konbaung was completely destroyed. Given the conditions that befell those three things, it would have been better to have died than to have been born in that empty era.

Along with the destruction of Mandalay at that time, in the troubled year of 1247 [1885] in a criminal act concerning the issue of the Toungoo forest, the capitalists who had established the Bombay-Burmah Trading Corporation fought the Myanmar king and all of Myanmar was lost to the king of England. Starting from that time, the hereditary managers of the oil wells of Yen-an-chaung Town in Myanmar, having nothing to rely on, were weak and the oil wells fell into the hands of the truly vast capitalist BOC. For this reason we quickly lost our dignity. All of the oil workers, who are poor coolies born in Myanmar, have been forced to earn a livelihood in deep poverty by the wealthy BOC capitalists. In that way, the unjust capitalist ideology that is contrary to the law of nature arrived in the country of the Burmese people. Despite the fact that all of the poor oil field workers have been struggling for so long, using up all of their energy like draft animals, they have suffered without enough money to use, food to eat, or decent clothing to wear. Therefore, once in 1922, once in 1925, and now in 1938, the poor workers have challenged the BOC capitalists by preparing for war, completely stopping work and not going to the worksite. Fighting with the just weapon of the strike, the workers have been clamouring like the troops deployed for the war between Indra and the Asuras.

In that way the first strike began. It was followed by a second. Since the poor workers were not successful in those strikes that involved work stoppages, and given the continued mistreatment by the aforementioned BOC capitalists, those poor suffering workers have now gone on strike for a third time and have stopped work for nearly seven months.

The matter of all of those poor suffering oil workers fighting in that work stoppage first began at Chauk Town, and then spread to Yen-an-chaung Town and crossed various roads and villages. The use of the strike weapon has now spread to the town of Syriam, in the centre of which, during the Yadanapura Inwa period, the patriotic Myanmar king Anauk-bet-lon-min tied up on a platform the white-faced Portuguese man named Ngazinga, who was a genuine robber of bad character, and executed him with a guillotine.

As the use of the strike weapon has been spreading out and proliferating, the aforementioned BOC capitalists have had to accept the formation of a two-party negotiation body. Yet, despite this acceptance, over two thousand people are still engaged in work stoppages at worksites such as Yen-an-chaung, Chauk and across various roads and villages. As a means of deception the capitalists have claimed that there is no longer any oil field strike. In particular, the capitalists are still making various excuses about this and that.

The BOC capitalists will not, however, concede and bring the strike to an end. The workers therefore believe that the strike, which is a win or lose contest, will continue until they get their demands.

If that is the case, the poor oil workers will continue to strive day and night, without breaking their determination. For whom are they making this effort?

The BOC capitalists are the biggest capitalists in Myanmar. In challenging these capitalists the workers are using the strike weapon in order to ensure that all of their issues of grievances are eliminated.

If this great labour affair is successful, then the capitalist will be weakened and humbled before the workers in Myanmar. And the oppression that they have carried out will decrease in accordance with that humility. If, however, those oil workers lose in this great matter, the entire capitalist class in Myanmar will become more overwhelming and more emboldened and it is certain that all of the workers in all areas of the country will become more and more oppressed.

That being the case, only after there is victory in the great oil strike will all the workers be comfortable. And in order to be successful all that remains needed is money. What is the money needed for? It is needed so that the assembly of strikers will not be destitute in food and drink during the days of work stoppage. And it is needed for carrying out many other matters for the success of the strike.

Therefore, I can now no longer stay silent. I request donations of any amount from all the people of the country who fully support the striking oil workers, so as to strengthen the strike force that has been fighting, and so that the workers will be victorious in the battle against the BOC capitalists.

I take this opportunity to request that all those who want the workers to be successful in this matter send financial donations to me in person or by mail to my home address listed below as quickly as possible and with as much generosity as you have.

Thakin Ko Daw Hmaing
Number 5, Chantha Road
Kyondaw New Quarter,
Kymyintaing Township

The year 1300, 6 days after the full moon of Waso [17 July 1938]

Oil field leaders who are members of the Dobama workers association

Yenan-chaung Town Worker Leaders

Thakin Ba Maung	Thakin San Hlaing
Thakin Hlaing	Thakin Saw Pe
Thakin Pe Gyi	Thakin Aye Maung
Thakin Ba Shin	Thakin Inmayut
Thakin Htun Tin	Thakin Maung Lay

Chauk Town Worker Leaders

Thakin Bo Hla	Thakin Htun Khin
Thakin Pe Than	Thakin Ba Tin
Thakin Khin	Thakin Maung Kyi
Thakin Thin	Thakin Ngwe Shan
Thakin Lwin	Thakin Tint

Syriam Town Worker Leaders

Thakin Ba	Thakin Naran Hsin
Thakin Htun Hla	Thakin Barghouti
Thakin Bo Chin	Thakin Hpo Gya Hsin
Thakin Nyunt	Thakin Thein Maung
Thakin Hla Hmaing	Thakin Soe

People who have come and helped out from the Yangon Central Dobama Association Office

Thakin Lay Maung	Thakin San Htun Hla
Thakin Thein Aung	Thakin Thein Maung
Thakin Tin Maung	Thakin Nu
Thakin Mya (lower house member of parliament)	Thakin Hla Maung
Thakin Than Htun	Thakin Ko Daw Hmaing

Aside from joining in and carrying out activities for the workers' benefit, the people listed above are truly sincere in all of their characteristics.

Excerpt from the article “The oil field uprising” in the Dobama Association’s *Proclamation Journal*, volume 1, issue 5

Slogans from the oil field:

- Our country – Our land – Our oil!
- Do the employers have the right to strangle the oil field workers?
- The coalition government is an accomplice in this crime!
- We have no need for the new administration that defends capitalists!

Starting on 9 January a total of over 10,000 oil field workers stopped work for over 60 days. We know all of their demands and decisions according to the second meeting of the oil field workers. In order for you to know these demands they are accurately reproduced below.

Demands and grievances of the oil field workers

- 1) The grievance of Thakin Khin who was fired from his job with no rights;
- 2) To change all workers from daily wages to monthly salaries;
- 3) To provide 53 days off per year;
- 4) The company is to inform the workers' association regarding demands 1, 2 and 3 within 3 days;
- 5) To recognise that the workers continue their work stoppage;
- 6) To administer the BOC schools according to a committee formed with representatives from the workers' association;
- 7) To remove the current doctors from the company hospital and appoint in their place one government doctor and one worker doctor;
- 8) To upgrade the BOC workers' quarters in accordance with health requirements;
- 9) The company and worker representatives to jointly administer the rice warehouse;
- 10) To abolish the Labour Bureau and establish a workers' protection office;
- 11) To translate the retirement bank books into Burmese;
- 12) For the workers to be able to reside without restriction in the workers' quarters and Dhamma halls;
- 13) To cease the groundless dismissal of workers by the Labour Bureau;
- 14) To prohibit threats and harassment by police informers;
- 15) For the workday to be 8 hours not 12;
- 16) For workers to be able to withdraw their bonuses prior to the completion of 5 years of work;
- 17) To prohibit the government from destroying homes on the oil field;
- 18) To pay the unpaid money for Yen-an-chaung workers that was due on 10 January from the financial profit of the rice warehouse;

- 19) To return to national workers the oil fields that have been in the hand of the capitalists for 50 years;
- 20) To increase the three months of half pay granted to patients admitted to hospital to one month of full wages and half pay for the remaining two months.

The following committee members issued the above demands to the company in order to address those needs and grievances

- 1) Labour U Tha Hlaing
- 2) Dobama Association Chairperson Thakin Lay Maung
- 3) Thakin Thin
- 4) Thakin Kha
- 5) Thakin Ba Tin
- 6) Thakin Aung Pe
- 7) “Master of myself” Thakin Mya

Not only have the above demands not yet been granted, but the workers have also suffered...

- 1) The government’s use of Section 144 and Section 124(a);
- 2) The mass arrest of the wives of workers;
- 3) Being beaten with batons;
- 4) The use of police power;
- 5) The prosecution of labour leaders; and
- 6) The physical mistreatment of women by the police.

The BOC employers have not given a written response to the workers’ demands. Not only must the poor workers endure the disrespect of the wealthy capitalists, but they must also endure the one-sided interventions of government officials with a curfew and an order prohibiting assemblies. Although Prime Minister Doctor Ba Maw and Trade Minister Doctor Thein Maung abolished some of the one-sided interventions of government officials we have heard that an order was issued at the time that they visited the site of the oil field strike.

Although newspapers have stated that the situation of the poor workers has somewhat improved from the earlier restrictions of the government officials, actually nothing very special has changed with the arrival of the Poor Man’s Party prime minister and trade minister concerning the grievances of the striking workers

The prime minister and trade minister have published a statement concerning the work stoppage. The statement admits that the present coalition government is a puppet government and a traitor that supports the new administration which protects the capitalists and prolongs the enslavement of Burma. The reason for this is that their statement says that there is

nothing they can do, that there is no law enabling them to intervene, and that despite a Committee of Inquiry being formed and dispatched, the government, otherwise known as the Poor Man's Party prime minister, has no authority to do anything. Starting from today let us declare that we will have no faith in any capitalist government.

If we consider the stubbornness of the BOC bosses, it is because of the laws that the government has promulgated which make it very difficult to relieve the problems of the oil field workers.

In this situation, in order to encourage the workers to continue their strike for a long time we need the following:

- 1) Financial power;
- 2) People power;
- 3) Meetings;
- 4) Activist marches;
- 5) To propose laws in the parliament of Burma concerning workplace conflict (for worker protection);
- 6) To temporarily suspend parliament and have the opportunity to discuss the issue of the workers with the government;
- 7) If this is not possible, then to submit a statement that we have no confidence in parliament and we have no confidence in the government;
- 8) And finally, if these are not achieved, parliamentary representatives are to boycott parliament.

We are now carrying out numbers one through six, and we will continue to carry them out.

In stating that we have no confidence in the government, this means that even the national government has failed.

Seven members of parliament have supported this statement (three Thakins, one Fabian, one Labour, and two other members of parliament).

Those who did not support this statement are opponents of the true patriotic heroes. In order to help the striking oil field workers a general conference of all the people in the whole city was held at Queen's Park in Yangon. At Shwedagon Pagoda a meeting was held to address as the main issues the ill treatment of the women strikers.

After that, the participants marched around the city in a tumultuous crowd opposing the capitalists. We were successful. The whole city became agitated. The great agitational energy spread across the whole country like a forest fire.

Not only do we Burmese feel hurt for all of our nationals, but we also feel for the workers who are our benefactors. Acting as slaves on behalf of their masters, the police roughly manhandled the young women strikers and put large numbers of them onto

overloaded lorries and carried them off like animals. These women were locked in a room owned by the BOC, given no permission to urinate, and given no food. The police used batons to beat and injure the women involved in strike support who were then sent to hospital unconscious with broken limbs. It is therefore quite clear that the Burmese government is a capitalist government.

Just like a host who feeds the best curry to the most powerful guests, the fact of being a government that protects only the capitalists while oppressing the poor can no longer be denied. Take a look among us Burmese. The fact that the workers who are your benefactors must endure oppression is a sign that in time you as well will have to endure oppression. We plan to take down the prime minister's cabinet which is the trusted servant of our masters, the white-faced government. If this coalition government is no good, the next government will be even worse. So we will boycott parliament. We will recall our representatives. Is it not time for the organisation of oil field workers to start organising every worker in Burma? The Burmese can no longer endure the situation and are awakening and rising up. Will we fully repel this injustice? When Thakin Mya submitted a proposal to discuss in the legislative parliament the news of the oppression of the oil field workers by government officials and their subordinate civil servants, interior minister U Baw Htun rejected it. The lead lawyer U Thein Maung, who does one kernel of meritorious action for every one viss¹² of evil, said that the proposal was not in line with the law. The chairperson of Salween Township U Chit Hlaing also rejected it. According to statement of Poor Man's Party Prime Minister Doctor Ba Maw in opposition to the proposal, the proposal was an insult against all of us Burmese and workers around the world. Acting in this way, these so-called great Burmese leaders have revealed their true character. These so-called Burmese leaders have come to the end of their roles. It is clear that the senior figures in Burma are afraid, and with their close relations with the government and the capitalists they have no compassion for the poor workers.

You Burmese workers must rely on yourselves. You must have solidarity. We are striving hard for your benefit. We are looking for financial support and we are agitating for you. All of the poor Burmese people have not forgotten you. The workers of the world recognise the importance of this strike. If you die, you will be buried. If you live, you will have a great success. After a turn of the worst, there will a turn of the best. You must stand your ground against the capitalists who are sucking your blood. We are acting collectively in

¹² 1 viss equals about 1.63 kilograms, or 3.6 pounds.

order to help you. All of the workers of Burma are joining together and marching to help you.

The Burmese workers must unite. Not only capitalists but also governments tremble in fear at your strike weapon. It will not be long before we raise the flag of victory. Our great Dobama Association has come marching to help.

**Excerpt from the Dobama Association's *Proclamation Journal*, volume 1,
issue 5**

The Thakins who are serving the workers in the Syriam strike uprising

When the fire of the oil field strike had set the whole country ablaze like a rattan fire, we heard that the Syriam BOC workers went on strike. The strike weapon is the completely just weapon of the masses who lack financial power. Compared with the bloody actions of the capitalist, our actions are polite. We Burmese workers use this polite weapon while we are suffering injustice.

Despite the Syriam workers submitting their grievances in advance through the relevant channels it has been like playing a harp to a water buffalo. The strike began on the first day of the month of Waso this year [12 July 1938]. Having seen with their own eyes the divisive measures and the ideology of exploitation of the Syriam BOC, the Indian and Burmese workers have gone on strike and demonstrated their strength, increasing in number with each passing day from 1,000 to 2,000, and from 2,000 to over 3,000 striking workers.

The core grievances of the Syriam BOC workers

- 1) In giving time off for illness with three months per year at half pay, to pay full salary for the first month;
- 2) Those who are ill and hospitalised for over three months to be able to return to their former positions of employment when they recover;
- 3) To provide workers with full housing, water and electricity in accordance with health requirements;
- 4) To pay a pension to workers who have worked for 20 years; and to only terminate workers with over ten years experience who are no longer able to work after paying them a bonus of one full month's wages for each year that they have worked;

- 5) To give one month off aside from paid days off for regular government holidays;
- 6) To change the wage payments of those on day-rates to be monthly salaries.

These demands and grievances are not contrary to what is fair. And they are not in opposition to the law of the government. They do not deviate from the central demands of workers in all countries around the world. The Scottish workers in the native Scotland of the wealthy BOC capitalists similarly insist on fully getting these fair demands. It should therefore be repeatedly born in mind that these demands are just. It is very appropriate for all the demands of the Syriam strikers to be immediately met.

The prime minister and the trade minister made clear in their statements at Yenanchaung that the coalition government is powerless concerning the issue of the workers. However, at the instigation of the minister of trade, the patron U Thwin formed a special tribunal to resolve the issue of the Syriam strike. Submitted to the tribunal as the BOC representatives were the Yangon BOC manager Mr. Ropa and the owner of the Syriam BOC Mr. Busanin. Submitted from the side of the striking workers were U Khayminda from the Syrian Minkyaung Monastery, Thakin Kha, Thakin Pe Than and Thakin Hlaing, as well as Thakin Ba and Thakin Narayansin who took on leadership roles. According to the transcript of the tribunal, the company stated that 711 people had not gone to work and a resolution could not yet be reached.

We do not have power or influence in the tribunal. The tribunal can only mediate. We are therefore still waiting unsatisfied in this particular confrontation of capitalists and workers who are permanently in conflict.

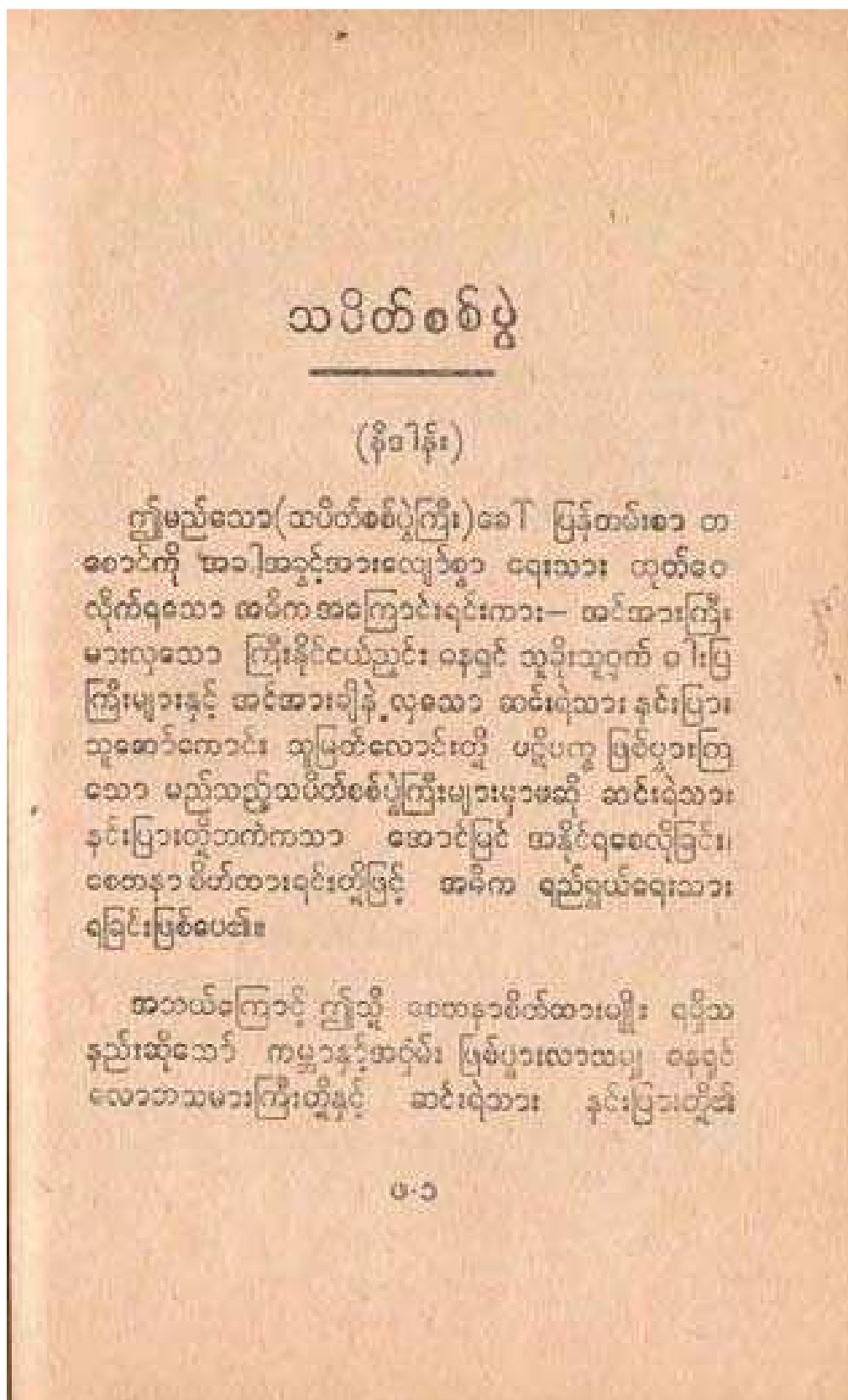
Some political factions are accusing the Thakins of inciting the strike in order to spread the Thakin ideology. The accusation of spreading the ideology of the Thakins is not true. The reason is that the ideology of the Thakins is not a complicated ideology. The ideology of the Dobama Association is the ideology of all the Burmese people. We are preaching the liberation of Burma and the establishment of a paradise on earth and a great world of equality. We share this same basic aim with all of the political factions in Burma.

In truth, the Thakins did not ignite the fire in the strike. It was only after the arrival of a really difficult situation in the strike areas that the Thakin leaders visited to give speeches. For example, at the Syriam worksite the Indians and Burmese were divided. The company was worried that the fire of the oil field strikes would spread to Syriam and therefore intervened with restrictions. It was only after the company's restrictions that the oil field

workers realised that they needed to join together. The workers came to realise that in good weather or in bad they shared the same situation. They then made demands about their grievances. Employing devious means the company formed a committee with 21 members. Was it not the case that the committee was discarded only after the workers did not accept it? Was it not the case that only after that committee was discarded the workers called the Thakin leaders? Has any political party other than the Dobama Association endured imprisonment and restriction under section 144 in order to go out and help the Syriam strike? We want to know.

The great national association (the great Dobama Association) is here for all of us Burmese and you workers to rely on. It has been only the Thakin leaders who have been willing to endure any hardship in order to go anywhere to serve you. Always beware that the people, whether of higher or lower rank, who come to demand your taxes and ask for your vote, look on with indifference when you are suffering.

IV. BURMESE TEXT¹³

¹³ Note: This text was quite poorly edited and has, among other errors, incorrect page numbering in places.

နိဒါန်း

မည်သည့်သပိတ်စစ်ပွဲကြီးများမှသာမဆို အဓမ္မ ကျင့်လွှန်းလာ
သော ခနရှင် လောဘသက်ကာယ ဒိဋ္ဌိသမားကြီးတို့က
မတရားသဖြင့် ကြီးနိုင် ယေညှင်း ချုပ်ချယ် အနိုင်ကျင့်
လာခဲ့ကြသည်ကိုသာ တွေ့ရှိခဲ့ကြရ၍ ဈေးထွက်သံယို မရှိ
နှုမ်းပါး ဆင်းရဲသား လုပ်သား နင်းပြားတို့မှာကားအစဉ်
သဖြင့် နင်းပြားဘဝတွင် မိုက်ကြေးအခွဲခံ၍ လာကြရကာ
အမြဲတန်းလိုလို ဆုံးရှုံး နစ်နာလာကြရသည်ကိုသာ မျက်
မြင်ကိုယ်တွေ့ လက်ညှိုး ထောက်ပြနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်
ပေ၏။

အထူးသဖြင့်ထိုသို့စေတနာစိတ်ထားရင်းရှိသည့်အတိုင်း
အမြဲတန်း ဆုံးရှုံး နစ်နာစွာ မိုက်ကြေးခွဲခံရ၍နေကြရသော
ဆင်းရဲသား လုပ်သား နင်းပြား ခြေတို့အပို့ ဆင်းရဲသား
လောကနိဗ္ဗာန် မန်တီး အောင်မြင်ရေးတို့ကို တိုက်ခိုက် ရ
ရတို့ နည်းလမ်းများကား ထိုမျှ ဤမျှမတော် လောဘ
လက်ဝါးကြီးအုပ်ခါ မိုက်ကြေးခွဲခံသောနေကြသော ခနရှင်
စနစ်ဆိုးကြီးများကို ပင်ရင်း ပင်မ အမြစ်ပါးမကျန်အောင်
တူးလွန်မြို့ဖျက် သုတ်သင်ပစ်နိုင်သော နည်းကောင်း လမ်း
ကောင်းများအပြင် ဆင်းရဲသား နင်းပြားဟူသမျှတို့အား
ညွှန်ကြား ရွာကြံပေးရမည်ဖြစ်ပေ၏။

သို့ရှာကြံပေးရမည့် နည်းကောင်းလမ်းကောင်း အမျိုး

နိဂါန်း

မျိုးတို့အနက် ဤသမိတ်စစ်ပွဲ၁၀၇ ပြန်တမ်းစာစောင်တွင် ပါဝင်သော နည်းကောင်း၊ လမ်းကောင်းများမှာမူ ထိုမျှ ဤမျှ ချုပ်ချယ် မိန့်ပုံ အနိုင်ကျင့်လွန်းလှသော ဝေပုံစား ခေါင်းကြီးပိုင်းဖြတ် ခန့်ရှင် စနစ်ဆိုးကြီးများကို အလွယ် တကူ တော်လှန် ဖြိုဖျက် ဆုတ်သစ်ပစ်နိုင်သော လက်နက် ကောင်းကြီးတခုသဘွယ် တွေ့ရှိစွဲကိုင်ရရှိကြရမည်မှာကား ယုံမှားဘွယ်ရာမရှိ ပြင်ပေ၏။ (၁၂) ခန့်ရှင် အေးခါးပြ ကြီးများ၊ သေပြေး ရှင်ပြေး ကြောက်ရွံ့တုလွပ် ချောက် ခြားစေသော လက်နက်ကောင်းကြီးတခုသဘွယ် လက်ကိုင် ရရှိကြမည်ကား မလွဲတည်း။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤမည်သော ပြန်တမ်းစာ စောင်သည် (က) အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့် ဤမျှ ထိုမျှညှင်းပန်းဆိုးဝါးလှသော ခန့်ရှင် စနစ်ဆိုးကြီး များသည် ကမ္ဘာနှင့်အဝှမ်း အနှံ့အပြားဆိုသလို ကူး ကက် ပြန့်ပွား စိုးမိုးတည်တံ့ နေနိုင်ရသနည်း ဟူသော ပြဿနာကြီး တရပ်ကိုရင်း၊ (ခ) ထိုမှတစ်ပါး မည်သည့် ခန့်ရှင်ကြီးများနှင့် ဆင်းရဲသား၊ နင်းပြားတို့၏ တိုက်ပွဲ သမိတ်စစ်ပွဲကြီးများမှာမဆို ဤမျှ ထိုမျှလူနည်းစု လက် တဆုတ် ခန့်ရှင်တစု တဆုတ်တို့အား အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့် ထိုမျှ ဤမျှလူများစု အလုံးအရင်းတို့ ကသာ အမြဲတန်း ဆုံးရှုံးလာခဲ့ရသည်ဟူသော ပြဿနာ

နိဂါန်း

ကြီးတရပ်ကိုရင်း၊ ရုပ်နမ် ခန္ဓာသရုပ်အဓိပ္ပါယ် အကောင်
အထည် ပေါ်လွင်ထင်ရှားစွာ ရှင်းလင်းခဲ့စိတ် ပေါ်ပြပါရှိ
သောကြောင့် ပြစ်လေရာ အဘယ်မည်သောရန်သူ လက်
တွင်းတဆုပ်ရှိ ဆင်းရဲသား၊ နင်းပြား၊ အပေါင်းတို့သည်
အနှောင်အဖွဲ့ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းဘေးတို့မှ
လွတ်မြောက်ကြရန် လက်နက်ကောင်းကြီးတခု စွဲကိုင်ရရှိ
ကြပြီးဖြစ်ပါလျက် အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့်
လွတ်မြောက်ရန် အသုံးမချဝန် မစွန့်စားဝန်ကြဲဘဲ ဖို့ကြ
အံ့နည်း။

ထို့ကြောင့် လွန်စွာထင်ရှားခဲ့သော ရေနံမြေသမိတ်၊
စစ်ပွဲအရေးတော်ပုံကြီးတွင် ပါဝင်ကူညီ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြ
သော သမိတ်ခေါင်းဆောင်များ၊ အကူအညီ ထိုးစစ်တန်းနှိုး
ဆော်ချက်များအရ ရေးသားထုတ်ဝေလိုက်ရသော ဤသ
မိတ်စစ်ပွဲခေါ် ပြန်တမ်းစာစောင်ကို ဘတ်ဂျက်ရကုန်သော
တိုင်းသူပြည်သား ရဟန်းရှင်လူ အပေါင်းတို့သည် ဤပြန်
တမ်းစာစောင်ပါ လောဘသမား၊ ခန့်ရှင်ကြီးများနှင့်
ဆင်းရဲသား၊ နင်းပြားတို့၏ အဖြစ်အပျက်များနှင့် အလား
တူ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လာလတ် မည်သည့် သမိတ်စစ်ပွဲ
ပြဿနာကြီးများမှမဆို ဤမျှ၊ ထိုမျှ၊ ကြီးနိုင်ငံယ်ညှဉ်း
ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်လွန်းလှသော ခန့်ရှင်ကြီးများ စိုးမိုးတည်တံ့

နိဂါန်း

နေခြင်းတို့ကြောင့်သာ ဤကဲ့သို့သော သမိုတ်စစ်ပွဲကြီးများ
မကြာမကြာ ပေါ်ပေါက်လာရခြင်း ဖြစ်ပေသည်ဟူသော
ပြဿနာကြီးတရပ်ကို အမှားအမှန် ထင်ရှားစွာ ခွဲခြားဝေ
ဖန်ကြည့်နိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်ပါကြောင်း။

အာဠာဝက သခင်ဘိုးလှ။

ရေနံမြေ သပိတ်ခေါင်ဆောင်တဦး။

ခေတ္တ ရန်ကုန်မြို့။

သပိတ်စင်ပွဲ

(၁)

လူဦးရေ ၁၄-သန်းမျှရှိသော ငါတို့၏ ပြည်ကြီးသည် နိုင်ငံချဲ့စနစ် အာဏာစက် အောက်သို့ ပြားပြားမှောက် ရောက်ခဲ့သည့်နေ့မှစ၍ မရှုမလှသော ဆုံးရှုံးခြင်းကြီးဖြင့် ဆုံးရှုံးခဲ့ချေပြီ။

အဆွေတို့-ငါတို့တစ်ဦး လူမွေးလူတောင်မှ မပေါက်နိုင် အောင် လူချင်းတူတူ သူချင်းမျှမျှ မဖြစ်နိုင်အောင်လုပ်နေ သော နိုင်ငံချဲ့သမားတို့၏ ထိုဆိုပရိယာယ် ဝေဝုတ်ချယ် မှကို အဆွေတို့ ငါတို့ ပျက်ပျက်ဆင်ရှား သိမှတ်သားတို့ အရေးကြီးလှ၏။

လက်တွင်းတဆုပ်ခန့်ရှိ နိုင်ငံချဲ့သမား နေရှင်တို့သည် အဆွေတို့ ငါတို့ကို နိုင်ငံရေးအရ အဘယ်ကဲ့သို့ နှိပ်ကွပ် ချုပ်တည်းနေပုံ၊ လူမှုဆက်ဆံရေးအရ အဘယ်ကဲ့သို့ အညွန့်

ချိုးထားပုံ၊ စီးပွားရေးအရ အတယ်ကဲ့သို့ လည်မျိုကို ညှပ်
ထားပုံ စသည်တို့ကို အဆွေတို့ ငါတို့ သတ္တုချ၍ ရှုကြ
ကုန်အံ့။

ဆင်းရဲသားများဝဋ်ခံရပုံ

ဗမာပြည်၏ လူဦးရေ ၉၀-ရာခိုင်နှုန်းခန့်သော ဗမာ
တောင်သူလယ်လုပ်၊ ခါးမခုတ် ဆင်းရဲသားတို့သည် ပင်ပမ်း
တကြီး မိမိတို့ ခွန်အားကို ရင်းနှီး၍ တနှစ်လျှင် ကုဋေ
ပေါင်း ၆၀ မျှတန်ဘိုးရှိသော စပါး၊ ဝါဂွမ်းနှင့် အခြား
ကောင်ပဲသီးနှံ တို့ကို စိုက်ပျိုး လုပ်ကိုင်ကြရ၏။

၁ နှ့် ရာခိုင်နှုန်းခန့်သော ရေနံ အလုပ်သမားတို့သည်
တနှစ်လျှင် ငွေပေါင် ၂၅ ကုဋေမျှတန်သော ရေနံ၊ ခါးတံဆိ၊
ဖယောင်းတိုင်တို့ကို ထွက်အောင်လုပ်ရ၏။

၂ နှ့် ရာခိုင်နှုန်းမျှသော သတ္တုတွင်း အလုပ်သမားတို့
သည် တနှစ်လျှင် ငွေကုဋေပေါင်း ၃၀ မျှတန်ဘိုးရှိသော
ရွှေ၊ ငွေ၊ ခဲ၊ သွပ်၊ ကြေးနီ အစရှိသော သတ္တုအမျိုးမျိုးတို့ကို
တူးဖော် လုပ်ကိုင်ကြရ၏။

၃ ရာခိုင်နှုန်းခန့်သော ဆင်းရဲသားတို့သည် ငွေပေါင်း
ကုဋေ ၄၀ ခန့်တန်ဘိုးရှိသည့် ကျွန်းသစ်တို့ကို လုပ်ကိုင်ကြ
ရ၏။ ကျွန်းဆင်းရဲသားတို့သည် ငွေပေါင်း ၈ ကုဋေခန့်
တန်သော အခြား ဗာဟိုရကုန်စည်တို့ကို လုပ်ကိုင်ကြရ၏။

ဗမာပြည်၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဟူသမျှတို့ကို နိုင်ငံခြား
သားတို့၏လက်တွင်မထားဘဲ ဗမာတမျိုးလုံး ညီတူညီမျှ
ခွဲဝေသုံးစားကြပါမူ တအိမ်ထောင်ကို တနှစ်လျှင် ငွေ
ပေါင်း ၇၅၀/ကျပ်ခန့် ရနိုင်ခွင့်ရှိ၏။

ဤမျှပေါများသော စပါးဆန်ချေ၊ ရွှေငွေရတနာတို့၏
အသရေကိုဆောင်သည့် ဗမာပြည်ကား တိုင်းရင်းသား
လူများစုကြီးများကား အပြေးအလွှား မအားမလပ်နေ့လုပ်
နေစား ညလုပ်ညစားဘဝဖြင့် ကုန်းကောက်ရမတတ် ဖြစ်
အောင် ငတ်ကြ၊ ပြတ်ကြဆင်းရဲကြ၏။

ဗမာဆင်းရဲသား တောင်သူလယ်သမားတို့သည် ဖျမ်း
မျှကြေးအားဖြင့် တဆိမ်စောင်ကို (သုံးပဲ) မျှသာဝင်ငွေ
ရှိ၏။ အလုပ်သမားတို့သည် ဖျမ်းမျှကြေးအားဖြင့် တနေ့
လျှင် (ခြောက်ပဲ) မျှသာ ဝင်ငွေရှိ၏။ အကြမ်းအားဖြင့်
တွက်ကြည့်ပါမူ ၉၅ ရာခိုင်နှုန်းခန့်သော ဆင်းရဲသားတို့၏
ဝင်ငွေသည် ၁၀-ကုဋေခန့်လောက်သာ ဖြစ်၏။

ငွေကုဋေပေါင်း ၁၆၀ ခန့်ရှိသည့် တွက်ကုန်ဟူသမျှ
တို့ကို ထုတ်လုပ်ရာ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းသည်ကား နိုင်ငံသူ
သမားတို့၏လက်တွင်သို့ လုံးလုံးကြီး သက်ဆင်း ကျရောက်
နေချေသည်။

ကိုယ် ခုန်အား ကိုယ်ရင်းနှီး၍ ပင်ပန်းတကြီးလုပ်ကိုင်
ကြရသော အဆွေတို့ငါတို့ကိုကား ဝနရှင်တို့သည် ဖုတ်လေ
တဲ့ပိရှိလေတယ်မှပင်မမှတ်ကြ။

လက်ဝါးကြီးအုပ်သမားနေရှင်

ဆန်စပါးနှင့် ဝါဂွမ်းလုပ်ငန်းကိုဘူလိမ်ကျသပူလ်(ခေT)
နေရှင်အသင်းကြီးက လက်ဝါးကြီးအုပ်ထား၏။

ရေနံလုပ်ငန်းကို ဘီ၊ အို၊ စီ၊။ အိုင်၊ ပါဘီ၊။ ပီပီစီအစ
ရှိသော ရေနံကုမ္ပဏီကြီးများက လက်ဝါးကြီးအုပ်ထား၏။

သတ္တုလုပ်ငန်း ဘာမားကော်ပိုရေးရှင်းခေT နေရှင်
ကုမ္ပဏီကချုပ်ထား၏။

သစ်တောလုပ်ငန်းကို ဘုံတောဘားမား စတီးလူးကား
အစရှိသည့် သစ်ကုမ္ပဏီကြီးများ သိမ်းပိုက်ထား၏။

မြေပိုင်ရှင်နှင့် နေရှင်တို့ပင်၍ညွှန်းပုံ

ဆင်းရဲသားတို့မှာကား မိမိ၏ နည်းလှသော ဝင်ငွေ
ကလေးကိုမျှ ဒင်ပြည့်မခံစားကြရကုန်၊ ကုလားမြေပိုင်ရှင်
ဗမာမြေပိုင်ရှင်နှင့် အခြားအတိုးကြီးစား သူဌေးများ၏
အကူအညီဖြင့် ဆင်းရဲသားတို့၏ ဝင်ငွေကလေးကိုပင်

အလွတ်မပေးဘဲ အတင်းအာဓမ္မအစိုးနှင့် တပန်ပြန်၍ ပြန် ပေးသေး၏။

အထက်အဆိုပါ၊ ကုမ္မဏီကြီးများကိုပိုင်သော နေရှင် တို့သည်ဗမာပြည်ရှိ ဘက်တိုက်ကြီး များတွင်လည်း ခါရိုက် တာကြီးများ၊ အစုစပ်ရှင်ကြီးများ ပြစ်ကြကုန်၏။

(၂)

ဗမာပြည်၏ ကံကြမ္မာ

ဆင်းရဲသားတို့သည်၊ ရှောင်အစိုးရ၏ ထွက်ကုန် ဝင်ကုန် အကောက်နှုံးဘေးဒါနိအောက်တွင် တူးအောက်ကပါ၊ ကဲ့သို့ပြားပြားဝပ်နေကြရ၏။ ဗမာပြည်တွင် ထွက်သော ခါတ်ဆီဈေးသည်ဂျပန်ပြည်၌တဂါလံကို ၁၄ပဲ၊လောက် သာဖြစ်၏။ ဗမာပြည်တွင်ကား တဂါလံကို ၁-၅ပဲ၊ပေးရ သည်မှာ ရှောင်အစိုးရ၏ မတရားသက်သက် တဘက်သတ် မြင့်၍ အခွန်အထုပ်စည်းကြပ်မှုကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း ထင် ရှား၏။

မြန်မာပြည်သို့ပြန်လမ်းမရှိသော ထွက်ကုန်များ။
စက်မှုလက်မှုကုန်သွယ်မှုလုပ်ငန်းကို နိုင်ငံခြားရှောင်တို့က

နေရာတိုင်းတွင် လက်ဝါးကြီးလိုက်အုပ်ထားသဖြင့်၊ ထွက်သမျှကုန်စည် ပစ္စည်းနှင့်—မြတ်သမျှသောဇွေကုဇွေပေါင်းများစွာတို့သည်၊ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တို့ အဘို့သာပြန်လမ်းမရှိသောသွားခြင်းဖြင့် ထွက်ခွာသွားကြကုန်၏။ တိုင်းရင်းသား လူများစုကြီး ဖြစ်သော အဆွေတို့ ငါတို့မှာကား ကြပ်ကြပ်ဆင်းရဲ—ငတ်မွတ်၍ တာဝေလန်အောင်အခြေမဲ့ အနေမဲ့ ဖြစ်ကြရ၏။

ဤမျှယုတ်မာညစ်ငြမ်း—ဟောသရမ်းသည့် နိုင်ငံချဲ့စနစ်ကြီးလွှမ်းမိုးနေသမျှကာလပတ်လုံးအဆွေတို့ ငါတို့၏ သက်သာချောင်ချိရေး ရွေးစိခန့်မျှပင် မမြင်နိုင်။

ဗမာပြည်ကိုရေလွှမ်းဘေးဆိုက်စေသောနိုင်ငံချဲ့စနစ်

နိုင်ငံချဲ့စနစ်လွှမ်းမိုးခဲ့သည့်နေ့ကစ၍၊ အဆွေတို့ ငါတို့အမှီသဟဲ ပြုရာဖြစ်သော လယ်ယာကိုင်းကျွန်းလုပ်ငန်းကြီးသည်လည်း တနေ့တခြား ဆုတ်ယုတ်ပျက်ပြားခဲ့ချေပြီ။

ရှင်တို့သည်အဆွေတို့ ငါတို့ဗမာပြည်ကြီး၏ကောက်ပဲသီးနှံ၊ ရေနံ၊ သတ္တု၊ စပါးဆန်ရေ ရွှေ၊ ငွေ ရတနာနှင့်ကျွန်းသစ်၊ ဝါဠုမ်းတို့ကို အလွယ်တကူ သယ်ဆောင် ယူနိုင်စေခြင်း အလို့ငှါ၊ မော်တော်ကား၊ မီးရထားလမ်းများကို ဖောက်လုပ်ခဲ့ကြ၏။ မြစ်ရိုး၊ ချောင်းရိုးတို့ကို ကျော်နင်း ဖြတ်သန်း၍၊ ခရီးလမ်းငန်းဖောက်လုပ်သည့်အခါတွင်ရှင်

တို့သည် မိမိတို့ စရိတ်ကျဉ်းနိုင်သမျှကျဉ်း၍ ဆောက်လုပ်
ရန်ကိုသာ အဓိကထား၍ ပတ်ဝန်းကျင်အရပ် ဖြစ်သော
လယ်ယာ၊ ကိုင်းကျွန်း၊ တို့ကို မထိခိုက်မနစ်နာစေရန်ကိုသာ
လုံးဝဂရုမပြု။

အချို့ အချို့သော နေရာတို့တွင် ချောင်း၊ မြောင်း၊
မြစ်ကြောင်းတို့ကို ဖြတ်သန်း ကျော်နင်း၍ လမ်းဖောက်
လုပ်ကြရ၏။ စရိတ်ကျဉ်းရန် ချောင်းမြောင်းများ၊ မြစ်
များကို အချို့ ဖွဲ့ပစ်တန် ဖွဲ့ပစ်၊ အချို့ ကြုံ့ပစ်တန်
ကြုံ့ပစ်ကြသဖြင့် မြစ်ရိုး ချောင်းရိုးတို့ ပိတ်ဆီးတိမ်ကော
ကာ မလုံမလောက်သောကြောင့် မိုးဥတုအခါတွင် ဓရ
လွှမ်းမိုးခြင်း၊ ဘေးကြီးများ ဗမာတပြည်လုံး အနှံ့အပြား
နှစ်စဉ်နှစ်စဉ် ဆိုက်ရောက်နေတော့၏။ ထိုဓရလွှမ်းမိုးခြင်း
ဘေးကြောင့် လယ်ယာ တောင်သူ ဆင်းရဲသားတို့မှာ
လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်း အကြီးအကျယ်ပျက်စီးခြင်း၊
ဆိုးအိမ်ပျက်ပြုန်းခြင်း၊ ကျွဲနွားတိရိစ္ဆာန်များဆုံးပါးခြင်း၊
အသက်ဆုံးရှုံးခြင်းစသည့် ဒုက္ခအမျိုးမျိုးတို့ကို ခံစားကြရ
ကုန်၏။

နိုင်ငံ၍စနစ်ကြောင့် ငှက်ဖျားထူထပ်လာပုံ

နေရှင်တို့က ဗမာပြည်ရှိ သစ်တော၊ ကျွန်းတောတို့ကို
အရမ်းမဲ့ ဒလကြမ်း ခုတ်ယူခါ မြစ်ရိုး ချောင်းရိုးများ

အလိုက် မျောချပူကြောင့်လည်း မြစ်ရိုး ချောင်းရိုးတို့ ပိတ်ဆို့တိမ်ကောကာ သွက်ဆိုင်၊ နွဲ့ဆိုင်ကြီးများ တည် ကျန်မှုကြောင့် ရေလွှမ်းမိုးခြင်း၊ ငှက်ဖျားရောဂါ ထထပ် ပေါများခြင်းတို့ဖြင့် ထောင်ပေါင်းများစွာသော တိုင်းသူ ပြည်သား ဆင်းရဲသားတို့ကို ရောဂါနှင့် အသေခံကြရ သေး၏။ သစ်တောပြန်လည်ပြုပြင်ရေး၊ ငှက်ဖျားရောဂါ ကာကွယ်ရေးဌာနများကိုကာ၊ နာမည်ပါလောက်ရှိသာ ဖွင့်လှစ်ထား၏။

ကျန်းမာရေးနှင့် လယ်ယာကိုင်ကျွန်း၊ တွန်းကားရေး၊ တွန်းကားရေးကား၊ နေရှင်တို့က လုံးဝဂရုမစိုက်၊ လွန် ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့်က ဗမာလယ်လုပ် ဆင်းရဲသားတို့သည် တလလျှင် တအိမ်ထောင်ကို ၁၁ ကျပ်ခန့် ဝင်ငွေရှိကြ သော်လည်း စပါ၊ဈေး၊ ထက်ဝက်ကျခဲ့သဖြင့် ယခုအခါ ရှင်းတို့၏ဝင်ငွေသည် တအိမ်ထောင်ကို ၅ကျပ်ခန့်သာ ရှိ တော့၏။

ဘာကြောင့် ဗမာပြည်မှာ ရွှေခေါင်းပါသလဲ

စပါ၊ဈေး၊ ထက်ဝက်ကျသွားသဖြင့် လယ်လုပ်ဆင်းရဲ သားတို့ စီးပွားပျက်ပြားခဲ့သော်လည်း လယ်ခွန်လယ်ခနှင့် မြေပိုင်ရှင်ကြီးတို့ အတိုးငွေကိုကား တရွေးသားမျှ လျော့ ပေးခွင့်မရ၊ သို့ကြောင့်လည်း ထိုစဉ်အခါက စပါများ

ခဲ့သော အဆွေတို့ ငါတို့ အမျိုးသမီးများ လက်ဝတ်
တန်ဆာ ရွှေငွေရတနာတို့သည် နိုင်ငံခြားသား နေရှင်တို့၏
နှားငတ်ချေချ လောဘ လွန်ကဲခြင်းကို အာသာဖြေရန်
ချွတ်၍ပေးခဲ့ရသဖြင့် ယခုအခါ အဆွေတို့ ငါတို့ အမျိုး
သမီးများ၏လက်တွင် ရွှေဟူ၍ မူးလို့ မှပင် ဂျှုစရာမရှိ။

ငတ်သူငတ်မြတ်သူမြတ်သောနတ်

မျက်မြူဆိုက်လေ ဆရာကြိုက်လေဆိုသကဲ့သို့ သင်းရဲ
သားတို့ ငတ်မွတ် ခေါင်းပေါ်လောက်အောင် စပါးဈေး
ကျခဲ့သော်လည်း ဆံစပါးကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားသော
နေရှင်တို့ ငွေကုဋေပေါင်း မြောက်များစွာ မြတ်စွန့်ခဲ့၏။
ထိုနှစ်က နေရှင်များ အသားတင် အမြတ်အစွန့်အဖြစ်
ငှာကုဋေခန့်ရှိခဲ့၏။

ဘာကြောင့်မငြိမ်မသက်ဆူပွက်ထကြနေပါသလဲ

လွန်ခဲ့သည့် (၈) နှစ်ခန့်က ဗမာပြည်တွင် အနံ့ အပြား
ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော သူပုန်အရေးတော်ပုံကြီးသည် မြေပိုင်
ရှင် နေရှင်ကြီးတို့ကဆင်းရဲသားများအပေါ်တွင် သောင်း
ကြမ်းနှိုင်ထက် ဗလက္ခာရပြုမှု ပယောဂ ဖြစ်ကြောင်းထင်
ရှား၏။

နိုင်ငံခွဲစနစ်၏ဝါးစာခံများ

စပါးဈေး အကြီးအကျယ်ကျခြင်း ဂရုန်ချိန်မူသည်

ယခုထက်တိုင်အောင် မငြိမ်းသေးချေ၊ လယ်ခွန်လယ်ခနှင့်
 လူခွန်တော်ငွေ မပေးနိုင်သည့် တောင်ပေါင်းများစွာ
 သော ဆင်းရဲသား တောင်သူလယ်သမားတို့သည် နို့တစ်
 ပေး၍ တရားစွဲခံရခြင်း၊ မရွှေ့ပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်း
 များကို ဝရမ်းဘမ်း အသိမ်းခံရခြင်း၊ လူကုဲဘမ်းသီး
 တောင်ချခြင်းခံရခြင်း၊ စသည့် အဓမ္မစနစ်ဆိုး စနစ်ညစ်
 ကြီး၏ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုကြောင့် ပြားပြား မှောက်နေကြ
 ရ၏။ (၁၉၃၅-ခုနှစ်၊ အထွေထွေအုပ်ချုပ်ရေး နှစ်ချုပ်
 အစီရင်ခံစာမှ ကောက်နုတ်ချက်)။

ဆင်းရဲသားတို့လုံးပါးပါးခဲ့သည့်ရာဇဝင်

လွန်ခဲ့သည့် (၇) နှစ်ခန့်အတွင်းဖြစ်ခဲ့သည့် ဗမာပြည်
 ရာဇဝင်ကား ဗမာဆင်းရဲသားများ၊ လက်ရှိ၊ လယ်ယာ
 ချောင်းမြောင်းများ၊ အိမ်ခြေယာခြေများ၊ ရွှေငွေရတနာ
 နှင့် အဘိုးထိုက် အဘိုးတန်ပစ္စည်းများ၊ တဖြည်းဖြည်း နိုင်ငံ
 ချယ်သမားများနှင့် မြေပိုင်ရှင် ချစ်တီးတို့၏ လက်တွင်းသို့
 ထက်ဆမ်းသွားသောရာဇဝင်ဖြစ်၏။

ယခုအခါ လယ်ပိုင်မြေရှင် ချစ်တီးတို့၏လက်တွင် ၄၀
 ထိုင်နှုန်းခန့်သော လယ်မြေများရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း၊
 ကျန်လယ်မြေများမှာလည်း၊ ဇာချုပ်နှင့်တမျိုး နာမည်
 ပြောင်းနှင့်တဖုံ အကျန်လုံး ချစ်တီးတို့၏ လက်တွင်းသို့

ရောက်ရှိသလောက်ဖြစ်နေလေပြီ။ အလုပ်သမား ဆင်းရဲသားများသည်လည်း ထိုနည်းတူစွာ တနေ့တခြား လခလျော့သည်ထက် အလျော့ခံကြရ၏။ ရှိသမျှသော သက်သာခွင့် အရေးအားလုံးတို့ကိုလည်း ခန့်ရှင်တို့က တဖြည်းဖြည်းပြန်သိမ်းနေတော့၏။ အလုပ်လက်မဲ့ လူဦးရေကား တနေ့တခြား ပေါများနေ၏။ အဆွေတို့ ငါတို့စီးပွားရေးတွင် တနေ့တခြားလုံးပေါ်ပေါ်ခဲ့သဖြင့် သက်သာချောင်ချိရေး ကင်းသည်ထက် ကင်းဝေးခဲ့ချေပြီ။

(၃)

ဘိ-အို-စိ-ခန့်ရှင်ကုမ္ပဏီ၏မိုက်ကြေး

ရေနံကုမ္ပဏီ ခန့်ရှင်တို့သည် အဆွေတို့ ငါတို့ကို ဖိနှိပ်ကြိတ်ညှစ် အဆီအဆွေး စုတ်ယူနေသဖြင့် အဆွေတို့ ငါတို့မှာ မည်မျှ ခဏ္ဍိတ်သိ ဆင်းရဲ၍ မွဲကြပ်ကြုတ်ကျနေသည်ကို ထင်ရှားအံ့။

ဘိအိုစိ ခန့်ရှင် ကုမ္ပဏီကြီးသည် (၁၉၃၇ ခုနှစ်၊

နှစ်ချုပ်စာရင်းအရဌေးပါင်း ၇ ကုဋေ (၅) သန်းခန့်အိတ်ဝင်
 အမြတ်အစွန်း ရခဲ့၏။ နယူးမု စခြေမုတိုင်အောင် ကျအပ်
 ထည့်ခွေးဖြင့် အချိန်နာရီမရွေး ကိုယ်နှင့် ရင်းနှီးလုပ်ကိုင်
 ကြရသော အလုပ်သမား အားလုံးတို့ကိုကား တနှစ်
 အတွက် မသေရံစားရရန် (၅) သန်းမျှသာ လုပ်ခအတွက်
 ပေးခဲ့၏။ ခေါင်းတလုံးနှင့် ရေအိုးနှစ်လုံး ရွက်သက်သို့
 အလုပ်သမားတို့ တာဝန်နှစ်ခုကို ထမ်းဆောင်ကြရ၏။ အ
 မြတ်ဌေးနှင့် လစ ဝုပေါင်းလိုက်ပါက ဌေးပေါင်း (၈) ကုဋေ
 ခန့်ဖြစ်၏။ ၎င်း (၈) ကုဋေအနက် အလုပ်သမား၏ အစု
 တယ်လောက်ပါဝင်သည်ကို ခွဲစိပ်ရပေလိမ့်မည်။ ကုန်စည်
 ပစ္စည်းတို့၏တန်ဖိုးကို အလုပ်သမား၏ အလုပ်ချိန်အရဆုံး
 ဖြတ်ရ၏။ ဌေးပေါင်း (၈) ကုဋေရရန်အတွက် လုပ်ကိုင်
 ရသောအလုပ်ချိန်အနက် အလုပ်သမားတို့သည် မိမိတို့၏
 လုပ်ခအတွက် အချိန်တာဝန် မည်၍ မည်မျှ ခန့်ရှင်တို့၏
 အမြတ်အစွန်းအတွက် အချိန်တာဝန် မည်၍မည်မျှ လုပ်ကြ
 ရသည့်ကို တွက်ကြည့်လိုက်သော် အလုပ်သမားတို့၏ ဧဝံ
 စသည် (၁၆) ပုံ ပုံမှ (၁) ပုံသာဖြစ်၏။ အချိန်နာရီအရ
 ခွဲစိပ်လိုက်လျှင် အလုပ်သမားတို့သည် တနေ့တွင် (၈) နာရီ
 လုပ်သည့်အနက်မိမိတို့၏ အလုပ်အတွက် နာရီဝက်သာ
 လုပ်ရ၏။ ကျန် ၇ နာရီခွဲကိုကား ခန့်ရှင်တို့၏ အနိုင်အထက်

မိုက်ကြေးခွဲ၍ အမြတ်ရရန် ခိုင်းသောအချိန်ဖြစ်၏။ အလုပ် သမားတယောက်ကို တနေ့လျှင် ဖြန့်မျှကြေးအားဖြင့် ၁ကျပ်ကျရ၏။ ထို့ကြောင့် အလုပ်သမားတယောက်လျှင် အန်ဘိုး ၁၆ကျပ်ရှိသည့် ပစ္စည်းသစ်ကိုလုပ်ပေးရ၍ လုပ်ခ အဖြစ် ၁ကျပ်ရ၏။ ဘီအိုစီ နေရှင်ကုမ္ပဏီ၏ အမြတ် အစွန်းအဖြစ် ၁၅ကျပ်ဘိုးလုပ်ပေးရ၏။

ဤသို့သောနည်းဖြင့် ဆန်းစစ်မှသာလျှင် မှန်ကန်သော စာရင်းအင်း ဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို ဘောဂဗေဒ(ခေါ်) စီးပွားရေး ပညာအခြေအမြစ်ကို နားလည်သူတိုင်း ဝန်ခံရ ပေလိမ့်မည်။

အလုပ်သမားနှာခေါင်းပေါက်နှင့် နေရှင်တို့ အသက် ၅၁ပုံ ဆန်းကျယ်လှ၏။ ဤသို့ ခိုပ်လည်း ဖြတ်ညစ် အဆီ အားသွား စစ်ယူမှုသည် အဆေ့တို့ ငါတို့ တမျိုးလုံးကို ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းအောင် အဆေ့တို့ ငါတို့ လူတော်မဝင်၊ လူ ကင်မမှီအောင်လုပ်သော အဓမ္မ စနစ်ဆိုးကြီး၏ အခြေခံ ပြယုဒ်တည်း။

နိုင်ငံရေးသဘော

နိုင်ငံရေးသည် စီးပွားရေးအာရုံကြီးဖြစ်၏။ နိုင်ငံရေး ဥပဒေသည် အုပ်ချုပ်သူလူတစ်စု စီးပွားတိုးတက်သည်ထက်

တိုးတက်လာအောင် လိုက်လျော၍ ညွှန်ကြားသောမညတ်
ဖြစ်၏။ နိုင်ငံရေးနှင့်စီးပွားရေးတို့သည် ခွဲခြား၍ရအပ်သော
အရာမျိုးမဟုတ်။ အဆွေတို့ ငါတို့ဗမာပြည်ကြီး၊ လွတ်လပ်
အောင် ဆောင်ရွက်သည့် လုပ်ငန်းအဓိပ္ပါယ်ကို အတိုဆုံး
အကျဉ်းရုံး၍ပြောရလျှင် ဝေ့ကုဇ္ဈဒပေါင်း (၁၆၀)ခန့်
ရှိသည့် ဗမာပြည်၏တိုက်ကုန်ပစ္စည်းတို့ကို ဗမာဆင်းရဲသား
တို့၏လက်တွင်းသို့ ပြန်ရအောင် လုပ်သော လုပ်ငန်းကြီး
တည်း။

(၄)

ဂနရှင်ခေတ် လူမှုဆက်ဆံရေး

လူမှုဆက်ဆံရေးတွင်ကြည့်ပြန်လျှင်လည်း ဆင်းရဲသား
တို့ အဘက်ဘက်တွင် အခွင့်အရေးချို့တဲ့၏။ အလုပ်ကြမ်း
နှင့် အသက်မွေးမှုပြုရသူတို့သည် လူပေါ်မသွင်းလူစာရင်း
မဝင်ဘဲ ဆင်းရဲခေါင်းပေါ် လူ့စားဘဝ၌နေကြရ၏။

ပေါ်စေ့၊ ထက်ဝက် ကျခဲ့သည့်နှစ်ကတည်းက လယ်
လုပ်ဆင်းရဲသားတို့မှာ နလံပြန်၍ ထူနိုင်ခဲ့ကြ၊ ထိုအချိန်မှ
စ၍ ယခုတိုင် ဆင်းရဲသားဗမာပြည်ကိုးမှာ ထမင်းတနပ်
နှင့် အသက်ရှင်ခဲ့ကြ၏။ နံငယ်ကိုစီး၍ ကျောပြောင်နှင့်
နေခဲ့ရ၏။ အကားစား၊ အင်တက်အမိုး ကြူရိုးတိုင်ထူ ဆိုသ
ကဲ့သို့ သက်ကယ်ခုနစ်ပြစ်ကြမ်း ၇ ချောင်းအိမ်၌သာ နေခဲ့
ရ၏။ နေရှင်မနစ် တည်တန့်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး အဆွေ
တို့ငါတို့ ပါဏုပေတံ မွေတာတာမလွန်နိုင်အောင် ကျွန်ဘဝ
အောက် သဘောက်ဘဝ၌ ဆောက်ရှိနေကြရပေတော့၏။

ဆင်းရဲသားဗမာလူမျိုးတို့ ယခုအခါ ခါးဝတ်လွှာခြင်း
ထမင်းရက်ချ ရေရက်မှန်နှင့် ကပ်ကျန်သမျှမဲ့ပြာကျနေ၏။
အဆွေတို့ ငါတို့တမျိုးလုံး လူဦးရေ၏ ထက်ဝက်ခန့်သော
မိန်းမများသည်လည်း ဤဘောက်ထိုးမိုးမျှော် ဖြစ်နေသည့်
စနစ်ဆိုး စနစ်ကြပ်ကြီး၏ဘေးဒဏ်ကို အဆွေတို့ ငါတို့နှင့်
ညီတူညီမျှ ခံကြရကုန်၏။

မိန်းမများ၏ကံကြမ္မာ

အဆွေတို့ ငါတို့၏ အမျိုးသမီးများသည်လည်း ဝမ်း
ရောအတွက် ချိန်ပျက်ခါ မိုက်ဘက်သို့ လိုက်လျော၍
မကောင်းသောအမှုဖြင့် မလွဲသောသော အသက်မွေးခြင်းကို

ပြုကြရလေကုန်ပြီ။ ဤမကောင်းသောအမှုဖြင့် အသက်မွေး
ရေး၊ ဗမာတပြည်လုံး၊ အနံ့အပြား၊ ဖြစ်ပွားနေ၏။ နိုင်ငံချွဲ
စနစ်၏ ပယောဂကြောင့် အဆွေတို့ ငါတို့၏အမျိုးသမီး
များပင်လျှင် နေရှင်တို့၏လက်တွင် မျှိုက်လိမ့်မျှိုက်၊ ကင်
လိုက်၊ ကျားလက်တွင် သမင်ရောက်သကဲ့သို့ ဖြစ်ချင်တိုင်း
ဖြစ်၍နေတော့သည်။

ပန်ဦးဆက်ခေတ်ကြီး ပြန်ဆက်လာပုံ

ပန်ဦးဆက်ခေတ်ဆိုးကြီး နေရှင်ခေတ်နှင့် တပါတည်း
ဆိုက်ရောက်လာခြေပြီး ဟိုစဉ်အခါက စုတေမနေ သေလွန်
ကံသော ဓိဋ္ဌိတက္ကတွန်းကြီးများ၊ အရိုးကြီးများနှင့် ရှင်မ
ထီးများသည် နေရှင်များဘဝ၌ လာ၍ လားကြလေရော့
လားမသိ။ ယခုခေတ်သစ် ရှင်မထီးများသည် နေရှင်အ
ရေကို ဝတ်ရုံ၍ အဆွေတို့ငါတို့၏ဗမာပြည်ကြီးကို ရုပ်ပေ
ညစ်ဖတ်သည့်စနစ်ဖြင့် လွှမ်းမိုးစေ၏။ ရှေးအတိတေ ပုဂံ
ပြည်တွင် ဆံကေသာ လက်လေးသစ် မုတ်ဆိတ်မွေးဗလဖြစ်
မဲညစ်သော စီဝန်နှင့် တာတေလံအောင် အကျင့်ဆိုသော
ရှင်သိုးတကာကောင်ကြီး၊ ရှင်မထီး ဆိုသော စက္ကစကား
သည် အဆွေတို့ငါတို့၏ မျက်မှောက်၌ အကယ်ပင် ဆိုက်
ရောက်၍ ငါတွေဖြစ်နေချေပြီ။

အရိုးကြီးများ၊ ရှင်မထီးများကို ပန်ဦး ဆက်ခဲ့တူး

သည်ကား (၄)ရက်တည်းမို့ တော်ပေသေး၏။ နိုင်ငံခွဲ
အမွေသမားတို့ကို အဆွေတို့ ငါတို့၏ အမျိုးသမီး တမျိုး
လုံးကို ရက်အကန့်အသတ်မရှိသော ပန်းဦးဆက်ခြင်းဖြင့်
ဆက်သ၍နေရပေပြီ။

မိန်းမတယောက်ကို ဆံတတင်းနှင့်ဝယ်နိုင်ဖို့

မိန်းကလေးတယောက်ကို ၅ ကျပ်နှင့်ဝယ်လျှင် ရနိုင်
သောကြောင့် အဆင်မဲ့တွင် ကမ္ဘာပေါ်၌ နံမည်အကြီး
ဆုံးဟု တွင်သော တရုတ်ပြည်ပင်လျှင် အဆွေတို့ ငါတို့၏
ဗမာပြည်ကို ဆင်းရဲခြင်း အရေးအရာ၌ ဘိုးအေ ခေါ်
မကတ် ဖြစ်နေ၏။ ဗမာပြည် တောကြိုတောင်ကြားများ၌
လယ်ယာ လုပ်ငန်း ပျက်ပြားမှုကြောင့် စီးပွား ခမ်းခြောက်
အတိစုကွေ့ရောက်နေသော အမျိုးသမီးများကို ဆံတတင်း
ပေးရုံမျှနှင့် အပိုင်ရနိုင်ကြောင်းကို ကမ္ဘာက မသိရှိသေး
သည်မှာ နေရှင်တို့က သတင်းကို ပိတ်ဆီးကင်းကွယ်ထားမှု
ကြောင့်ပင်လော။

ဤမျှ ဆိုးညစ်ပေကျသည့် အခြေအနေမျိုး ပျောက်
ပျက်လေရန် နေရှင်စနစ်ကို အရင်းအမြစ်မှနေ၍ တွန်းလှန်
ဖို့ပျက်ကြရပေမည်။

(၅)

ပါးစပ်တွင် ခြင်းအစွပ်ခံရသော ကျွဲနွားများကဲ့သို့

ငြိသမျှသော တွန်ယက်စိုက်ပျိုးသူတို့ကို နွေမရွာငယ်မှ
မရွာငယ် ပင်ပမ်းတကြီး ရုန်း၍လုပ်ကြံရသော်လည်း အချိန်
တန်သဖြင့် စပါးနယ်ရာတွင် ပါးစပ်၌ ခြင်းအစွပ်ခံရသော
ကျွဲနွားများကဲ့သို့ အဆွေတို့ ငါတို့၏အသက်ဖြင့် ရင်းနှီး
ထွက်၍ဆပ်သော အစီးအပွားကို မသေရုံခံစားရုံမျှ နေရှင်
တို့ကအခွင့်အရေးမခံပါလို့နေရာဆိုင်တွင်ကွက်စိပ်တိုက်ခါ
ချုပ်ခြစ်၍ ယူနေကြ၏။

မတော်ပုထိုးတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိသော ဗမာပြည်
ကျောက်သံပတ္တမြားစပါးဆေးရေရွှေခွေရတနာတို့ ပေါများ
သော ဗမာပြည် ဗြိတိသျှအင်ပိုင်ရာ၏ ပတ္တမြားစောက်
ပြည်တန်သည့် ကျောက်သံပုလဲဖြစ်သည်ဟုနိုင်ငံခြံသမားတို့
အသားယူရသော ဗမာပြည်တွင် မိုဘင်းနေထိုင်ကြသော
ဆင်းရဲသားတို့မှာ နေရှင်စနစ်၏ ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်မှု
ကြောင့် ပုလိပ်ရောဂါ၊ ကျောက်ရောဂါ၊ ကာလနာ ဝမ်း
ကျ လူပျိုးနာ၊ ငှက်ဖျား၊ အဆုတ်နာ၊ နူးနာ၊ ဥနှောက်ပျက်
ရောဂါ စသည်တို့ဖြင့် သေဆုံးခြင်း၌ ကမ္ဘာ့စံချိန်ကိုချိုး
လိုက်ပြီ။

ဝိဘာကဝဋ်မကင်းသေးသဖြင့်သေမင်း၏နိုင်ငံသို့မလိုက်
ရသေးသော ကျန်ရှိသည့် ဒုက္ခိတလူနင်းပြားတို့မှာ နေရှင်
တို့က လက်ဝါးကြီးမအုပ်မိသေးသဖြင့် အခွန်အခမပေးရ
ဘဲ လွတ်လပ်စွာတမ်းစားနိုင်သည့် ကြွက်၊ ဗွတ်၊ ပဒပ်၊ ကင်း
လိပ်၊ ပုတ်သင်၊ ခရု၊ ပက်ကျီတို့ကို တမ်းစားမှီခဲခါ ဒုက္ခ
စရိယာကိုကျင့်၍နေကြရကုန်ပြီ။ အချို့ကားသစ်ဥ၊ သစ်ဖု၊
ကြောဥ၊ ငှက်ပျောအူ၊ ပေအူ၊ ဝါးသီးတို့ကိုရှာဖွေရင်းအား
ပြတ်၍သေရသူကသေရပြီ။

နိုင်ငံချဲ့စနစ်အာဏာ စက်အောက်တွင် အဆွေတို့ဝါတို့
သေခြင်းဆိုးအမျိုးမျိုးနှင့် သေရပုံဆန်းကျယ်လှ၏။

ဗမာအလုပ်သမား လယ်သမား ဆင်းရဲသားတို့ ဤမျှ
အတိဒုက္ခမဲ့ပြာကျရသလောက် နေရှင်နှင့် ရင်းတို့၏ လက်
ပါးစေကြီးများ၊ စီးစိပ်တိုး၍ ရတနာမိုးရွာနေတော့၏။

(၆)

နေရှင်နှင့်ဆင်းရဲသားစီးပွားရေးကွာခြားပုံ

စပါးရေနံ သတ္တု ဆစ်၊ ကျွန်းဝါဂွမ်းစသည့်ဗမာပြည်
၏ဧည့်ပွား အနှစ်ဟူသမျှတို့ကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ခါအဆီ

အသွေးစုတ်ယူနေသော ဓနရှင်ကုမ္ပဏီကြီးများသည် နှစ်စဉ်နှစ်စဉ်ဒီတိုက်ဝင်အမြတ်အစွန်းသက်သက်အဖြစ်ဧည့်ပေါင်းကုဋေ(၄၀)ခန့်ကို သိမ်းကြုံး၍ယူထား၏။ ဗမာပြည်၏ ပါးကွက်အာဏာသား အကြီးဆုံးဖြစ်သောတရုတ်ခံကြီး၏ လစာသည် တနှစ်လျှင် (၁၅၀၀၀၀) ခန့်ဖြစ်၏။ လွှတ်ရုံးထိုင်တရားပိုင်မင်းကြီးများနှင့် ခရိုင်ဝန် ရှင်တော်မင်းကြီးများ၏လစာမှာတနှစ်လျှင် (၁၀၀၀၀၀)ခန့်ဖြစ်၏။ နိုင်ငံချွေ့သမားတို့၏ အကြီးစား လက်ပါးစေများ ဖြစ်သည့် ဒါရိုက်တာများ မန်နေဂျာများနှင့်လွှတ်တော်ကြီးဝန်ကြီးဝန်ထမ်းများသည် တနှစ်လျှင် ၅၀၀၀၀ မှ ၂၀၀၀၀၀ အထိရရှိကြကုန်၏။

နိုင်ငံချွေ့စနစ် ပယောဂကြောင့် တိုင်းသူပြည်သားဆင်းရဲသားတို့ဝတ်မှုတ်ခေါင်းပါးခါး၊ သူခိုးခါးမြဲ ထကြွလှုပ်ရှားခြင်း၊ ထူပုန်သူကန်တော်လှန်သောင်းကြမ်းခြင်းစသည့် တိုင်းပြည်မငြိမ်မသက် ရောက်ရက်ခတ်မှုများ ပေါ်တိုင်းပေါ်တိုင်း ရင်ကိုဖြောင့်တုတ်လုပ်ခါ အသက်ကိုဆုံးရှုံးထား၍ နှိမ်နင်းရန် တာဝန်ရှိသော သာမန်စစ်ပုလိပ် တပ်သားစောက်တန်းစားတို့မှာ တလလျှင် ၁၂° မှ ၂၄° အထိသာရရှိကြ၏။ ဗမာဆင်းရဲသား လယ်သမားနှင့်အလုပ်သမားတို့မှာ တနေ့လျှင် ဖြန့်မျှကြေးအားဖြင့် တယောက်ကို(၉ ပိုင်)မှ(ပိုင် ၂၀)အထိသာ ရရှိကြ၏။

အိမ်ကြက်ခြင်း အိုးမဲသုတ်တိုက်သကဲ့သို့ စီးပွားရေးအရ ကံတူအကျိုးပေးများဖြစ်ကြသော လူ့အောက်တန်းစား အစိုးရအမှုထမ်းများနှင့် ဆင်းရဲသားတို့တစုတရုံး တလုံး တရင်းတည်းတပ်ပေါင်း၍ လက်ရှိစနစ်ကြီးကို မြေလှန်၍ ပြစ်ရမှန်းမသိသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး နေရှင်တို့၏ ဘေး ခံမှုဗေဒပရိယာယ် လှိုင်းတန်းပိုးတွင် ခေါင်းမပေါ်နိုင် အောင် အဆွေတို့ငါတို့နှစ်မျှန်ကြရပေတော့မည်။

မညီမျှသောနေထိုင်ရေး

နိုင်ငံချဲ့သမားတို့၏ လက်ပါးစေ၊ ကျွန်ယုံတော်၊ အ ပေါင်းတို့တွင် သင်းကျပ်ဦးခိုင်း၊ မဏ္ဍိုင်ဥက္ကဋ္ဌကြီးဖြစ် သော ဘုရင်ခံကြီးသည် မိမိတကိုယ်ရေ တကာယတည်း နေထိုင်ရန်အတွက်စတုရန်းပေပေါင်း(၁၀၀၀၀၀)ခန့်ကျယ် ဝန်းသည့်ခြံဝန်းကြီးအတွင်းတွင် ခန့်နားတင့်တယ်စွာ နေ ထိုင်ခွင့်ရ၏။ လွှတ်ရုံးထိုင်တရားပိုင်မင်းကြီးများ၊ ခရိုင်ဝန် ရှင်တော်မင်းကြီးများ၊ မန်နေဂျာ၊ ဒါရိုက်တာများနှင့် ဝန်ကြီးဝန်ထမ်းတို့သည်လည်း ထိုနည်းတူစွာ တေ့ရန်းပေ ပေါင်း ၅၀၀၀၀ ခန့်ကျယ်ဝန်းသောခြံဝန်ကြီးများဖြင့် သိုက်မြိုက်တင့်ကယ်စွာ နေထိုင်ခွင့်ရှိကြ၏။

အလုပ်သမား၊ ဆင်းရဲသားတို့မှာကား အိမ်ပျက်၊ စီးပွား ပျက်နှင့် အဆင်းရဲကြီး၊ ဆင်းရဲကြကုန်၏။ အချို့ဆင်းရဲ

သားတို့မှာ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းဟူ၍ ရွှေ၊
 စေ့ခန့်မျှပင်မရှိကြသဖြင့် လမ်းကြို လမ်းကြား၊ တိုက်ကြို
 တိုက်ကြားတို့တွင် ပုလိပ်ပတ္တိ ယောင်တို့ကိုရှောင်၍ နေရ
 သူကနေရ၏။ လခနှင့်အိမ်ကိုငှါးနေပြန်ပါလည်း အိမ်လခ
 မတတ်နိုင်သဖြင့်စတုရန်းပေပေါင်း (၃၀၀)ကျယ်ဝန်းသော
 အခန်းကျဉ်းကလေးများတွင် ၅၀-ခန့်သော အလုပ်သမား
 တို့ပြုတ်သိပ်နင်းကြမ်း ကိုယ်မလှည့်သာအောင် ကြပ်တည်း
 ကျဉ်းမြောင်းစွာ နေကြရ၏။ ညအခါတွင်ထ၍တပို့တပါး
 သွားချင်ပါသော်လည်း လွှားလမ်းမရှိ အိပ်နေသူကို တက်
 နင်းမိမည်စိုးရသဖြင့် မလွယ်အပ်သည့်အန္တရာယ်ကိုပင်အနိုင်
 နိုင်အောင်ငါ့ လွယ်၍ထားရသူကား ထားရ၏။

အချုပ်အားဖြင့်ဆိုရလျှင် ဗမာပြည်၏ ဝေဓမ(၁)ရာခိုင်
 နှုန်းခန့်သော နိုင်ငံချဲ့သမားတို့သည် ငွေကုခရူမပါး
 ၁၆၀၀၀၀၀၀၀၀၀ ကျော်လောက်တန်သည့် စီးပွား
 ဓရလုပ်ငန်းကို မှောက်လိုမှောက် သွန်လိုသွန် လုပ်ခွင့်ရှိ
 သော်လည်း ၉၅-ရာခိုင်နှုန်းမျှသော ဆင်းရဲသားတို့ကိုကား
 တနေလျှင်တယောက်ကို (၂-၃) ခန့်သာ လုပ်ခဆဖြစ်ပေး
 ထားသ။

ရန်မလိုသဖြင့်ရန်ပိုခဲ့ပြီ

မမှုလောက်သော ခန့်ရှင် လူနည်းစုကလေးသည်၊ ဆင်
 အိပ်ယာဆိုက်နှိုးသကဲ့သို့ လူများစုကြီးဖြစ်သော အဆွေတို့

ငါတို့ကို မထိလေးစားစကားဖြင့် နှိပ်စက် လက်နက်ဖြင့်
ချောက်ခြမ်းသွေးဥွေးသွေးတမ်းတမ်းသကဲ့သို့ မပြတ်ထိခတ်
ညှင်းဆဲတတ်သဖြင့် အဆွေတို့ငါတို့ အေးအေးနေချင်၍
လည်း မဖြစ်တော့ချေ၊ ရန်မလိုသဖြင့် ရန်ပိုခဲ့ပြီ၊ အခုဘဝ၊
အဆွေတို့ငါတို့မှာ ရန်လိုမှရန်မြို့တော့မလိုလို။

လက်ပုံစံရုံး စုံထောက်ရုံးများ၏ သဘော။

နယ်ချဲ့သမားတို့သည် လက်ပုံစံရုံး- စုံထောက်ရုံးသည်
တို့ဖြင့် အဆွေတို့ ငါတို့၏လက်ပုံစံ- လူပုံစံ ခံဒိတ်ပုံ များကို
ရိုက်ကူးယူထားခြင်းကိုကြည့်လောနေရှင်တို့သည်သူ့စိုးကလူ
ဟစ်သကဲ့သို့ အဆွေတို့ ငါတို့ကို ဖုတ်ဝတ်ကောင်၊ ဝရမ်း
ပြေးကောင် များလောက် အထင်အမြင် သေးကြသည်
မဟုတ်လော။

ကျွန်သဘောက် ဖြစ်ပုံ အမျိုးစုံလှ၏။

အဆွေတို့ ငါတို့သည် အလုပ်လွန်လေ ကျွန်ဖြစ်လေ
ကြွေးတင်လေ ကျွန်ဖြစ်လေတည်း။ တောင်သူလယ်သမား
ဆင်းရဲသားတို့သည်၊ မြေပိုင်ရှင် ငွေပိုင်ရှင်၊ အတိုးကြီးစား
တို့က တံခါးမရှိ၊ ခါးမရှိ၊ လက်လွှတ် တစေ ညှင်းပမ်းမှု
ကြောင့် လယ်ယာမြေလက်လွှတ်ခါ ကြွေးတင်၍ ကျွန်ဖြစ်
တသက်ဖြစ်လာ၏။ စက်အလုပ်ရုံသမားတို့သည်နေရှင်တို့က

ကွက်စိတ်တိုက်၍ ဖြူပြာကျအောင်အဆီအသွေးဖြစ် ညှစ်မှု
ကြောင့် ကြေး လည်ပင်းခိုက်ခါ သဘောက်အောက် နှစ်
တောင်လောက် နက်အောင် လျောကျခဲ့၏။

အဆွေတို့ ငါတို့ ကျန်သဘောက်ဖြစ်ပုံအပျိုးစုံလှ၏

အဆွေတို့ ငါတို့ကို တနေ့တလ တနာရီတမိနစ်မှမပြတ်
အောင် အတင်းအဓမ္မ နိုင်လိုမင်းထက် သက်ကြီး ရှိုက်ငင်
ပင်ပမ်းတကြီးဖြစ်အောင် ခိုင်းစေနိုင်ရန် နိုင်ငံ၌ သမားတို့
ကို အာဏာကုန် အပ်နှင်းသားသော ဤစုတ်ပဲ နှံ့ချာ
သည့် လူမှုဆက်ဆံရေးကြောင့် အဆွေတို့ငါတို့မှာ လူတော
မှစင် လူစဉ်းမရှိနိုင်ရုံမက ဤတသက်ပန် အံ့မှာလည်း
နောင် နလ မထူနိုင်အောင် ဖြစ်ခြံ့မည်ကို အစင်းအစင်း
မှန်တီဟင်းသို့ ကွင်းကွင်းကြီး ထင်ရှားလွန်း လှ ပေတော့
သည်။

ထို့ကြောင့် သူစီစီမိကို ငါပိုင်လိုမှု၊ သူ့သက် ဇီဝေ
သေစေချင်ဟု အယူဖေါက်ပြား လောဘရမ္မက် တိုးပွားနေ
သည့်၊ အဓမ္မနိုင်ငံ၌ စနစ်ဆိုးကြီးကိုအရင်း အမြစ်မှ နေ၍၊

အဆွေတို့ ငါတို့ တွန်းလှန်ပြိုပျက်ရတော့မည်ကား မြေကြီး
လက်ခတ် မလွဲသည်။

(၇)

ကမ္ဘာ့စီးပွား ပျက်ပြားမှု အကြောင်း

အလုပ်မလုပ်ဘဲ အပျင်းပွားနေသည့် လူနည်းစု နေရှင်
တို့ကို ချီခိုသမျှသော စက်ရုံအလုပ်ရုံများ၊ သတ္တုတွင်းများ
နှင့် လယ်မြေ ယာမြေတို့ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပေး၍ မိမိတို့၏ နှလုံး
မှ ခြေမတိုင် ကျအပ်သော ချွေးနှင့် ပင်ပမ်းတကြီး ရင်းနှီး
လုပ်ကိုင်ကြရသော လူများစု ဆင်းရဲသားတို့ကိုမူ ပစ္စည်း
ဟူ၍ လုံးဝပိုင်ဆိုင်ခွင့် မပေးသော နိုင်ငံချွဲ စနစ်ကြောင့်၊
ယခုအခါ ကမ္ဘာနှင့် အဝှမ်း တနေ့တခြား ဆိုးဝါးစွာဖြစ်
ပွားပနေသည့် ကမ္ဘာ့စီးပွား ပျက်ပြားမှုကြီး ပေါ်ပေါက်
လာသည်ကို အဆွေတို့ ငါတို့ သတိချပ်ရ ပေလိမ့်မည်။

နိုင်ငံနယ်ချဲ့စနစ်နှင့်အလုပ်လက်မဲ့အရေး

ခနရှင် နိုင်ငံ့ချဲ့သမားတို့ ခေါင်းပုံဖြတ်၍ ယူသွားသော ပစ္စည်းတို့ကို ဗမာပြည်အတွင်း မှီတင်း နေထိုင်သူ နိုင်ငံရင်း သား လူများစု ကြီးသည် လက်ဖျားနှင့်မျှ တိုနိုင်ခွင့် မရှိ၊ ခနရှင်တို့သည် မိမိတို့၏အမြတ်အစွန်းနှင့် ဆန်းကြယ်သော စက်ကိရိယာတို့ကို ထွင်၍ အသုံးပြုခါ၊ နောက်ထပ် အလုပ် သမား ဦးရေကို လျော့ပြစ်ရန် ကြံသေး၏။ သို့အထူးကြီး ပမ်း အဆန်း တကြယ်ထွင်၍လုပ်မှုကိုကား အဆွေတို့ ငါ တို့ မရှုချ သင့်၏။ တိုးတက် ကောင်းမွန်သော စက် ကိရိယာများတို့ကို အသုံးပြုသဖြင့် ငါတို့အလုပ်သမားများ သက်သာချောင်ချိရမည့် အစား အလုပ်သမားတို့မှာ ပို၍၊ အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်ခါ၊ စီးပွား လက်လွှတ်ခြင်း၊ တိုး၍ ငတ် ပြတ်ခြင်း၊ တိုး၍ အခြေအနေ ဆိုးပါးလာခြင်း အလုပ်ရှိ သော အလုပ်သမားတို့က တနေ့ဘခြား ပင်ပမ်းသည်ထက် ပင်ပမ်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်ကြရခြင်း၊ စသည့် ခနရှင် စနစ် ဘေးဒဏ်ကို ဆင်းရဲသားတို့ မပြတ်အောင် ခံကြရ၏။

စက်သစ် ကိရိယာသစ်တို့ကို အသုံးပြုရသည့် အတွက် ထုတ်ပစ်ရသော အလုပ်လက်မဲ့ လူဦးရေ အသက်ရှင် နေ ထိုင်ရေးအတွက် ခနရှင်တို့က လုံးဝ တာဝန်မယူသော စနစ်ကို အကြွင်းမဲ့ တိုက်ဖျက်ရပေလိမ့်မည်။

ဆင်းရဲသားနှင့် တစီးပွားတည်းသမားများ

စာရေး စာချီ ကုန်သည်ပွဲစား ရှေ့နေ ရှေ့ရပ်များ
သည်၎င်း၊ ဈေးဆိုင် ကနား ခေါင်းရွက်မြက်ထိုးတံဘိုး
ထမ်းလမ်းလျှောက်မှုဖြင့် အသက်မွေးကြကုန်သောသူများ
သည်၎င်း၊ အစရှိသည့် လူ့ဆက်ဆံရေး သမားတို့သည်၊
ဆင်းရဲသားများနှင့် တပြေတည်းနေ တရေတည်းသောက်
တစားတည်းစား တစီးပွားတည်း ဗမာပြည်၏ လူများစု
ကြီးဖြစ်သော ဆင်းရဲသားတို့၏ ဝင်ငွေသာလျှင်၊ ဗမာပြည်
တွင်း၌ ပြန်လည် သုံးစားခွင့် ရှိ၏၊ ဆင်းရဲသား တို့နှင့်၊
ဆက်ဆံရင်းမှ ခါ အသက်မွေးကြသော အထက် လူစုတို့
သည် ဆင်းရဲသားတို့၏ ဝင်ငွေကိုသာ ခွဲဝေ သုံးစွဲခွင့်ရှိ
ကြ၏။

ဆင်းရဲသားတို့သက်သာချောင်ချိမှုသာလျှင်၎င်းတို့လည်း
အခန့်ချောင်ကြပေမည်။ အလုပ်သမားများနှင့် လယ်သမား
ဆင်းရဲသားတို့ တနေ့တခြား အခြေအနေ ဆိုးဝါးလာ
သဖြင့် ၎င်းတို့မှာလည်း စီးပွားပျက်ပြားခါ မျှော်လင့်စရာ
ကင်းခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်းကို ယခုလက်ငင်း တွေ့ရှိကြပြီမ
ဟုတ်လော။

ဘာကြောင့် ခပ်ကူပေးရမည်နည်း

ထို့ကြောင့် စာရေး-စာချီ၊ ကုန်သည်ပွဲစား ရှေ့နေ
ရှေ့ရပ်များနှင့် ဈေးဆိုင်ကနား ခေါင်းရွက် ဗျတ်ထိုး

ထမ်းပိုးထမ်းလမ်းလျှောက်မှုဖြင့်ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားခါ
အသက်မွေးကြသူများသည် အလုပ်သမား ဆင်းရဲသား
များနှင့်စီးပွားရေးတွင် ကြောင်းကျိုးဆက်စပ် ထပ်တူထပ်
မျှဖြစ်၏။ တလှေတည်းစီး တခရီးထဲသွားများ ဖြစ်သဖြင့်
ဆင်းရဲသား အရေးသည် ငါတို့၏အရေး၊ ဆင်းရဲသား
တို့၏တိုက်ပွဲသည် ငါတို့၏တိုက်ပွဲဟု မှတ်စွဲခါ စစ်ကူပေး
ခြင်း၊ အားဖြည့်ခြင်း ဝေခွဲကြေးရိက္ခာဖြင့် ထောက်ပံ့ခြင်း
တို့ဖြင့် ဆင်းရဲသား အရေးဆောင်ပုံကြီးတွင် ပါဝင်နှံ့ရမည်
ကား မလွဲမရှောင်အပ်သော ဝတ္တရားပင်။

(၈)

ကုလားဗမာ အဓိကရုဏ်း

ယခုလောလောဆယ် ဖြစ်ပွားနေသော ကုလားဗမာ
အဓိကရုဏ်းပြဿနာကြီးတရပ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့၏။ ထိုအဓိ

ကရုဏ်းကြီး အဘယ်ကြောင့် ရုတ်တရက်ပေါ်ပေါက်လာ
ရသည်ကို ရာဇဝင် အစီအစဉ်နှင့်တကွ အဆွေတို့ ငါတို့
သုံးသပ်ကြပေအံ့။

နိုင်ငံချဲ့သမားတို့ စိုက်ပျိုးခဲ့သည့် အဆိပ်ပျိုးစေ့

နိုင်ငံချဲ့သမားတို့သည် သည်အစေ့ကိုစိုက်လျှင် သည်
အဆိပ် သီးမည်ဆိုတာကို အတတ်သိကြသည်။ သည်ယုံကို
မြင်ဆဖြင့် သည်ချုံ့ကို ထွင်သကဲ့သို့ ကုလား ဗမာ အဓိ
ကရုဏ်းကို ဖြစ်စေသည့် ဗမာပြည် လူဝင်ရေး ဥပဒေကို
နိုင်ငံချဲ့သမားတို့ ပြုလုပ်ခဲ့ကြ၏။ ဗမာပြည်တွင် ဗမာ
တိုင်းရင်းသားများနှင့် အိန္ဒိယ ကုလားလူမျိုးစုတို့သည်
အတူတကွ ဥပဒေကိုမယူဘဲ တဦးနှင့်တဦး ခိုက်ရန် ခေါ်
သလည်း မဖြစ်ပွားဘူးဘဲ နေခဲ့ကြသည်မှာ လွန်ခဲ့သည့်
နှစ်ပေါင်းတစ်သောင်းကျော်ပင်။

သို့ပါလျက် နိုင်ငံချဲ့စနစ်လွှမ်းမိုးလာသည့် နှစ်ပေါင်း
အနည်းငယ်အတွင်းမှာမူ ယခုကဲ့သို့ မရုမလှဖြစ်ခြင်းသည်
မည်သို့မည်ဝါ၏ပစ္စေသရဖြစ်ကြောင်းကို အဆွေတို့ ငါတို့
ရိပ်မိသင့်ကြလေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၆၀-ခန့်က
နိုင်ငံချဲ့သမားတို့သည် ငွေသန်းပေါင်း မြောက်မြားစွာ
အကုန်အကျခံ၍ ဗမာပြည်လူဝင်ရေးဥပဒေကို မဖြစ်-ဖြစ်
အောင် အားပေး ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြ၏။ ကူလီခေါင်းတို့ကို

ဧည့်အသွယ်အမျှပေးခါ အိန္ဒိယပြည်တွင် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူ ကုလားလူမျိုးတို့ကို ဗမာပြည်သို့ လာရောက်ရန် ခရီးစရိတ်နှင့်စားစရိတ်ပါ ကြိုတင်၍ပေးစေ၏။ ထိုအခါက နေရှင်တို့ လက်ဝင်းကြံ့ရွယ်ချက်သည် အလုပ်သမားတို့ကို လခပေါ်ပေါ်ပေး၍ စေခိုင်းရန်ဖြစ်၏။

လူတမျိုးနှင့်တမျိုး၊ မသင့်မတင့်ဖြစ်ခြင်းအရေး

ဗမာဆင်းရဲသားတို့သည် ထိုအခါက လယ်ယာလုပ်ကိုင်ရေး၌သာ စိတ်ဝင်စားခဲ့၏။ နေရှင်တို့၏ လက်ဝါးကြီးအုပ်မှ မခေ့စပ်သေးသဖြင့် စီးပွားရေးလည်း အဘက်ဘက်တွင် သက်သာချောင်ချိခဲ့၏။ လယ်ယာလုပ်ငန်း၌သာ စိတ်ဝင်စားနေသော ဗမာဆင်းရဲသားတို့ကို အသုံးတကြီးပေး၍ ငှားရမ်းခါ အလုပ်ရုံကြီးများတွင် စေခိုင်းရမည့် အခက်အခဲကို နိုင်ငံခြားသမားတို့က လူဝင်ရေး ဥပဒေဖြင့် ဖြေရှင်းခဲ့၏။

လူဝင်ရေး ဥပဒေကို အတည်ပြုလိုက်သည့် နေ့ကစ၍ အိန္ဒိယပြည်တွင် အခြေမဲ့ အနေမဲ့ ဖြစ်နေသော ကုလားလူမျိုးတို့သည် ဗမာပြည်အတွင်းသို့ ဝင်လာမည် တသံသယမရှိ။ ယခုအခါ ဗမာပြည်တွင် ကုလား စုစုပေါင်း (၁၀၀၀၀၀၀) တစ်သန်းနည်းပါးခန့် ရှိနေပြီ။

အခြေမဲ့ အနေမဲ့ ငတ်တနေ့ ပြတ်တနေ့ ဖြစ်နေသော

ကုလားတို့ကို မသေရုံ စားလောက်ရုံသာ အခကြေးငွေ ပေး၍ စေခိုင်းနိုင်ခဲ့သဖြင့် နေရှင်တို့ အမြတ်အခွန်တိုးခါ တနေ့တခြား ကြီးပွားခဲ့၏။

ထိုအခါက လယ်ယာ ကိုင်းကျွန်းတွက် ကောက်ပဲ သီးနှံတို့ ဈေးကောင်းတုန်းအခါဖြစ်၏။ ၁၉၀၀-ခုနှစ်မှ ၁၉၃၀ ခုနှစ်တွင် ဗမာပြည်တွင် လယ်ယာမြေကေပေါင်း (၁၁)သန်းမှ (၁၈)သန်းအထိ တိုးတက်ခဲ့၏။ စပါးဈေး လည်း ထိုအချိန်အတွင်းတွင် တရာလျှင်ငွေ ၅၀ ကျပ်မှ ၂၀၀ကျပ်အထိ တိုးတက်ခဲ့၏။

ဝံသာနုလုပ်ငန်းအစ

နိုင်ငံ၌ စနစ် လက်ဝါးကြီး၏ ဖိနှိပ် ကြိတ်ညှစ်မှုကို ၁၉၂၀ ခုနှစ်ခန့်လောက်တွင် ဗမာလူမျိုးတို့ အနည်းငယ် ရိပ်မိလာကြ၏။ နေရာတိုင်းတွင်လက်ဝါးကြီးလိုက်၍ အုပ်စု ပြုပြုဖြစ်သော နိုင်ငံ၌စနစ်ကြောင့် နိုင်ငံရင်းသား နေရှင် ပေါက်စများ၊ ကုန်သည်ပွဲစား၊ ဆန်စက်၊ စပါးစက်ပိုင်ရှင် များနှင့် ဝံသာနုလုပ်ငန်းရှင်တို့ စီးပွား တဖြေးဖြေး ပျက်စ ပြုရာမှဝံသာနုလုပ်ငန်း အစပြု၍ ပေါ်ပေါက်ခဲ့၏။ နေရာ တိုင်းတွင်တွင်ကျယ်စွာဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေသောကုလား နေရှင်ကလေးတို့၏ တွက်စိပ်တိုက်မှု၊ လက်ဝါးကြီးအုပ်မှု

တို့ကို ဗမာတို့က အနည်းငယ်ဂရုစိုက်၍ ကြည့်လာကြ၏။
ဥရောပ၊ အမေရိကန်၊ ဂျပန်၊ စသည့် နေရှင်နိုင်ငံကြီးတို့မှ
အတိုးချီလာလှသည့် ခေတ်သစ်ကုန်ချောတို့ကို ဗမာပြည်
အတွင်းသို့ တင်သွင်းရောင်းချခဲ့သဖြင့် တိုင်းရင်းထွက်ကုန်
ရှင်တို့ စီးပွားပျက်ပြားခဲ့ကြ၏။

တစ်ပြေးဖြေး ဆင်းရဲသည်ထက် ဆင်းရဲ၍လာသောဗမာ
တို့သည်၊ ခေတ်သစ်စက်မှုလုပ်ငန်းတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်
ရန် စိတ်ဝင်စားခဲ့၏။ သို့သော် စီးပွားရေး၊ စစ်ပိုင်းတွင်
အကြပ်အတည်းအလှအယက်လွန်ကြ။ ထိုအခါမှစ၍ သေးသဖြင့်
နိုင်ငံခြားသားများကို အထူးသဖြင့် ကုလားများကိုမကြာ
မနပ်ဖြစ်နေခြင်းမှအပ အခြားအကြောင်းတို့ တစုံတရာ
မဖြစ်ပွားခဲ့ချေ။ အောက်ဗမာပြည်တွင် ၁၉၂၉-ခုနှစ်
မှစ၍ပင် ဗမာစက်မှု အလုပ်သမား အမြောက်အများ
မတွေ့နိုင်၊ ထိုအခါက လယ်ယာလုပ်ငန်းသည် ဗမာအဘို့
ဖြစ်ခဲ့သလို စက်မှုလုပ်ငန်းသည် ကုလားအဘို့ဖြစ်ခဲ့၏။

ပေါ်ချော့မကျသောသဖြင့် နိုင်ငံခြားနစ်ကြောင့်စီးပွား
ပျက်ပြုန်းသူတို့ကို လယ်ယာလုပ်ငန်းက ထိမ်းထားနိုင်ခဲ့၏။
၁၉၂၉-ခုနှစ်မှစ၍ပင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော ကမ္ဘာ့စီးပွား
ပျက်ပြားမှုကြီးကြောင့် ပေါ်ချော့ကျခဲ့သဖြင့် လယ်ယာ
လုပ်ငန်းကို လူတို့စွန့်ခွာ၍ အခြားစီးပွားရေး လုပ်ငန်းကို
ရှာကြကြ၏။

ရေလမ်း-ကုန်းလမ်း၊ မြစ်ကြောင်း-ကုန်းကြောင်းစသည့် လူသွားလူလာ ကုန်စည်အင်ဆောင်သည် လုပ်ငန်းများဖြစ် သည့် မီးရသား၊ မီးသဘောကုမ္ပဏီကြီးများတွင် လုပ်ရှားရ သော ဗမာဆင်းရဲသားတို့သည် အိန္ဒိယကုလားတို့အကြံဉ်း နှင့်ပြီးဖြစ်သည်ကိုတွေ့ရှိရ၏။ ကုန်သည်ပွဲစားရောင်းဝယ် စောက်ကားခြင်းဖြင့် အသက်မွေးရန် နောက်မှအကြံရ သောဗမာများသည်လည်း ထိုနည်းတူစွာ ကုလားကအကြံ ဉ်းသဖြင့် မိမိအတွက်နေရာမရနိုင် ရပြန်ကလည်း ချွေတာ ကျမ်းကျင်သောကုလားနှင့် တုံ့ပြိုင်ရန်ခဲယင်းလှ၏။ ထိုအခါ ဗမာသည် အိပ်ယာကနိုး မုဆိုးလည်းမရှိ ဆိုသကဲ့သို့ တည်း။

အချုပ်အားဖြင့်ဆိုရသော် စီးပွားရေး အသေးအနှစ် အလုပ်ခမ်းတိုင်းတွင် ကုလားများ တွင်ကျယ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရသဖြင့် မကြနပ်မှုတို့သည် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရ တော့၏။

မဲ့ပြာကြရတာတယ်သူ့ ကြောင်းလဲ

သတ္တုတွင်းကုမ္ပဏီကြီးများ၊ ရေနံကုမ္ပဏီကြီးများ၊ ဆံ ပေါးကောက်ပဲသီးနှံများကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားသည့်

ကုမ္ပဏီကြီးများ၊ တက်ဘိုက်ကြီးများ၊ အစရှိသည့် နိုင်ငံချဲ့
သမားတို့၏ အဆောက်အဦကြီးများက ကွက်စိပ်တိုက်ခါ
ချုပ်ခြစ်၍ ယူမှုကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ဗမာပြည်လုံး မွဲမြာကျ
ရသည်ကိုကား ရိပ်မိသူနည်းပါးလှ၏။

နိုင်ငံချဲ့သမားတို့၏တချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်နှစ်

လယ်ယာလုပ်ငန်းများပြားသဖြင့် စက်ရုံလုပ်ငန်းဘက်
သို့လွှဲလာသည့် ဗမာလယ်သမား ဆင်းရဲသားလူထုကြီး
သည်၊ အလုပ်သမားဈေးကို လျော့သည်ထက် လျော့စေခဲ့
၏။ မရောင်းရဘဲပုံနေသည့် အလုပ်သမားကုန် ဖြစ်သော
အလုပ်လက်မဲ၊ လှဦးရေစာရင်းကို များသည်ထက် များလာ
စေ၏။ ကုန်ပုံ၍မရောင်းရလျှင် ဈေးကျသကဲ့သို့ အလုပ်
လက်မဲ ပေါများသလောက် အလုပ်လက်ရှိ အလုပ်သမား
တို့၏လခသည် လျော့သည်ထက် လျော့လာ၏။ လူဝင်ရေး
ဥပဒေတည်းဟူသောအစေ့ကို နေရှင်တို့၏ စိုက်ပျိုးခဲ့သဖြင့်
အမြတ်အစွန်းမြောက်များစွာရရှိခြင်း၊ သွေးခွဲမှုဖြင့် နိုင်ငံ
ရေးအရ လွယ်ကူစွာအုပ်စိုးနိုင်ခြင်း တည်းဟူသော အသီး
အပွင့်တို့ကို နေရှင်တို့သုံးစွဲခံစားကြရကုန်၏။

၁၉၃၀-ခုနှစ်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော ကုလားဗမာ အဓိ
ကရုဏ်းကြီးသည် ဗမာနှင့်ကုလား ကုန်တင်ကူလီများအလှ

အယက်လုပ်မှုမှအစပြုခဲ့၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဗမာဆင်းရဲ
ယားတို့၏စိတ်တွင် လူမျိုးခြင်း မုန်းတီးသော စိတ်ဓါတ်
သည် တဖြေးဖြေးပွားခဲ့၏။

အနာတို့မည်သည် တဖြေးဖြေးပြိတ်သည်၍ နောက်ဆုံး
တွင် ပေါက်ကွဲသကဲ့သို့ပြိတ်သည်ပေါက်ကွဲမှု တည်းဟူသော
အဓိကရုဏ်းတို့သည်လည်း မကြာမကြာဖြစ်ပွားစရာ အ
ကြောင်းရှိနေပေ၏။

အချုပ်အားဖြင့်ဆိုရလျှင် နိုင်ငံသူ့သမားတို့က စွန့်ပစ်
လိုက်သည့်သမီးအရင်း အကြွင်းအကျန်တို့ကို လူစားရာမှ
အစပြု၍ ဗမာနှင့်ကုလားတို့ တဦးကိုတဦး မုန်းတည်းမှု
ပေါ်ပေါက်ခဲ့၏။

သွေးခွဲမှုပရိယာယ်ကြီး

ဗမာနှင့်ကုလား ဆင်းရဲသားတို့ အတင်မှားအမြင်မှား
ဖြစ်ခါ၊ တဦးကိုတဦး စောင်နေသမျှကာလပတ်လုံး နိုင်ငံသူ
သမားတို့၏သွေးခွဲမှုပရိယာယ်တို့တွင်ဆုံးဆုံးမြုတ်ခါပေပေါ်
လာနိုင်သောနစ်ခြင်းဖြင့် နစ်မှုန့်၍နေရပေတော့မည်။

ယုံတောင်ဖြေး ခွေးမြောက်လိုက်ဆိုသကဲ့သို့ ခုတ်ထုတ်

ခြားရှာရာတခြားဖြစ်နေတော့၏။ ဆင်းရဲခြင်းကို ဖြစ်စေသည့် နိုင်ငံချွဲစနစ်ကို အကြွင်းမဲ့ တွန်းလှန်ဖြိုဖျက်မှသာ လျင် အဆွေတို့ ငါတို့၏ ပြဿနာကြီး ပြေလည်စရာ အကြောင်းရှိ၏။

လွတ်လပ်ရေးနှင့်ရေနံသပိတ်

ဗမာ ကုလား အဓိကရုဏ်း ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် နေ့မှစ၍ အဆွေ ငါတို့၏ လုံးဝလွတ်လပ်ရေး လုပ်ငန်းကြီး၏ တစိပ်ဒေသဖြစ်သော ရေနံမြေသပိတ် အရေးတော်ပုံကြီး မထင်ရှားသောအဖြစ် မှေးမှိန်သောအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေပြီ။

ကမ္ဘာကြီးကိုခွဲ၍ ဝသွားခဲ့နေသောဗြိတိသျှနေရှင်များ

ဗြိတိသျှနိုင်ငံချွဲသမားတို့သည် ပရိယာယ်၌ ကမ္ဘာကျော်အောင် ဆန်းကျယ်သော ဆူများဖြစ်ကြ၏။ ၎င်းတို့၏ အာဏာကော်အောက်တွင်ရောက်ရှိနေသောနေရာဒေသတိုင်းတွင် ဆွေးကဲ့မဲ့ အဓိကရုဏ်းများ မကြာ မကြာ ဖြစ်ပွားနေကြောင်းကို အဆွေတို့ ငါတို့ ကောင်းစွာ နှလုံးမိုက်ကြရပေလိမ့်မည်။

ခွဲရေးတွဲရေးပြဿနာကိုပြန်ကြည့်ဦး

ဗမာပြည်တွင် ထို အဓိကရုဏ်းမျိုး ၁၉၃၀၊ ခုနှစ် တွင် တကြိမ်၊ ယခု ၁၉၃၇၊ ခုနှစ်တွင် တကြိမ်၊ ပေါင်း နှစ် ကြိမ်တိုင်တိုင် ဖြစ်ပွားခဲ့ချေပြီ။ ဖြစ်ပွားတိုင်းလည်း ဆင်း ရဲသားနှင့် ခန့်ရှင် အရေးတော်မူများကို မွေးမြူ ချေးသိမ်း သော အဖြစ်သို့ ရောက်စေခဲ့၏။ ခန့်ရှင်တို့၏ သွေးခဲမှု ပရိယာယ်သည် လူတမျိုးတည်းကိုပင်လည်း အစိပ် စိပ် အမှုအမှု ကွဲစေနိုင်သော သတ္တိရှိ၏။ ခွဲရေး တွဲရေးပြဿနာ ပေါ်စဉ်က၊ ဗမာအချင်းချင်းပင် မည်မျှ စိတ်ဝမ်းကွဲခဲ့ရ သည်ကို အဆွေတို့ ငါတို့သတိရသင့်ပေသည်။

အိန္ဒိယပြည်တွင် ဟိန္ဒူ မူစလင် တိုက်ပွဲ သည်လည်း ယခုထက်တိုင် ဆူသံမစဲ တသံသတည်း။ ပလက်စတိုင်းနယ် နှင့် အာရပ်နယ်များတွင်လည်း ရေဝတီအာရပ် အဓိက ရုဏ်း ယခုထက်တိုင် မငြိမ်းအေးသေး။

ဗြိတိသျှ ကျွန်းများတွင်လည်း အိုင်ရာလန်ဆင်းရဲသား များနှင့် အင်္ဂလိပ်ဆင်းရဲသားများ မသင့်မတင့်ဖြစ်အောင် နိုင်ငံချွဲသမားတို့က မှေ့ထား၏။ လူမျိုးအဓိကရုဏ်း ကိစ္စ သည် နိုင်ငံချွဲစနစ် အဆိပ် ဖြေဆေးကြိုးတည်း။ ဆင်းရဲ သားတို့ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်းသည် ဗမာပြည်တွင်းသို့

ကုလားဝင်လာ၍ ဖြစ်ရလေဟန် သဏ္ဌာန်ကိုဆောင်၏။ စင်စစ်မူကား ဗမာဆင်းရဲသားနှင့် ကုလားဆင်းရဲသားတို့ ကျန်ဘဝကို အလှအဟက် ယူမှသာဖြစ်၏။ နိုင်ငံချဲ့စနစ်ကို ကပင် ဆင်းရဲသားလူမျိုးစုကြီးကို ငတ်ပုတ်ခေါင်းပေါ် မှဲ့သည်ထက် မှဲ့စေတတ်သည့် အဘောရှ်ကြောင်းကို အဆွေတို့ ငါတို့မပေ့သင့်ကြပေ။

နိုင်ငံချဲ့စနစ်ရှိနေသမျှကုလားကိုနှင်၍မရ

ဗမာပြည်သို့ ကုလား တင်သွင်းလာခဲ့သည်မှာ နိုင်ငံချဲ့သမားတို့၏ လိုအင်ဆန္ဒ ပထောင့်တည်း။ ကုလားကို ရိုက်ထုတ်သော်လည်း ကုလားလာစေသည့် ပယောဂဖြစ်သော နိုင်ငံချဲ့စနစ်တည်တံ့နေသမျှကုလားမသွား။ ၁၉၃၀၊ ခုနှစ် ပဌမကုလား အဓိကရုဏ်းဖြစ်စဉ်က ဗမာပြည်တွင် ကုလားပေါင်း (၅)သိန်းခန့် သာရှိ၏။ ယခုမူကုလား ပေါင်း (၁)သိန်းခန့်အထိ တိုးတက်ခဲ့သည်မှာ သက်သေသာဓက အထင်အရှားပင်။

ဖေကြံတာ ဖေကြံတာ

သပိတ်အရေးတော်ပုံ ပေ၀်တိုင်း ပေ၀်တိုင်း ကုလားဗမာ အဓိကရုဏ်းက လိုက်၍ပုံနေသည်ကိုလည်း ဧစ္စာရပေပြီ။ ကုလားဗမာ အဓိကရုဏ်းဖြစ်စေရန် ဝိတ်ဆွပေးသည့်

ဝတ္ထုများ၊ ဘိုင်စကုပ်ကားများ၊ စာရွက်စာတန်း၊ စာအုပ်များ၊ သတင်းစာများကို မပိတ်ပင်ဘဲ လွှတ်ထားသည်ကို ကြည့်ချင်းအားဖြင့် နိုင်ငံခြားသမားတို့ စိတ်တွင် ဘာအကြံရှိသည်ကို အဆွေတို့ ငါတို့ရိပ်မိသင့်ကြပေသည်။

ကုလားဗမာ အဓိကရုဏ်း ဖြစ်ပွားခဲ့သဖြင့် ထိုအဓိကရုဏ်းကို အကြောင်းပြုစွာ နိုင်ငံရေး လုပ်ငန်းကို နေရှင်အစိုးရက ပုဒ်မဥပဒေ အမျိုးမျိုးထုတ်၍ ချုပ်တည်းပိတ်ပင်နေသည်ကို လက်ငင်းတွေ့ရှိရပေသည်။

ဗမာကုလား အဓိကရုဏ်းကြောင့် ရေနံသပိတ် အိမ်သွားသဖြင့် နေရှင်လူနှင့် ရင်းတို့၏ တပည့်တပန်းများက ဖေကြံဘာ ဖေကြံဘာဟု ကြွေးကြော်နေကြပြီ။

ဆင်းရဲသားအရေးသာလျှင်အဓိကဖြစ်၏

အဆွေတို့ ငါတို့ ကျွန်ကျွန်ချင်း ခွက်စောင်းခွတ် ဤသားမျှဝှက်လည်းမရှိ၊ အရေးလည်း မှရောက်၊ ဗမာကုလား အဓိကရုဏ်းဖြစ်မှုကြောင့် အဆွေတို့ ငါတို့၏ လွတ်လပ်ရေးသည် ဝေးသည်ထက် ဝေးခဲ့ပြီ၊ ဘာသာ ရေးနှင့် လူမျိုးရေး ဝင်နောက်သဖြင့် ဆင်းရဲသားအရေး ကွယ်ပျောက်ရသည်ကို အဆွေတို့ ငါတို့ နှလုံးပိုက်သင့်ပြီ။

ခွဲနည်း စုံသည့် နိုင်ငံချွဲစနစ်

လူမျိုး တမျိုးနှင့်တမျိုး။ လူ့ဘုရားနှင့် တစုံ၊ တာသာ
တခုနှင့်တခု၊ မတူဘဲ စတင်နေမှသာလျှင် နိုင်ငံချွဲသမား
တို့ လွယ်လင့်တကူ အုပ်စိုးနိုင်ပေမည်။ နိုင်ငံချွဲ သမားတို့
သည် အဆွေတို့ ငါတို့ကို စိတ်အားဖြင့် သွေးခွဲရုံတွင် မ
ကသေး။ အဆွေတို့ ငါတို့၏ တိုင်းပြည် နိုင်ငံများကိုလည်း
အစိပ်စိပ်အမှားမှား ဖြစ်အောင် ခွဲခြား ကန့်သပ်၍ အုပ်စိုး
၏။ အိန္ဒိယပြည်နှင့် ဗမာပြည်၊ ဗမာပြည်နှင့် ဓူမပြည်
အစရှိသည်တို့ကို တခြားစီခွဲထုတ် ထားသည် ကိုလည်း
ကြည့်ဦးလော့။

နိုင်ငံချွဲစနစ်နှင့်စစ်

လူ့ဘုရားနှင့်တမျိုး၊ မသင့်မတင့်ဖြစ်အောင် တတာသာ
နှင့်တတာသာ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားလေအောင် တိုင်းပြည် နိုင်ငံ
နယ်နိမိတ်တို့ကို ခွဲခြမ်းခါ လူတို့၏စိတ်တွင် သွေးကွဲမှုဖြစ်
အောင် စိမ့်ဖန်တီးနေသော ကလိမ်ချွဲ နိုင်ငံချွဲစနစ်ကြီး
ကွယ်ပျောက်မှသာ အဆွေတို့ ငါတို့ သင့်တင့်ငြိမ်းချမ်းစွာ
နေနိုင်ကြပေလိမ့်မည်။ တကမ္ဘာလုံး စစ်ရိပ် စစ်ငွေ့ဖြင့်

မငြိမ်မသက် ဆူပွက် ထကြွနေသည်မှာလည်း နိုင်ငံချဲ့စနစ်
ပယောဂကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားစွာတွေ့ရှိရပေမည်။

အစိုးရ၏ပြုမူပုံစံ

ခေတ်သစ်အစိုးရသည် နေရှင်စီးပွားအတွက် အဆောင်ရွက်
ရန် ခန့်အပ်ထားသော အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့မျှသာဖြစ်
သည်ဟု လူနဲ့ခွဲသည့် နှစ်ပေါင်းစာရာခန့်ကပင် (ဆိုရှယ်လစ်
၀၂၅)ကိုအခြေခံပေးသွားသည့်ရှပ်ပိုင်းအဘိဓမ္မာဆရာကြီး
(ကာလ်မာစ်)ပြောခဲ့ဖူး၏။ ထိုစကားသည် တသွေမတိမ်း
အောင် မှန်ကန်ကြောင်း အဆွေတို့ ငါတို့ နိုင်ငံချဲ့စနစ်နှင့်
စစ်ခင်းသည့်အတိုင်း တွေ့ရှိရပေသည်။

၁၉၃၅ ခုနှစ်၊ ဗမာပြည် အုပ်ချုပ်ရေးသစ် ဥပဒေကို
ကြည့်လျှင်ထိုနည်းတူစွာနေရှင်တို့ကလိုသလိုကြိုးစားလို့ ရမည့်
ဘုရင်ခံလက်ထက် အာဏာကုန်အပ်နှင်းထားသည်ကို တွေ့
ရ၏။ ထို့ကြောင့် အစိုးရဥပဒေသည်လည်း နေရှင်ဥပဒေ
မျှသာဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား၏။ နေရှင်အစိုးရသည် နေရှင်
ဥပဒေကို ဖန်တီး၍ နေရှင်စီးပွားရေးအရ လိုက်လျောကာ
လုပ်ဆောင်ရပေတော့သည်။

နိုင်ငံချဲ့သမား နေရှင်တို့သည်အဆွေတို့ ငါတို့ကို ကုန်း

ကော့ ကန်ကြောက်၍ မသနိုင်အောင် နိုင်ငံချဲ့အား
စက်ကြီး တည်တန်သည်ထက်တည်တန်အောင် ဆင်းရဲသား
နှိပ်ကွပ်ရေးဌာနများကို ဖွင့်လှစ်၍ ဆန်းပေါင်း များစွာ
သော အခွန်တော်ငွေကို ထုတ်နှုတ် သုံးစွဲနေကြသည်ကို
အောက်ပါအတိုင်း ထင်ရှားစေအံ့။

နှိပ်ကွပ်ရေးဌာနများ

ဌာန	ငွေသိန်းပေါင်း	အခွန်ရာခိုင်နှုန်း
၁။ အခွန်တော်စည်း ကြပ်ရေးဌာန....	၁၆၃.၉	၁၀.၆
၂။ ကြေးကောက် ခံရေးဌာန....	၁၉၀.၂၆	၁၂.၂
၃။ ခန့်ရှင်တို့၏ လက် ပါးစေ ကျန်ရံတော် ကြီးတို့က ဆက်ခွန် ကြီးပမ်း အမှုတော် ထမ်းရွက်ရသဖြင့် ၎င်းတို့ကို ပေးရသော ပင်စင်လခနှင့် အထူး စရိတ် ဌာနများ....	၁၅၁.၅၀	၉.၀

၄။ တိုင်းပြည်ကာကွယ်ရေး

ဌာန.... ၂၀၉.၃၆ ၁၃.၅

၅။ အထွေထွေ အုပ်

ချုပ်ရေးဌာန.... ၁၁၁.၆၃ ၇.၅

၆။ စာရင်းစစ်ဌာန....

၁၇.၅၆ ၁.၁

၇။ ရုံးပြင်ကနွားဌာန....

၅၅.၃၆ ၃.၆

၈။ ပုလိပ်ဌာန....

၁၅၄.၄၁ ၉.၉

၉။ ထောင်နှင့်အချုပ်ဌာန....

၃၄.၁၀ ၂.၂

၁၀။ ရှမ်းပြည်နှင့်

ဗမာပြည်ဆက်သွယ်ရေး.... ၅၇.၃၂ ၃.၈

စုစုပေါင်း.... ၁၁၄၄.၆၇ ၇၄.၂

တိုင်းပြည်စည်ပင်သာယာရေးဌာနများ

ဌာန

ငွေသိန်းပေါင်း

အခွန်ရာခိုင်နှုန်း

၁။ ပညာရေးဌာန....

၉၉.၈၀

၆.၄

၂။ ကျန်းမာရေးဌာန....

၆၀.၄၈

၃.၉

၃။ လယ်ယာနှင့်		
ကျွဲခွားမွေးရေးဌာန	၁၆.၃၈	၁.၁
၄။ စက်မှုတိုးပွားရေး		
ဌာန....	၂.၁၈	၀.၁
၅။ ငွေချေးဌာန....	၅.၆၃	၀.၄
စုစုပေါင်း....	၁၈၄.၈၇	၁၁.၉

(၁၁)ကုဋေနှင့် (၂)ကုဋေ

နိုင်ငံချဲ့သမားတို့ မည်မျှ တတက်သတ် နိုင်သည်ကို ကြည့်လော။

နိုင်ငံချဲ့သမားတို့သည် အဆွေတို့ ငါတို့၏ လည်မျိုကို နှိုးကာ မထီလေးစားစကားဖြင့် နှိပ်စက်၊ လက်နက်ဖြင့် ခြောက်ခြမ်း၊ ငန်းပမ်းသကဲ့သို့ ဆောင်းကျန်းနိုင်သက် မလက်ကာရပြုနိုင်ခြင်းအလို့ငှာ ခွဲခြမ်းခန့်ထားအပ်သော ဌာနများအတွက် ငွေပေါင်း (၁၁)ကုဋေကျော် အရမ်းမဲ သုံးစွဲနေ၏။ ပြည်သူများဖြစ်သော အဆွေတို့ ငါတို့၏ ကောင်းကျိုးကို ဖြစ်စေမည် ဝံ့သာရေး၊ ကျန်းမာရေး အတွက်ကိုမူ ငွေပေါင်း (၂ကုဋေခန့်သာ) သုံးစွဲခွင့်မရှိဘဲ ပေးထား၏။ သို့ကြောင့်မဟုတ်လော နိုင်ငံချဲ့စနစ် လွှမ်း

မိုးရာ တိုင်းပြည် နိုင်ငံနေရာဒေသတိုင်းတွင် ပညာမဲ့ပေါ့
များခြင်း၊ ရောဂါထူးပြာခြင်း၊ ရာဇဝတ်မှု ထူးပြာခြင်း
စသည့် မလိုအပ်သော အခြေအနေဆိုများ တနေ့တခြား
ဆိုဝါးနေတော့၏။

ဗမာပြည် ပညာရေးအခြေအနေကို ကြည့်လျှင်လည်း
အခြားခြားသော ကျွန်နိုင်ငံများထက်ပင် ဆိုးဝါးသေး၏။
သို့သော် ကျွန်ပညာရေးကို လက်ဝါးကြီး ထုပ်ရန် အာဏာ
ကုန်လွှဲအပ်ထားသော ပညာရေးမင်းကြီး၏ လစသည် အ
ခြားကျွန်တိုင်းပြည်များရှိအလားတူ အရာရှိများ၏လစထက်
နှစ်ဆဖြစ်ကြောင်းကို အောက်ပါစာရင်းဖြင့် ပေါ်ပြပေစော့။

ပညာရေးမင်းကြီး၏လစ

တိုင်းပြည်	လစငွေပေါင်း
၁။ ပဲခူးကျွန်းစု	၁၆၃၃-ကျပ်။
၂။ သီဟိုဠ်ကျွန်း	၁၈၀၀-ကျပ်။
၃။ အိဂျစ်ပြည်	၂၀၅၀-ကျပ်။
၄။ ဗမာပြည်	၃၀၁၃-ကျပ်။

နေရှင်အစိုးရက တိုင်းသူပြည်သား တယောက်အပေါ်
တွင် ပညာရေး၌ အကုန်အကျခံသော ဖျမ်းမျှကြေးစရိတ်
မှာ တနှစ်ကို အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

တိုင်းပြည်

နှစ်လည်စရိတ်ငွေပေါင်း

	ကျပ်—ပဲ	
၁။ သီဟိုဠ်ကျွန်း	၃	၈
၂။ ပသျှူးကျွန်းစု	၃	၆
၃။ အီဂျစ်ပြည်	၃	၂
၄။ လီးယေးပြည်	၁	၂
၅။ ဗမာပြည်	၁	၆

အထက်အဆိုပါ စာရင်းအင်းများကို ကြည့်ခြင်းအား
ဖြင့် ပညာရေးအတွက် ခန့်ခွဲသားသော ငွေအားလုံးကိုပင်
အရာရှိကြီးများ၏လစာသုံးစွဲ၍ ကုန်ခမ်းကြောင်းထင်ရှား၏။
ဗမာပြည်ကိုအခြား ကျန်တိုင်းပြည်များနှင့် ယှဉ်ကြည့်လျှင်
ပင်ပညာရေး၌ကြိုမည့် ဖျမ်းနေပါအနိုင်ငံကြီးများနှင့်ယှဉ်

ကြည့်ပါမူကမ္ပည်းနီနှင့် ခြေမ္မာကြီးစလောက် ကွာခြားမည်ကို
ရေးသားသို့မလို။

သို့ကြောင့်လည်း မမာပြည်တွင် စာတတ်သူတို့ ပေါ့
များ၏။ ဥပဿတိုက်၊ အမေရိကန်ပြည်နှင့် ဂျပန်ပြည် အစ
ရှိသောတိုင်းကြီးပြည်ကြီးများတွင် စာတတ်သူလူဦးရေ ရာ
ခိုင်နှုန်းအာ ပြည့် ၃၀ မှ ၄၀ အထိရှိ၏။ ဂျပန်ပြည်တွင်
စာတတ်သူလူဦးရေရာခိုင်နှုန်း ၉၅-ထက် ပိုသေး၏။ မမာ
ပြည်တွင်မူ ၃-ရာခိုင်နှုန်းလောက်သာရှိ၏။

လူ့စုကွဲတပေါများလာပုံ

နိုင်ငံခွဲစနစ်သည် ဆင်းရဲသားတွေကို လူ့အန္တရာယ်
သွပ်သွင်းနှိပ်နှင်း ထားရုံတွင်မကသေး ရောဂါပိစီးနှိပ်စက်
ထားသဖြင့် လူ့စုကွဲတဘဝ၌ ကျခံရန်နေသော ဆင်းရဲ
သားလူဦးရေကိုလည်း တနေ့တခြား ပေါ့များသည်ထက်
ပေါ့များလာစေ၏။ သို့မှသာလျှင် ၎င်းတို့က အဆွေတို့
ငါတို့ကို အလွယ်တကူ ကျွန်တဝ၌ သွပ်သွင်းနှိပ်နှင်းထား
နိုင်ပေမည်။

နိုင်ငံခွဲစနစ် အာဏာစက်အောက်တွင် အဆွေတို့ငါတို့
လူဖြစ်၍ လူ့ဘဝအရ ဆိုးဝါးလှသမျှ၏တကား။

အဝိဇ္ဇာလွမ်းဝေသည့်နိုင်ငံချွဲနပ်

တိုင်းသူပြည်သားတို့ ပညာမဲ့ခါ အဝိဇ္ဇာလွမ်းလွမ်းနေမှ
သားလျှင် နိုင်ငံချွဲသမားတို့၏ အကျိုးဖြစ်ထွန်းနိုင်မည်ဖြစ်
သဖြင့် နိုင်ငံချွဲဘောက်သိုးမိုးပျော် စနစ်ကြီးလွမ်းမိုးနေသမျှ
ကာလပတ်လုံး ပညာရေးသည်လည်း တိမ်ငုံတ်နပ်မြုပ်နေ
ရပေတော့မည်။

ဆင်းရဲသားနှင့်ကျောင်းသားစစ်မီးသွားရမည်

ထို့ကြောင့် အလုပ်သမားဆင်းရဲသားများနှင့် တက်လူ
ကျောင်းသားတို့သည် ကံတူအကျိုးပေး တသွေးတမွေး
တည်းဖြစ်ကြ၏။ တပ်ဦးမှစ၍ နိုင်ငံချွဲနပ်ကို တွန်းလှန်
ဖို့ဖျက်နေသော ဆင်းရဲသားတို့ကို ကျောင်းသားများက
တပ်ထောင်တာပိုလ်ထုနှင့်တတ်တည်း၊ ရဲဘော်စုရုံးမိစေပြီး
လျှင် စစ်ကူပေးခြင်း၊ အားပြည့်ခြင်း၊ အကြံဉာဏ်ပေး
ခြင်း၊ ငွေကြေးထောက်ပံ့ခြင်းတို့ဖြင့် အလုံး အားသိုက်
ဝါယမခိုက်ခါ၊ တပ်ပေါင်း၍ တိုက်ရတော့မည်ကားမလွဲ
သာသော မဟာဝတ္တုစားတော်ကြီး ဖြစ်သတည်း။

နိုင်ငံချဲ့စနစ်ကြောင့်လူမပယ်ကလေး များသေရပုံ

ကျန်းမာရေးဘက် ကကြည့်ပြန်လည်း အထက်ပေါ်ပြဲ ပြီးဖြစ်သည့်စာရင်းအတိုင်း နိုင်ငံချဲ့အစိုးရသည် အဆွေတို့ ငါတို့ဖုတ်လေတဲ့ငပိ ရှိလေတယ်မှပင်မမှတ်၊ အဆွေတို့ ငါတို့မှာ ကျန်းမာရေးစည်းကမ်းအရ၊ နေထိုင်နိုင်သို့ဝေစွာ ဝမ်းဝဝစား၍ ခါးလှလှမှမဝတ်နိုင်။ အဆွေတို့ငါတို့၏ ခင်ပွန်း၊ နှမ၊ တမအရင်းအခြာများမှာလည်း လက်ရှိခေတ် ဆိုးစနစ်ဆိုးကြီး၏ဝန်တာကို အဆွေတို့ ငါတို့နှင့် အတူတူ မင်ခံကြရသောကြောင့် အဟာရခါတ် တည်းဟူသော ထမင်းကိုမှန်မှန်အောင် မစားကြရ၊ သားသမီးရတနာ မွေးဖွားချပြန်လည်း အဟာရ ခါတ်ပျက်မှုကြောင့် မွေးဖွားသောအဆွေတို့ငါတို့၏ သားသမီးများသည်၊ လူလားမှ မမြောက်ခင် နို့စို့အရွယ်ကပင် လူ့ဘဝကို ဝုန်ကြရလေ ကုန်ပြီ။ လွန်ခဲ့သောနှစ်များ မကြာမီက မွေးထေစာရင်း အရ။ ချောက်မြို့နယ်တွင် ကလေးပေါင်း မွေးဖွားသည့် အနက်(၁၀၀လျှင် ၇၃ ယောက်မှာ)အခါမလွန်မီအတွင်း သေဆုံးကြခဲ့သည်။

ထိုမျှလောက် အကြီးအကျယ်ကြောက်မမန်းလန့်မမန်း သေဆုံးမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ဝမ်းဆွဲဋ္ဌာန အစီရင်ခံစာတွင် ကလေးအမေများ ထမင်းမှရက်မှန်မှန်မစားရဘဲ၊ အားပြတ် မှုကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြ၏။

နေရှင်လောကဓရဲ

ကော်သုံ၊ အလုပ်သုံ၊ သတ္တုတွင်း၊ ရေနံတွင်း၊ သစ်စက်
စပါးစက်၊ ဝါဉ္ဇမ်းစက်၊ သစ်စက်များတွင် အလုပ်လုပ်ကြ
ရသောအလုပ်သမားတို့၏အခြေအနေသည်၊ မြင်မကောင်း
ရှုမကောင်းအောင် ဆိုးဝါး၏။ ရေနံမြေတွင် အလုပ် လုပ်
ကြရသောအလုပ်သမားတို့သည် အကိပ်ခါတ်တွေ များဖြစ်
သော ကန့်ခိုး၊ ရေနံခိုးတို့ကိုနေ့စဉ်နှင့်အမျှရှင်ရှိုက်ကြ သဖြင့်
ကြာလျှင် နှလုံးပျက်၊ သည်း ခြေပျက် ဖျောက်၊ ပျိုးပျား
ဖိစီးနှိပ်စက်ခြင်းကို ခံရ၏။ ခါတ်ဂဟေ လောဂဟေ ခဲဂဟေ
ဌာနများ၌ လုပ်ကြရသော အလုပ်သမား တို့သည်လည်း
ထိုနည်းတူစွာ လွန်ကဲ လှသော အပူခါတ် အလင်းခါတ်တို့
၏၊ ခါတ်ရုကြောင့်အချိန်အရွယ်မှမထောက်ခင် စကျူအလင်း
ကွယ်ပျောက်ခြင်း၊ သေးခါတ်ကို ခံကြရ၏။ ရေနံ ဖယောင်း
နှင့် အခြား ရေနံမှထွက်သည့် ကုန်တို့ကို နေ့စဉ်နှင့် အမျှ
အလုပ်သမားတို့ ထိခိုက် ကိုင်တွယ် နေရသဖြင့် အရေ
ယောင် ဖျောက်၊ အသားယောင်ဖျောက်၊ အသားတိုးဖျောက်၊
မျှားဖိစီးနှိပ်စက်ခြင်းကို ခံကြရကုန်သည်။

လေကောင်း၊ လေသန့်ကို လုံလောက်အောင် မရှုရှိုက်
သဖြင့်အလုပ်သမားတိုင်း၌ လိုလိုပင် အဆုပ်နာ ဖျောက်၊

ဖိစီးနေသည့် လက္ခဏာကို တွေ့ရပေသည်။ ခဲ၊ သတ္တု၊ မီး
ရန်ခေါက်(Phosphorus) စသည့် ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်
ကို ဖြစ်စေသည့် အဆိပ်များ၊ မိစ္ဆာကြောင့် ထောင်ပေါင်း
များစွာသော အလုပ်သမားတို့ သေကြေ ယှက်စီးကုန်
ကြ၏။

စုံစမ်းရေး ကော်မရှင် အစီရင်ခံစာအရ ရေနံမြေကုမ္ပဏီ
တွင် အလုပ်လုပ်သူ အလုပ်သမား တယောက်လျှင် (ဖျား
နာ၍မဟုတ်ဘဲ) ရှောင်တခင်အနာတရရမှုကြောင့် ၂ ယောက်
အသေခံကြရ၏။ ၅ ယောက်မှာ ကိုယ်လက် အင်္ဂါချို့
ယွင်း၍ မိမိတို့တိုင်း မိမိတို့တိုင်းပင် ဘဝကို ပြန်လည်၍မရ
ကြ။ ထာမန် ထိခိုက်နာကျင်မှုကိုကား အလုပ်သမားတို့
လိုလိုပင် ခံရတူ၏။ ကျန်းမာရေးနှင့် ဆန့်ကျင်သောအခြေ
အနေဖြစ်သည့် အလုပ်ခွင်တွင် နှစ်ရက်လမျှ၊ နေရသည့်
ဒါဏ်အပေါင်းတို့သည် နောက်ဆုံးတနေ့ကြလျှင် စ၍ကိုင်
သဖြင့် ထောင် ၁ ဝေခနာ ဖိစီးနှိပ်စက် မှုကြောင့် အချိန်မ
ရောက်ခင် အသေခံ ရသည်မှာ အလုပ် သမားတိုင်း ပင်
ဖြစ်၏။

နိုင်ငံခြားစုံကိုမြေလှန်၍ပစ်သင့်ပြီ

အထက်အဆိုပါအကြောင်းခြင်းရာတို့ကို အလုပ်သမား
များ သိကုန်ကြမည်ကို နေ့ရှင်တို့ စိုးရိမ်ကြ၏။ သို့ကြောင့်

လည်း အသိဉာဏ် ကိုးပွားစေမည့် ပညာရေးကို နေရှင်
အစိုးရက ပိတ်နိုင်သမျှ ပိတ်၍ထား၏။ အဆွေထို့ ငါတို့
သက်သာချောင်ချိရန် အလုပ်ခွင် အခြေအနေများကိုလည်း
မြေလှန်၍ပြောင်းလဲ ပစ်ရပေမည်။

(၁၁)

အလုပ်သမားနှင့်အနုရှင် ဥစ္စာရင်တယ်သူလဲ

အသစ်ပွားသမျှသော ပစ္စည်းသည် အလုပ်သမားတို့၏
ကာယ၊ဉာဏပလ တည်းဟူသော လုပ်ရည် ကိုင်ရည်တည်း။
လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ရှိ၍ တွင်ကျယ်သော အလုပ်သမားကိုသာ
နေရှင်တို့ ရွေး၍ ခိုင်းသော်လည်း အလုပ်သမား တို့၏
ကျန်းမာရေးကိုကား လုံးဝ ဂရုမပြု။

လယ်သမား၌ မိမိ၏ ကျွဲနွားတိရိစ္ဆာန်သန်မာ ဝပြိုး
ခွန်အား တိုးစေရန် အတွက် တာဝန်ရှိ၏။ သို့မှသာလျှင်၊
လယ်ယာ ထွန်ယက် စိုက်ပျိုးခြင်း ကောင်းမွန်စွာ ပြည့်စုံ
ပြီးမြောက် ခရီးဆောက်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

ကျွဲ-နွားမဝယ်ရသောအနုရှင်

လယ်သမားသည် ကျွဲ၊ နွား၊တိရိစ္ဆာန်ကို ဂရုဖြုရသည့်

တာဝန်ရှိသလောက် နေရှင်တို့သည် အလုပ်သမားအပေါ်
တွင် တာဝန်မယူ ဆက်ရှယ်ကြီးရင့်၍သော်ရင်း၊ သို့တည်း
မဟုတ်၊ အခြား မညီညွတ်သော အကြောင်းကြောင့်သော်
ရင်း၊ အရည်အချင်း၊ ဆုတ်ယုတ်ပျက်ပြားပြီ ဖြစ်သော အ
လုပ်သမားကို လုပ်သက်မည်မျှပင်၍လည်းကောင်း၊ ကစား နေရှင်
တို့က မျက်နှာမထောက် အရမ်းမဲ ထုတ်ပစ်၏။

ငှက်နီးသော၊ ငစေ့ဝင်လာမည်ကဲ့သို့ အလုပ်လက်မဲ လူ
ဦးရေတပ်ကြီး၊ နေရှင်ဝင်၊ အမြင်၌ ရှိနေသမျှ ကာလပတ်
လုံး အလုပ်လက်ရှိ၊ အလုပ်သမားတို့ လခ အနည်းဆုံး
အဆင့်အတန်းသို့ ကျရောက်ခြင်း၊ အလုပ်ခွင်တွင်အတင်း
နှိုး၍ အခိုင်းခံရခြင်း၊ နေရှင်လက်ပါ၊ စေတို့က မိုက်ကုန်
ပြု၍ အချိန်ပိုခိုင်းခြင်း၊ စသည့် အမွေနှင်းအမျိုးမျိုးဖြင့်၊
အလုပ်သမားတို့၏ မှီရင်းစွဲ အလုပ်အားထက်ပင် ပို၍ နေရှင်
တို့က ဖြစ်ညစ်ထုတ်ယူကြ၏။

ဆင်းရဲသား အဘိဓမ္မာ

ကာယဗလ ဥာဏဗလ တည်းဟူသော ခွန်အားနှင့်၊
ဥာဏတို့မည်သည့် အဟာရတည်းဟူသော ရုပ်နိတ်မှဖြစ်၊
ပွား၏၊ ကောင်းမွန် သန့်ရှင်း၍ လုံလောက်သော အဟာ

ရကို ခိုဝံ့သုံးစွဲရမှသာလျှင် အလုပ် သမားတို့၏ ခွန်အား-
ဥာဏ်အား ပြည့်ဝပေလိမ့်မည်။ သို့တည်းမဟုတ်၊ မု၍သာ
ထပ်မံထမ်းကိုမှ နပ်မှန်အောင် မစားရ၊ အပူအကိုကာ
ကွယ်သည့် အဝတ်ကိုမှ လုံလောက်စွာ မဝတ်ရသော၊
အလုပ်သမားတို့၌ ခွန်အား ပြည့်ဝခြင်း၊ ဥာဏ် ကြီးခြင်း၊
ကျန်းမာခြင်းတို့ အဘယ်မှာလျှင် ရရှိနိုင်ပါသောအံ့နည်း။

သတ္တရုပ်မှဘောဂရုပ်သို့ပြောင်းလဲပုံ

သို့ကြောင့်မဟုတ်သော အဆွေတို့ငါတို့၏ ခွန်အားသည်
အဝင်ကနည်းအထွက်ကကြီး၍ အဆီအသွေး အသားအရေ
တို့ တနေ့တခြားဆိုးဝါးစွာ ကြုံ့လှိုးဖျော့တော့ခဲ့လေပြီ။
အဆွေတို့ ငါတို့၏ သက်တန်းလည်း တို့သည်ထက် တိုးခဲ့
လေပြီ။ တနည်းအားဖြင့်ဆိုသော် နိုင်ငံခြားသမားတို့ ချုပ်
ချယ်၍ယူကုန်သောအမြတ်ငွေနှင့် ကုန်စည်ပစ္စည်းတို့သည်၊
အဆွေတို့ငါတို့၏အဆီအသွေးအသား အရေတည်းဟူသော
သတ္တရုပ်ကို ခန့်ရှင်သို့ ပြောင်းလဲသောအရာဝတ္ထုများ
ဖြစ်၏။

အလုပ်သမားကမ္မဋ္ဌာန်းဂ္ဂနည်း

အလုပ်သမားဆင်းရဲသားများဖြစ်ကြသော အဆွေတို့
 ငါတို့၏ ကိုယ်ကယကို ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းအရ ရှုကြကုန်အံ့၊
 အသား အရိုးအသိ အဆွေ ရိုးတွင်ခြင်ဆီစသည့် (၃၂)
 ကောဠာသရုပ်ကလာပ်တို့၏ အစုအဝေးဖြစ်သော အဆွေ
 တို့ငါတို့၏ကိုယ်ကို တလလျှင် ဤရွှေ့ဤမျှနှင့် နေရှင်တို့
 ထံ ပေလာယျကံဝကွက်၍ အပ်နှံလိုက်ရ၏။ သို့သော်သည်း
 နေရှင်တို့သည်အဆွေတို့ ငါတို့၏ ရုပ်ခန္ဓာတည်း ဟူသော
 ဖောက်သည်စက်ဆုပ်စရာ အကောင်ပုပ်ကြီးကို အလိုမရှိကြ
 ချေ။ အဆွေတို့ ငါတို့၏ လုပ်ရည် ကိုင်ရည်တည်းဟူသော
 ခွန်အားကိုသာနေရှင်တို့ အလိုရှိကြကုန်၏။ ထိုခွန်အားကို
 ဖြစ်စေသော အကြောင်း တရားကားမီးခေါ်တည်း။

အလုပ်သမားတို့နေစဉ်တေဇောငါတ်လောင်ကျွမ်းနေပုံ

မော်တော်ကားတွင် ခေါ်တံဆိပ်သည့်၍ လေထဲတွင်ရှိ
 သော တေဇောတန်ခိုး (Oxygen)နှင့် ဝူးစပ်ခါ မီးရှို့
 ပေါက်ကွဲပေးမှသာလျှင်မော်တော်ကားကိုသွားလာမောင်း
 နှင်နိုင်သော ခွန်အားသတ္တိရှိရှိနိုင်သကဲ့သို့ အဟာရသြဇာ

ခါတ်ဆီတည်းဟူသော ထမင်းကို မှီစံ၍လေထဲတွင်ရှိသော
 တေဇောခါတ်ခိုးနှင့် အဆွေတို့ငါတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာကိုနေ့စဉ်
 နေ့စဉ်မီးရှို့ ပြီးလျှင်၊ ထိုမီးအကြောင်းတရားမှဖြစ်ပွားအပ်
 သောအဆွေတို့ ငါတို့၏ ခွန်အားကိုနေ့ရှင်တို့အား ဆက်သ
 ကြကုန်၏။ အဆွေတို့ ငါတို့ ကိုယ်ခန္ဓာကို သတ္တသင်္ခါရ
 သဘောအရလောင်ကျွမ်းစေခြင်း အလို့ငှါလေထဲရှိ တေ
 ဇောခါတ်ခိုးကို ရှုမျှက်ကြာရ၏။ ပိုမိုလောင်ကျွမ်းလျှင်ခွန်
 အားပို၍ ထွက်၏။ ခွန်အားပိုမိုထွက်ရန်အသက်ကို ပင်ပန်း၊
 တကြီးရှုရှိုက်ရ၏။ အလုပ်များသဖြင့် ပို၍ မောပန်းသည်
 ကို သတိချပ်လေသည်။

နေ့ရှင်တို့က အတင်း အဓမ္မအကြပ်ကိုင်အညှိုးထားကာ
 စေခိုင်းသောကြောင့် သက်ကြီးရှိုက်ငင် ပင်ပန်း၊ တကြီး၊
 အဆွေတို့ ငါတို့လုပ်ကြကိုင်ကြရ၏။ သင့်တော်သော နေ
 ထိုင်ငုတ်စားမှအတွက် လုံလောက်သော စရိတ်ကိုမူ နေ့ရှင်
 တို့က မပေးလို။

ဆင်းရဲသားကို အသက်တိုးစေသောစနစ်

ခါတိုင်း၊ ခါတိုင်း ၄-၅-ယောက်လုပ်ကိုင်ရသည့်နေရာ

တွင် လူလျော့ခါ၊ တယောက်တည်း လုပ်စေခြင်း၊ ဗီတို့ စနစ်ဖြင့် အလုပ်သမားတို့ကို ဒေသကြမ်း၊ အတင်း၊ အမွေခိုင်း၍ စံချိန်ကိုက်ခါ မှတ်တမ်းတင်ပြီးလျှင် ထိုစံချိန်ထက် ရှုတ်လျော့သော အလုပ်သမားကို အလုပ်ဖြုတ်ခြင်း၊ စသည့် စနစ်တို့ကြောင့် အဆွေတို့ ငါတို့ အရွယ်မခရောက် မိသကရဏ်။

နေရှင်တို့ညစ်ပုံ

အကြောင်းပဲ အပြစ်ရှာ၍ ဒဏ်တပ်ခြင်း၊ အလုပ်ခွင်တွင် ကျိမ့်ပျက်စီးသော ကရိယာ တန်ဆာတို့ အတွက် ယျှော်ရခြင်း၊ ပင်စင်နှစ် စေ့ခါနီးမှ ရမယ်ရှာ၍ အလုပ် ထုတ်ခြင်း၊ အလုပ်ခွင်တွင် စွဲကပ်သည့်ရောဂါ ဝေဒနာကို နေရှင်တို့ တာဝန်မယူခြင်း၊ ထိခိုက် နာကျင်မှု အတွက် လျော်ကြေးမပေးဘဲ ထားခြင်း၊ လျော်ပြန်လျှင်လည်း လျော်ကြေးဥပဒေကို ကျူးလွန်ဖောက်ပြား၍ အတိအကျ မလျော်ခြင်း၊ နေရာတိုင်းတွင် လိုက်၍ စွက်ဖက်နေခြင်း စသည့် စုတ်ပဲ နဲ့ချာသော အကျင့်ဆိုးအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် အလုပ်သမားတို့ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် နေရှင်တို့က မတရားပြု ကြကုန်၏။

အာယုကပ်အနှစ် ၄၀၅၂၄ နှစ်သို့ဆုတ်ယုတ်လာမုံ

အနှစ် ၄၀၅၂၄သော အဆွေတို့ ငါတို့ ဗမာလူမျိုး၏ ဖျမ်းမျှကြေး သက်တမ်းသည် နိုင်ငံချွဲစနစ်၏ လူညွန့်ချိုး မှုကြောင့် ယခုအခါ ၂၄ နှစ်သို့ ယုတ်လျော့လာချေပြီ။ သမင်၊ ခရယ်၊ ဂျီငယ်-စိုင်ဆတ် တို့ကို ကိုက်ဖမ်း စားမှ သာလျှင် အသက်ရှင်ရမည့် ကျားငစဉ်းလဲကဲ့သို့ ခန့်ရှင် တို့သည် သူတပါး၏အသက်သွေးခဲကို သုံးစွဲမှီဝဲခါ အသက် ရှင်ရ၏။

နိုင်ငံချွဲစနစ် အာဏာစက်အောက်၌ အဆွေတို့ ငါတို့ လူ့ဘဝအရ စုပ်မဲ နှံ့ချာလှ၏။

ဆင်းရဲသဖြင့် သံဝေဂရသင့်ပြီ

သိမှန်မှန်မတည်သော မီးအိမ်တွင် လောင်စာကို မီး ကျွမ်း၍ ဖီးလည်း မကြာမီ ငြိမ်းရသကဲ့သို့ အာဟာရခါတ် တည်းဟူသော ထမင်းကိုမျှ နှပ်မှန်အောင် မစားရသဖြင့် အဆွေတို့ ငါတို့၏ အဆီအသွေး အသားအရေတို့ ခမ်း ခြောက်ခါ သက်တမ်းတိုကြရ၏။ နိုင်ငံချွဲစနစ် ကပ်ဆိုးကြီး လွှမ်းမိုးဆိုက်ရောက်နေမှုကြောင့် အဆွေတို့ ငါတို့ ဆင်းရဲ လေလေ သံဝေဂရသင့်လေလေတည်း။ ဤခေတ်ဆိုး ခေတ်

ကြပ်၊ စနစ်ဆိုး စနစ်ကြပ်ကြီးအောက်မှ ရုန်းရင်း ကန်
ကြောက်၍ အလွတ်ထွက်ရန် အဆွေတို့ ငါတို့ မလျော့
သောအဓိဋ္ဌာန်ကို ပြသင့်ကြပေပြီ။

အဆွေတို့ ငါတို့ အရာရာတွင် ချို့တဲ့၊ အတက်တက်တွင်
ဆင်းရဲ၍ တဖြည်းဖြည်း သက်ဆိုးတိုသကဲ့သို့ လူစဉ်မမီတဲ့
မိမိသောတဝသို့ ရောက်သည်ထက်ရောက်မှသာလျှင် နိုင်ငံခဲ့
သမားတို့ အမြတ်အစွန်းရသည်ထက် ရပေတော့မည်။

လွတ်လပ်ရေးသို့ လမ်းတလမ်းသာကျန်တော့သည်

အဆွေတို့ ငါတို့ကျန်းမာရေးနှင့်အညီ နေကြရန် ဝမ်း
ဝဝဘေး၍ ခါးလှလှဝတ်ရရန် လူနှင့် တူထူ၊ သူနှင့်မျှမျှ
နေထိုင်နိုင်ရန် မိမိတို့တိုင်း ဘမ္မေတိုင်း ဘဝကို ဆုံးပါး
ပျောက်ပျက်ခြင်းမပြစ်လေရန် သက်တန်းစေ့စေ့ နေနိုင်
ရန် လူရွယ်ကို ဆောင်နေသော်လည်း တိရိစ္ဆာန် သာသာ
လောက်သာ အသိရှိသော လူ့အန္တ တိရိစ္ဆာန်ဘဝသို့ ကျ
ရောက်နေမှုကို ပယ်ဖျက်သုတ်သင်ရန် အဆွေတို့ ငါတို့၏
သာသနာပီးများ၊ လူရွယ် ရောက်ရောက်၊ လူလား၊ မြောက်
မြောက် နေရခွင့်ရှိနိုင်ရန် အဆွေတို့ ငါတို့၏ ချောင်ရင်းနှစ်
တူမသားချင်းတို့ မကောင်းသော ရေခိုက်ဖြင့် အသက်မွေး

ရမှုကို လုံးဝပယ်ဖျောက်ရန် ရောဂါ ထူးပြာခြင်း၊ ရာဇ
ဝတ်မှုထူးပြာခြင်းကို ပယ်ရှားရန် လမ်းတလမ်းသာ ကျန်
ရှိတော့၏။

နိုင်ငံချဲ့စနစ်ကပ်ဆိုးကြီး

ထိုလမ်းကား သတ္တန္တရ ဒုမ္ဘိန္ဒရ၊ ရောဂန္တရ တည်း၊
ဟူသော ကပ်ဆိုးအမျိုးမျိုးတို့၏ ရေသောက်မြစ်ကြီးဖြစ်
သည့် နိုင်ငံချဲ့စနစ် ကပ်ဆိုးကြီးကို အရင်း အမြစ်မှနေ၍
ပယ်ဖျက်သုတ်သင် ခုတ်ထွင် ရှင်းလင်းပစ်ရန်ဖြစ်တော့၏။

ဤမျှနှင့် နိုင်ငံချဲ့ စနစ်ဆိုးကြီး သရုပ်သဏ္ဌာန်ပေါ်လွင်
ထင်ရှားပေပြီ။ အဆွေတို့ ငါတို့ တပ်ဦးမှနေ၍ ချီတက်
တိုက်ခိုက်နေသော အရေးတော်ပုံကြီးသည် (၇) လတိုင်
တိုင်ကြေရှည်ခဲ့သော်လည်း နေရှင်တို့က အဆွေတို့ ငါတို့ကို
လျှော့သင့်သလောက် အလျော့မပေးသေးချေ။ သို့လျှော့

သင့်သလောက် လျော့မပေးသေးသော်လည်း အဆွေတို့
ငါတို့ စိတ်အားပျက်စရာမရှိ၊ ငဲ့သန်သည်ထက် သန်စွာ
ထပ်မံတိုက်ခိုက်တို့တည်း။

သေသူများဖြစ်သဖြင့် ရှုံးစရာမရှိ

အခြေမဲ့၊ အနေမဲ့၊ နေရာတကာတွင် လူပေါ်မသွင်း၊
လူစာရင်းအတင်မခံရသော အဆွေတို့ ငါတို့တကွ ထပ်
မိုက်ကာ အလုံးအရင်းနှင့် တိုက်ခိုက်၍လည်း ဘာမျှ ရှုံးစရာ
မရှိ၊ အလွန်ဆုံးရှုံးစရာဟူ၍ ယခု အဆွေတို့ ငါတို့ကျရောက်
နေသော ကျွန်သတောက်တဝသလျှင် ဖြစ်၏။

ကမ္ဘာဥစ္စာရှင်မှန်များ ဖြစ်ကြသော အဆွေတို့ ငါတို့
သိမ်းပိုက်နှိပ်နှင်းရန်ကား ကမ္ဘာနှင့်အဝှမ်း ဖြစ်တော့၏။
ဤမျှအထိ အဆွေတို့ ငါတို့သွေးစီးလာခြင်း၊ အသိဉာဏ်
တိုးတက်လာခြင်း၊ အခြေအနေတိုးတက်လာခြင်း စသည်
တို့ကိုလည်း အလွယ်တကူ ရခဲ့သည်မဟုတ်ပေ။

သပိတ်တားအပျိုးသမီးများ၏ပါရမီ

ဆောင်းပေါင်းများစွာသော သပိတ်တားအပျိုးသမီး
တို့သည် သပိတ်တားရာ၌ နေပူမရှောင် မိုးရွာမရှောင်နေရှင်
တို့၏ မတရားစော်ကားမှုနှင့် အနှောက်အယှက် အယှက်
အဆီးတို့ကိုခံကာအဆင်းရဲခြင်းကြီးဆင်းရဲ၍ ခက္ခပပါရမီဖြင့်
သပိတ်အရေးတော်ပုံကြီးကို ဖြည့်ဆီးခဲ့ကြ၏။ ရာပေါင်း
များစွာသော သပိတ်တား အပျိုးသမီးများသည် နေရှင်
အစိုးရ၏ ဘမ်းဆီး ချုပ်နှောင်ခြင်း၊ ခါတ်တုတ်ခြင်း
ထောင်ချပစ်ခြင်း၊ မရှိမဲ့ရှိမဲ့ပစ္စည်းတို့ကို သိမ်းယူခြင်း၊
လူမသမာတို့၏ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကြူးလွန်စော်ကား
ခြင်းကိုခံရခြင်း၊ မော်တော်ကားများဖြင့် တိုက်ခိုက်ကြိတ်
နှင်းခြင်းတို့ကိုခံရခြင်း ကန်ကြောက်ရိုက်နှက်ခံရခြင်း၊ တည်း
ဟူသော ခန္တီပါရမီတို့ကိုရင်းနှီး၍ အဆွေတို့ငါတို့၏
သပိတ်အရေးတော်ပုံစစ်ပွဲကြီးကိုကူညီခဲ့၏။

သပိတ်ခေါင်းဆောင်များထောင်စတေးခံရပုံ

ရှိရှိသမျှသော သပိတ်ကိစ္စတို့ကို ခေါင်းခံကာ ရှေ့
ဆောင်ရှေ့ရွက်ပြုခဲ့သော သပိတ်ခေါင်းဆောင်တို့သည်

ပုဂံမအပျို၊ မျို ဟို့ဖြင့် အတားအဆီးခံရခြင်း။ သပိတ်နယ်
 ဗယ်အတွင်းမှ အနှင်းခံရခြင်း။ လွတ်လပ်စွာ ဟောပြော
 ရေးသားခြင်းတို့ အပိတ်ခံရခြင်း။ တောင်တဖုတ်ဖုတ် ကျခံ
 ရခြင်း။ ငွေခါက်အတပ်ခံရခြင်း။ စသည်စွန့်စားခြင်းတို့ဖြင့်
 သပိတ်စစ်ကို တပ်ဦးမှနေ၍ ချီတက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြ၏။

ရဟန်းတော်များစွမ်း

လူခေါင်းဆောင်များပင် မကသေး သသနာ့ဝမ်ဆန်း
 ရဟန်းတော်များကိုပင်လည်း နေရှင်စနစ်က ထိခပ်ပေး
 သေး၏။ လက်သည်းသိပ်က လက်ထိပ်နာသကဲ့သို့ဒါယကာ
 များ၏ ကောင်းကျိုးအတွက်မနေရက်ဘဲ၊ သပိတ်ကိစ္စတွင်
 ဝင်ရောက်ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ရဟန်းတော် အချို့တို့သည်
 လည်း ထောင်အကျခံရခြင်း၊ နေရာတကာတွင် အခန္ဓာကို
 အယှက်အဖျက်အဆီးတို့ကို တွေ့ကြုံခံစားရခြင်း စသည့်
 နေရှင်တို့၏ နှိမ်နင်းမှုကို ခံခဲ့ရသေး၏။

တိုင်းပြည်၏ဒါနပါရမီ

ပြောင့်မှန်သောအဆွေတို့ ငါတို့၏ သပိတ်လုပ်ငန်းကြီး
ကို တတိုင်းပြည်လုံးက ဝေ့ကြေးထောက်ပံ့ခြင်း၊ စားရေး
ရိက္ခာတို့ဖြင့်ကူညီခြင်း၊ စသည်တို့ဖြင့် အဆွေတို့ ငါတို့၏
သပိတ်အရေး အောင်မြင်ရန်အတွက် ဒါနပါရမီဖြင့်ဖြည့်
ဆီးခဲ့၏။

တတိုင်းတနိုင်ငံလုံးရှိ လူငယ်လူရွယ်ကျောင်းသားကျောင်း
သားတို့ကလည်း ကိုယ်ထိလက်စောက် ဆောင်ရွက်ခြင်း၊
အကြံဉာဏ်ဖြင့် ကူညီခြင်းပြုခဲ့လေသည်။ ဤသို့အမျိုးမျိုး
သော စွန့်ခြင်းကြီးတို့ကို အရင်းတည်၍ လုပ်ကြံဆောင်ရွက်
ခဲ့သောသပိတ်အရေးတော်ပုံကြီးကို ဤမျှမပူဇော်သော
အောင်မြင်ခြင်းဖြင့် အဆွေတို့ ငါတို့ဘယ်နည်းနှင့်မျှမကြေ
နပ်နိုင်၊ အဆွေတို့ ငါတို့ ရဲခြင်းခိုင်ကြည်စာစာနည်းသို့
မြဲတည်နှလုံး စိတ်စူးစူးချ၍ နေရှင်တို့ကဝန်ချကာအဆွေ
တို့ငါတို့အသက်သေခံ၍ တရာသော သပိတ်လက်နက်ကို
ကိုင်ခါတို့ကကြ ခိုက်ကြကုန်အံ့။

စတုရန်းပေသင်္ချာကြီး ချီတက်လာပုံ။

သပိတ်စစ်ပွဲ

၇၇

သပိတ်စစ်ပွဲကြီးအောင်မြင်ရန်

တုမိနတ်သံ မြေကောင်းမှန်ရာဖြစ်သော ရေနံမြေမှ
အစပြု၍ ဖြစ်ပွားခဲ့သောအဆွေတို့ ငါတို့သပိတ်အရေးပုံ
ကြီးသည် တနေ့တခြား အောင်မြင်ကို နင်းသည်ထက်
နင်းလေပြီ။

စုံစမ်းရေးကော်မတီ

ပဌမအကြိမ် သပိတ်အရေးတော်ပုံကြီး ဖြစ်ပွားပြီး
သည့်နောက်ပိုင်းနက် စုံစမ်းရေးကော်မတီဖွဲ့စည်းကာ အဆွေ
တို့ ငါတို့၏နစ်နာချွန်များကို စုံစမ်းရုံလောက်သာ လာခဲ့
၏။ စုံစမ်းရေးလောက်မျှသည် အဆွေတို့ငါတို့ကိုမထိလေး
စားပြုရာကျသဖြင့် အဆွေတို့ငါတို့ဂရုမပြုဘဲ၊ ၎င်းကိုလည်း
သပိတ်မေ့သက်ခဲ့၏။

ပဋိပက္ခဖြစ်မြဲရေးခုံ

ဒုတိယအကြိမ် သံလျှင်ရေနံချွန်ရာတွင် တဖန်သပိတ်
အရေးတော်ပုံကြီး ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြန်သဖြင့် နေရှင်တို့က

ဖြန်ဖြေရေးခုံအဖွဲ့ကို ခန့်အပ်ခါ နောက်ထပ်လိုက်လျှော
လာပြန်၏။

ဆင်းရဲသားတို့၏ဘုန်းတန်ခိုး

ဇာတိယအကြိမ် တောင်းဆိုချက်အမှတ် (၂၇)နှင့်ပတ်
သက်၍ ဗမာတပြည်လုံး တပြိုင်နက် တချက်တည်း သူငါ
မကြွင်း လှည်းနေလေ့အောင်း မြင်းတောင်းမကျန်အောင်
အဆွေတို့ ငါတို့၏ သပိတ်စစ်ပွဲကြီး ခင်းကြကုန်အံ့။ ထို
သောအခါ နေရှင်တို့သည် အဆွေတို့ ငါတို့၏ ဘုန်းတန်ခိုး
အောက်ခိုငင်၍ထောက်လာအံ့၊ ဖြန်ဖြေရေးခုံထက်တစ်မြင့်
သော(အောက်ထရေးရှိုင်း)ခေ၎် အလုပ်သမား အာဏာရှိ
လွှတ်ခုံအဖွဲ့ဖြင့် အဆွေတို့ ငါတို့၏ တောင်းဆိုချက်များ
အနက် တခုမျှမကျန်အောင် အရတိုက်ယူကြကုန်အံ့။

အဆုံးသတ်ရည်ရွယ်ချက်

အဆွေတို့ ငါတို့လိုလားအပ်သောအချက်များ အကုန်
အစဉ်ရရှိပြီးလျှင် စတုတ္ထအကြိမ်ဖြစ်သော အဆုံးသတ်ရည်

ဥယျာဉ်ကြီးကိုအရတိုက်၍ အဆွေတို့ ငါတို့မယူနိုင်ဟု
အဘယ်သူသည်လျှင် ငြင်းဆိုနိုင်ပါမည်လော။

ဓနရှင်တို့၏ ပရိယာယ်ကျော့ကွင်း

အဆွေတို့ ငါတို့၏ ဓမ္မိရလဒ္ဓိစင်ကြယ်လှသော ဘိုး
တို့၊ ဖိုရ်ပစ္စည်းအကုန်လုံးကို ပြန်ရရန် မနေမနား တဆင့်မှ
တဆင့် တိုက်ခိုက်ယူရန်နှင့် အဆွေတို့ ငါတို့၏လုပ်ငန်းတွင်
အနှောက်အယှက် ပြစ်မည့် အတွင်းရန်၊ အပြင်ရန်တို့ကို
နှိမ်နင်းကြရပေလိမ့်မည်၊ အပြင်ရန်ထက်၊ အတွင်းရန် ခက်
ခဲသကဲ့သို့၊ အဆွေတို့ ငါတို့မှာ အချင်းခြင်း မညီညွတ်မှု၊
စိတ်ဝမ်းကွဲပြားမှု၊ ဓနရှင် လက်ပါးစေကြီးတို့၏ ပရိယာယ်
ကျော့ကွင်းမှ မလွတ်ကင်းနိုင်မှု စသော အခက်အခဲတို့ကို
ကျော်လွန်ရန်အရေးကြီး၏။

အလုပ်သမား ဟူသမျှတို့ တဆိုးတည်းစား၊ တစီးပွား
တည်း၊ ဓနရှင်တို့သည်၊ အဆွေတို့ ငါတို့၏ အောင်မြင်
ရန် လမ်းခရီးတွင် အမျိုးမျိုးသော အနှောက်အယှက် အ
ဖျက်အဆီးတို့ဖြင့် အဆွေတို့ ငါတို့ကို နှောက်ယှက် ဖျက်
ဆီးလေ၏။

သပိတ်တား အပျိုးသွေးပျား။ ဓာလုပ် ဆင်းလှူတို့ကို
လမ်းပျံပိတ်၍ တောင်းပန်နေစဉ်-ပုလိပ်က အတင်းဆွဲလွှင့်
ပြစ်နေပုံ။

အလိမ္မာပဏ္ဍိပ် ပရိယာယ်ပဿရာဟိတ်များ

ရောင်၍များ ကောကြရင် ကော့၍ ကွေးကြမည်။ အလေးကြပ်ကြပ်ပြုဆိုသကဲ့သို့ နိုင်ငံချဲ့ သမားတို့၏ လက်ပါးစေတမန် အလိမ္မာပဏ္ဍိပ် ပရိယာယ် ပရော ဟိတ် တို့က၊ အဆွေတို့ ငါတို့ကို ဖြားယောင်း သွေးဆောင် လာသော်လည်း အဆွေတို့ ငါတို့ အဝိဇ္ဇာန်ပြုမိရက်သား ဖြစ်သော သွေးစည်းမှု အဆွေတို့ ငါတို့ အချင်းချင်း တဦးနှင့်တဦး မေတ္တာအက်ဆံ မေတ္တာ ကျမ်းဝင် ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှု စသည့် စည်းလုံး ညီညွတ်ရေးကို မပိတ်မယ့် မပြိုမယိမ်း မတိမ်း မခစားရအောင် အသက်နှင့်လဲ၍ တော်လှန် ခုခံကြ ကုန်ဆုံး။

တမျိုးနှင့်တမျိုး လူတစုနှင့်တစု အလုပ်သမား ဆင်းရဲသားအချင်းချင်းပင် စိတ်ဝမ်း ကွဲပြားအောင် နေရှင်တို့က ဓမ္မပရိယာယ်အမျိုးမျိုးတို့ကို ဖန်တီး နေတော့၏။ ထို့ကြောင့် တခါတရံ ဝါး အစီးပြေသကဲ့သို့ အဆွေတို့ငါတို့၏ သွေးစည်းညီညွတ်မှုကြီးပြိုကွဲပျက်စီးခြင်းမပြစ်ရန် နေရှင်တို့၏ သွေးခွဲမှုပရိယာယ်ကို လွန်သံသ့ အရေးကြီး၏။

ရုပ်နာမ် ခန္ဓာတရား၏ ဥပပါဒ် ဌာန-ဆင် သဘော

ရုပ်၊ နာမ်၊ ခန္ဓာ၊ သင်္ခါရ တရား၏ ဥပပါဒ်(Thesis)
ဌာန- (Antithesis) ဆင် Synthesis) သဘော အ

ရ ပေါက်ပြန် ပြောင်းလဲခြင်း သဘာဝဓမ္မကို လွန်ဆဲနိုင်
သော အရာဟူသည်မရှိ။ ဥပါဒ်သဘောမှ ဌာသဘော
ဌာသဘောမှ ဘိသဘောသို့ တဆင့်မှ တဆင့်ပြောင်းလဲ
ရွေ့လျားရပေတော့မည်။ ရာဇဝင်ကိုပြန်လှန်၍ သုံးသပ်
ကြည့်လျှင်လည်းသို့သုံးပါးသောပြောင်းလဲ လှုပ်ရှားမှုတို့
အဆက်မပြတ်အောင်လူးလှောင်ပြန်နေကြောင်းတွေ့ရှိရပေ
သည်။ ကမ္ဘာပေ၇၈ လူပေ၇၈ခေတ် ကတည်းက မရေမ
တွက်နိုင်သောဖြစ်မှု၊ ပျက်မှု၊ ပြောင်းလဲမှုတို့သည်။ မရပ်
မနား တဆင့်မှတဆင့်သို့တဖြည်းဖြည်း တိုးတက်ရွေ့လျား
နေတော့၏။

ရွက်သစ်လောင်းက ရွက်ဟောင်းကြွေရ၏

မျှားစွာသော ခေတ်သစ်စနစ်များသည် ကာလအသစ်
အလိုက် အလှည့်ကျ၊ အလှည့်ကျ ပေ၇၈ပေါက်ခဲ့ကြလေပြီ။
ရွက်သစ်လောင်းကရွက်ဟောင်းကြွေသကဲ့သို့ ရင်းတို့၏သက်
တန်းစေ့သောအခါ ချုပ်ငြိမ်းကွယ်ပျောက်ကြရ၏။ခေတ်
ရွေးတို့မည်သည် ခေတ်သစ်ကို အရှုံးပေးရပြီပင်။

မြေရှင်စနစ်လမ်းမိုးခဲ့သော ဗမာပြည်ကို နိုင်ငံချွေစနစ်
ကြီးက လွှမ်းမိုးနှိမ်နင်းခဲ့၏။ သို့လွှမ်းမိုးခဲ့ခြင်းသည်လည်း

တိုးတက်ပူသဘာဝပေနှင့် လျော်ညီလိုက်လျောခဲ့၏။ တိုင်း
ရင်းသား မမာလူမျိုးတို့က နိုင်ငံ၌ စနစ်ကို တွန်းလှန်
ဖြိုဖျက်ရန် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ကြံစည်
အားထုတ်ခဲ့ကြ၏။ အချိန်မရောက်သေးသဖြင့် မလွန်ဆန်
အပ်သော သဘောကို လွန်ဆန်၍မရခဲ့။ တက်ခေတ်ဒီလှိုင်း
အချိန်တွင် စီးနင်းလိုက်ပါလာသော နိုင်ငံ၌ စနစ်၏ ကွပ်
မျက်နှိမ်နှင်းမှုကို လွန်ဆန်ရန် အားထုတ်သူတိုင်း ခံခဲ့ရ၏။
ထိုအခါ နိုင်ငံ၌ စနစ်မိုးကောင်းတူးအခါဖြစ်သဖြင့် ခေတ်
နောက်တွင် ရောက်ရှိနေသော ဗမာပြည်သည် မလွဲသာဘဲ
ခေတ်သစ်၏နိုင်နင်းခြင်းကို ခံခဲ့ရ၏။

သစ်စုတ်မြင့်တု - မျက်မြင့်တု ဆိုသကဲ့သို့ နိုင်ငံ၌ နေစ်
ပသောဂကြောင် ပေါ်ထွက်ခဲ့သည့် လူနင်းပြားလူမျှားစု
ကြီးသည် နိုင်ငံ၌ စနစ်၏ ဌာတစကို ပယ်ပျောက်ရန် အစ
ပြု၍ စစ်ခင်းခဲ့သည့်မှာ များစွာမကြေသေးပေ။

မြေရှင်ခေတ်သမားတို့သည် မလွန်ဆန်အပ်သောနိုင်ငံ၌
နေစ်ကို အချိုးနှိုးအန်တုသကဲ့သို့ ကြီးစွာသော အလုံး
အရင်းနှင့် ချီတက် တိုက်ခိုက်လာသော ပစ္စည်းမဲ့ များကို
သွေးဂူး သွေးစမ်း ငန်းဖမ်းသကဲ့သို့ နိုင်ငံ၌ သမားတို့က
အရမ်းမဲ့ လိုက်၍ နှိမ်နှင်းနေပေတော့၏။ သို့နှိမ်နှင်းခြင်း
ပင်လျှင် နိုင်ငံ၌ စနစ်ကို အမြန်ဆုံးပျက်စီးစေရန် စေ့ဆော်
ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ရေကန်ချောင်းမြို့မှ အမျိုးသမီးများ ထောင်
ပိန်ချ၍ အချုပ်ခမ်း၌ တွေ့မြင်ရပုံ။

ရေနံချောင်းမြို့မှ သပိတ်တား အမျိုးသမီးများကနက်
ပထမ ထောင်ခါက်-၄၅-ရက် အကျခံရသော အမျိုး
သမီးများပုံ။

ပစ္စည်းပွဲများ တစ်ခမ်းထတော့မည်

နိုင်ငံခြားသမားတို့က ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံခြားအားဖြင့် မိမိ
တို့၏ ငွေဘဝကို ရှည်သည်ထက်ရှည်ရန် ကြိုးစားနေကြဟန်

တူ၏။ တကမ္ဘာလုံး မငြိမ်မသက် ဆူပွက် ထကြွနေခြင်းပင်
လျှင် နိုင်ငံချဲ့စနစ်ကြီး၏ ပျက်စီးမည့်လက္ခဏာကို ပြနေ
ပေ၏။ နိုင်ငံချဲ့စနစ်သို့ကြီးသည် တောင်ကမောက်နိုင်ငံအောင်
ဆင်းရဲသား ပစ္စည်းမဲ့များ တပ်တောင်တာ ဗိုလ်ထုနှင့်
လူစုပြီး တိုက်ဖျက်ရန် အဆောတလျှင် စိုင်းပြင်းရပေမည်။
ယခုအခါ ဗမာတပြည်လုံးတွင် အနံ့ အပြစ်၊ ဖြစ်ပွားနေ
သော အလုပ်သမား၊ လယ်သမားနှင့် ကျောင်းသား၊ လူ
များစု လူထုကြီး၏ သပိတ်အရေးတော်ပုံကြီးသည် နေ့ရက်
မခြား ကြီးထွားလာသည်ကို အဆွေ ငါတို့ သတိချုပ်ကြရ
ပေလိမ့်မည်။ ခေတ်သစ်ပြောင်းတ ခေတ်ဟောင်းသေ-ဆို
သကဲ့သို့ သက်တန်းစေ့ ပြီဖြစ်သော နိုင်ငံချဲ့စနစ်ကြီးသည်
ရုပ်-နာမ်-ခန္ဓာ-သင်္ခါရ တရားအရ ဌာတိုင်မတန်-ဘင်သို့ပင်
ဆက်ခံ၍ နောင်လာမည့်ရာဇဝင်တွင် အကုန်ဆုံးတင်လောက်
အောင် ခွန်အားကြီးမား တန်ဖိုးထားနေသည့် ဆင်းရဲသား
ခေတ်ကြီးကို နေရာပေးရတော့မည်ကား မချွတ်တည်း။

ကမ္ဘာကြီး မငြိမ် မသက် ဆူပွက် ထကြွနေခြင်းသည်
အဆွေတို့ ငါတို့၏ ကောင်းဟိတ်မိဋ္ဌ၊ မကြာခင်ကြုံလာရန်
ကာလဒေသ ရောဂတည်းဟူသော အကြောင်းတရားတို့
အစုံအညီ ဆိုက်ရောက်နေတော့ပြီ။ အဆွေ ငါတို့သည်
မလျော့သော လုံးလဝါယမဖြင့် မပေါ့မယုတ်၊ မဆုတ်မနစ်

မပြစ်မနေဟု ခွဲသန်သန်ထား၍ လုပ်ကြ၊ကြံကြ၊ကြိုးစားကြ
ကုန်အံ့။

မင်းလည်းမကောင်း၊ မင်းပျောင်လည်းဆိုးသောစနစ်

နိုင်ငံခွဲစနစ် အာဏာစက် လူမ်းရိုးနေသမျှ ကာလပတ်
လုံး ထောက်သမျှသော ဘေးဒဏ်ကို အလုပ်သမားတို့သာ
လျှင် ခံကြရကုန်၏။ နေရှင်တို့သည် အလုပ်သမားများ၏
နှာခေါင်းပေါက်နှင့် အသက်ရှူခြင်း၊ အလုပ်သမားတို့၏
မျက်ခုံးပေါ်တွင် စကြံလျှောက်ခြင်း စသည့် ညှဉ်းနည်း
အမျိုးမျိုးတို့ကို စီမံ ဖန်တီးခါ လူ့ဘောင်ကျော့ဘဝဖြင့်
အသက်မွေးဝူပြုကြကုန်၏။မင်းလည်းမကောင်း၊ မင်းပျောင်
ကိုလည်း ဆိုးစေသည့် စနစ် မရှိတောင့်တ၊ ရှိကြောင့်ကျ
ရသည့် စနစ်ကို ပယ်ဖျောက်ရန် နိုင်ငံခွဲ အဓမ္မ စနစ်ကို
ပဋ္ဌမဆုံး သုတ်သင်ရှင်းလင်းရပေတော့မည်။

- ၁။ သပိတ်-သပိတ်-မှောက်မှောက်။
- ၂။ အုပ်ချုပ်ရေးသစ် ဖျက်ဆီးလော့။
- ၃။ နေရှင်စနစ် ဖျက်ဆီးလော့။

ချောက်မြို့ပွဲ သပိတ်တားအမျိုးသွီးများအနက် ပထမ
ထောင်ဒါဏ် အပြစ်ပေးခံရသော အမျိုးသွီးများပုံ။

ရေနံမြေအရေးတော်ပုံ

လွန်ခဲ့သည့်(၄)လလောက်ကတည်းက အစပြု၍ဖြစ်ပွားခဲ့သောရေနံမြေသပိတ်အရေးတော်ပုံကား၊ ခန့်ရှင်နှင့်အလုပ်သမားတို့ တပွဲတလမ်း၊ ခွန်အားစပ်၊ ကြွေသော အရေးတော်ပုံဖြစ်ကြောင့် လူတိုင်းသိရှိရပေပြီ။

ထိုရေနံမြေ သပိတ်အရေးတော်ပုံကြီးသည်၊ ယခုထက်တိုင် မပြီးမပြတ်သေးဘဲ၊ နိုင်ငံနှင့်အဝှမ်း ဆူညံမစဲ တသဲသဲရှိတော့၏။

ထို့ကြောင့် မြန်မာပြည်တွင်မီတင်းနေထိုင်ကြကုန်သော အလုပ်သမားတောင်သူလယ်လုပ်၊ ဆင်းရဲသားလူအောက်တန်းစားတို့သည် ဤသပိတ်အရေးတော်ပုံကြီး ဖြစ်ပွားရာ အကြောင်းရင်းကို စေ့စပ်သေချာစွာ သိရှိနားလည်သို့ရာ အရေးကြီးလှပေသည်။ ရေနံကုမ္ပဏီပိုင် ခန့်ရှင်တို့သည်၊ အမျိုးမျိုးသောစနစ်တို့ကို စီမံဖန်တီး၍ မည်သို့မည်ပုံ အလုပ်သမား ဆင်းရဲသားတို့အား ညှဉ်းပန်းပိနှိပ်ထားပုံ၊ နှိပ်နှင်းထားပုံတို့ကို ဦးစွာပဌမ ရေးသားဖော်ပြရပေလိမ့်မည်။

လုပ်သူကမရမလုပ်သူသာရသောစနစ်

ခရန်ကုမ္ပဏီပိုင် ခန့်ရှင်တို့သည် မြန်မာပြည်မှ နှစ်စဉ် အိပ်ဝင်အပြတ်အစွန်းအဖြစ် ငွေပေါင်း ၆-ကုဋေမှ ၁၀ ကုဋေအထိ ရရှိယူဝင်းကြ၏။ အလုပ်သမားတို့အား လစာ ငွေအဖြစ်ဖြင့် တနှစ်လုံးအတွက်မှ ငွေပေါင်း (၇) သန်းမှ ၁၀-သန်းအထိလောက်သာရကြ၏။ မိမိတို့၏ခွန်အားသက် သက်ဖြင့် ပပ်ပန်းစာကြီး ရင်းနှီးလုပ်ကိုင်မှသာ ထွက်ရှိဖြစ် ထွန်းအပ်သော ပစ္စည်းသစ်၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာသစ်များ အနက် (၁၀) ပုံတပုံမျှလောက်ကိုသာ အလုပ်သမားတို့ ရယူပိုင်ဆိုင် ခွင့်ရှိကြကုန်၏။

လုပ်သူမရမလုပ်သူကိုသာရစေသောစောက်ထိုးမိုးမြွှာ စနစ်ကြီးသည် တည်တံ့နေခြင်းအားဖြင့် အဘက်ဘက်တွင် ဆပွက်နေပေ၏။

ဘိ-အို-စိ၏ ကုန်ဆိုင်ကြီး

ခန့်ရှင်တို့သည် မိမိတို့က အလုပ်သမား ဆင်းရဲသားတို့ အား လစဉ်လစဉ် လစာအဖြစ်ဖြင့် ထုတ်ပေးနေသည့် အခ ကြေးငွေများကိုလည်း မလို ရမက် လောဘမီး တိုက်ခါ

ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော စနစ်ဆိုးအမျိုးမျိုးတို့ အသုံးပြု
ခါပြန်လည်လှည့်ပတ်၍ နှိပ်လိုမင်းသက် လူ့ဟက်ယူငင်
ကြကုန်သေး၏။

အလုပ်သမားတို့သည် ပျမ်းမျှခြင်းအားဖြင့် တနေ့လျှင်
တကျပ်ကျစီ လုပ်ခအဖြစ်ဖြင့် ရရှိကြကုန်၏။ ထို ၁-ကျပ်
အနက် ၂၅-ရာခိုင်နှုန်း(တမတ်)ကို ဆန်ဂိုဒေါင်ခေါ်သည့်
အလွန်အကျွံအမြတ်တင်ခါ၊ ကုမ္ပဏီကမ္ဘာလှည့်လှမ်းထားသော
ကုန်စုံဆိုင်သို့ ပြန်လည်ပေးအပ်ကြရကုန်၏။ ၂-ရာခိုင်နှုန်း
မျှကို အစိုးရအား သာသမေ့အခွန်အဖြစ်ဖြင့် ပေးရ၏။
ကုမ္ပဏီကထုတ်ရောင်းသည့် ခေါက်ဆိပ်တဂါလံကို (၁၂-ပဲ)၊
ရေနံဆိပ်တဂါလံတို့(၅-ပဲ)ကျပေးရသော သွယ်ဝိုက်ခွန်ကို
လည်း အလုပ်သမားတို့ ဆင်းရဲသားတို့သာ ထမ်းဆောင်
ကြရ၏။

ဧရာဝတီမြစ်ဝကျွန်းပတ်ဒေသအလုပ်သမားခံ

အိမ်ပူရေးရာအတွက်နှင့် မမာမကျန်း ဖြစ်သည့်အတွက်
ခံယူရသောခွင့်ရက်များနှင့် တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် အလုပ်
သမားတို့လုပ်ခမရရှိကြချေ။ တနေ့တာအတွက် အလုပ်
ချိန်ကုန်သဖြင့် အိမ်ပြန်ရန် အချိန်ကျရောက်သော်လည်း

ကုမ္ပဏီ၏အလုပ် အရေးကြီးသည်ဆိုကာ နာရီပိုအတွက် လုပ်ခမရဘဲ အချောင်ခိုင်းသည့် နှစ်ဖြင့် နေရှင်လက်ပါးစေ မျက်နှာဖြူတို့က အာဠာကုန်ပြခါ အလုပ်သမားထံမှ ကုမ္ပဏီအတွက် မိုက်ခကြီးလည်း ခွဲသေး၏။ တခါအရံ အကြောင်းမညီညွတ်သဖြင့် အလုပ်သမားတို့ အလုပ်ခွင် အတက်ခနာကကျလျှင်စက္ကန့် ၂၀-အတွက် ၂-ပဲ နာရီဝက် နောက်ကျသည့်အတွက် ၂-ပဲမှ ၁-ကျပ်အထိခါက်တပ်ခြင်း၊ နာရီဝက်ကျော်လွန်၍ နောက်ကျလျှင် အလုပ်မှထုတ်ပြစ် ခြင်း၊ ရက်သတ္တံ၊ တပတ်၊ နှစ်ပတ်၊ ၃-ပတ်၊ တလစသည့် တိုင်အောင် လုပ်ခမရှိ အလုပ်ပိတ်ထားခြင်း၊ စသည့်နည်း အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် အလုပ်သမားတို့အား ပေးအပ်ပြီးသော လစာမပင် ဒါဏ်ခွအဖြစ်ဖြင့် နေရှင်တို့ကအစဉ်းအကြပ် ပြု၍ ပြန်လည်သိမ်းပိုက်ယူငင်ကြ၏။

အလုပ်ခွင် အသုံးပြုသည့် ဟောင်းနှမ်းသဖြင့် မခိုင် သော ဆူးဆောက်တံဆာပလားတို့ ကျိုးပဲ့ ပျက်ဆီးပြန်လျှင် လည်း တန်ဘိုးဆက် ၄ ဆ ၅-ဆမျှကို အလုပ်သမားတို့ ဒါဏ်တပ်ခံရပြန်၏။ ထိုသို့ဒါဏ်မျိုးမှ လွတ်ကင်းရလေ အောင် အလုပ်သမားတို့သည် ကျိုးပဲ့သော ဆူးဆောက် တန်ဆာပလားတို့ကို မိမိတို့ခရိတ်ဖြင့် တိတ်တဆိတ်ဝယ်ယူ ထည့်သွင်းကြရ၏။ ဤစနစ်ကား သွယ်ဝိုက်သော နည်းဖြင့်

အလုပ်ခွင်တွင် ကျိုးပဲ့ပျက်ဆီးသောကုန်သွယ်မှု တန်ဆာ
ပလာတို့ကို အလုပ်သမားတို့အား ဝယ်အသုံးပြုခိုင်းသော
စနစ်တည်း။

ကုမ္ပဏီကစိတ်နှင့်မခတ်မီတိုင်း အပြစ်ရှာကြံ၍ အလုပ်
သမားတို့အား လုပ်ခမရှိဘဲ၊ ခဏခဏ အလုပ်ပိတ်ပစ်၏။
အလုပ်ပိတ်ခံရသော အလုပ်ပိတ်ခံရသော အလုပ်သမားကို
ပေးရမည့်လုပ်ခကို ကုမ္ပဏီက မိမိအိပ်တွင်းသို့ ပြန်ထည့်
လိုက်၏။ ၎င်းလုပ်ရမည့်အလုပ်တာဝန်ကိုသာ၎င်းနှင့်အလုပ်
ဌာနတစ်ခုတည်း လုပ်ကိုင်နေကြသော အခြားအလုပ်သမား
များမျှ၍ခိုင်းလုပ်ကြရ၏။ ဤစနစ်ကား ကုမ္ပဏီအတွက်
စရိတ်ကျဉ်း၍ အလုပ်သမားတို့ကို အလုပ်ပို၍ အတင်း
အကြပ် စေ့ခိုင်းသော စနစ်တည်း။

ပစ်စင်ရခွင့်ရသိုက်ရန် လုပ်သက်စေ့ရောက်ခါနီးတွင်
ကုမ္ပဏီကကလိန်ညှက်ထွင်၍ဆရာဝန်၏အကူအညီဖြင့်မကျန်း
မာတော့ပြီဟူ၍၎င်း၊ အိုမင်းမရှိပြီဟူ၍၎င်း၊ ရမယ်ရှာ၍အ
ကြောင်းပြုပြီးလျှင်အလုပ်မှထုတ်ပြန်ခြင်းခံရသောအလုပ်သ
မားများမရမဟုတ်နိုင်လောက်အောင်များပြားလှ၏။လုပ်
သက်ရှည်သည့် လခကြီးစား အလုပ်သမားဟောင်းကြီး
များကို လခလျော့ပြန်ခြင်း၊ ၎င်းတို့ကိုအပြစ်ရှာ၍ အလုပ်
မှထုတ်ပြန်ပြီးလျှင် လူသစ်များကို လခအနည်းငယ်သာ

ပေး၍ ၎င်းတို့နေရာများတွင် ခန့်ထားခြင်း၊ လခနှင့်ရာထူးများတွင် ခန့်ထားခြင်း၊ လခနှင့်ရာထူးများကို လျော့ပယ်ခြင်း၊ စသည့် ညှင်းနည်းအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် အလုပ်သမားတို့ကို လခကြီးစားနေရှင် လက်ပါးစေသော အခိုင်ကျင့်ကြကုန်၏။

တွင်းတူးဆရာ၊ ခုတ်တံချွန်ဆရာ၊ လက်သမား ဆရာတို့သည် အလုပ်သက်ရှည်လျှင် ရှည်သည့်အလိုက် ကုလီအလုပ် ဆိုတည့်အလုပ်အလုပ်အလုပ်စသည်ဖြင့် အစဉ်တစိုက်တဆင့်မှ တဆင့်သို့ ရာထူးလျော့သလျော့ချခြင်းကိုခံကြရကုန်၏။ အလုပ်ခွင်တွင် ဖြစ်ပွားသည့်ရှောင်တခင်မှုများကြောင့် အလုပ်သမားတို့သည် ကိုယ်လက်အင်္ဂါ ချို့ယွင်းခါ မိမိပွားတပွားတိုင်းတစကို ပြန်လည် မရရှိဘဲ လူချင်းမတူ သူချင်းမမျှ ဖြစ်နေကြရရှာသော အလုပ်သမားတို့သို့ နေရှင်တို့က ဧရနပ်ရာ ဝါးကူ၍ နစ်သည့် နယ်လျှင်ကြေးမူပေးဘဲထားကြသေး၏။

နေရှင်တို့၏ ရောမဝေတနာ

နေရှင်တို့ အလွန်အကျွံ ကြောက်လန့်သော အရာကုန်ကားအလုပ်သမားတို့ကို ပေးမည့် လျော်ကြေးပင်တည်း။

အလုပ်သမားတို့ အလုပ်ခွင်၌ အနာတရ ဖြစ်လျှင် လျော်
ကြေးပေးရမည်စိုးသဖြင့် ကိရိက်နာကျင်မှုမှ ပျောက်ကင်း
ချမ်းသာလေအောင် အထူးဝါယာမ စိုက်ထုတ်၍ကုသသည်
ကားမလွဲတည်း။ သို့သော်လည်း ဆရာဝန် လက်လျော့ရ
သော အလုပ်သမားတို့ကိုကား လျော်ကြေး မပေးရလေ
အောင် အလုပ်သမားတို့၏ အပေါ်တွင်သာ ဆင်ခြေပေး
အပြစ်ပို့သေး၏။ ကုမ္ပဏီကြီးများ ရှိသည့် ရပ်ကွက်၊ မြို့နယ်
များတွင် ကုမ္ပဏီ ဆေးရုံများသည်အစိုးရဆေးရုံများထက်
သာလွန် ကောင်းမွန်ကြောင်းကို ထောက်ရှုခြင်း အားဖြင့်
မနုဉ်းတို့၏ စေတနာ့ရင်းကို သိရှိနိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

အလုပ်သမားကို သက်တန်းတိုးစသောမနုဉ်းစနစ်

ခါတိုင်း ခါတိုင်း ၄-၅ယောက်မျှသော အလုပ် သ
မားတို့ လုပ်ကိုင်သည့် အလုပ်ခွင်နေရာများတွင် လူလျော့
ပြင်၍ အလုပ်သမား တယောက်ထဲကိုသာ လုပ်ခိုင်းခြင်း
သည်မည်မျှ အလုပ်သမားတို့ကို သက်တန်း တိုးစေကြောင်း
ကိုလူတိုင်းတော့တော့သိရှိနိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

ပြယုဂ်ကား

တနေ့လျှင် မိုင်၊ ၅၀ ကျ၊ သွားသောမော်တော်ကား
သည်၊ ၁၀ နှစ် ခံပါက ၎င်းတို့ကို တနေ့လျှင် မိုင်ပေါင်း
၁၀၀ စသည်ဖြင့် ခရီးပို၍သွားစေသဖြင့် ၎င်းမော်တော်
ကား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ (၁၀) နှစ် ခံတော့မည်မဟုတ်၊
ခန့်ရှင်တို့ အမြတ်အစွန်းရသည်ထက် ရစေခြင်းငှာ၊ အလုပ်
သမား ဆင်းရဲသားတို့သည် သက်တန်းမစေ့ခင် အသေခံ
ရကုန်၏။

စစ်ဖြစ်ပွားချိန်တွင်သာမဟုတ်သေး။ တိုင်းပြည်ငြိမ်သာ
အေးချမ်းဝပ်တွင်လည်းနိုင်ငံ၍ စနစ် နတ်ဆိုးများသည်
များစွာသော အလုပ်သမားတို့၏ ဆင်းရဲသားတို့ကို ဖမ်းစားပေ
သေး၏။

ခေတ်သစ်ကာကိလ္လိယများ

နှစ်စဉ် နှစ်စဉ် အမြတ်အစွန်းအဖြစ် ငွေသန်းပေါင်း
များစွာကို အလုပ်သမားတို့၏ ကာယ၊ ဥာဏ်၊ လုံ့လ
ဝိရိယသက်သက်ဖြင့် ခန့်ရှင်တို့ရရှိတတ်ကြသော်လည်း အလုပ်

သမားတို့၏ အပေါ်တွင်ကား ဖုတ်လေသည့်ငါးပိ ရှိလေ
တယ်မှ မမှတ်သော စိတ်ထားမျိုး နနုရှင်တို့ ထားရှိခြင်း
ကို အလုပ်သမားတို့အတွက် ဆောက်လုပ် ထားသောနေ
အိမ်တန်းလျားများ၏ အခြေအနေကို ကြည့်ရှုခြင်းအား
ဖြင့် သိနိုင်ပေလိမ့်မည်။

အ လုပ် သ မား တို့ ၏ ကျန်း မာ ရေးကို လုံးလုံး
ဂ ရှ မ ပြု တဲ၊ နေ အိမ် တန်း လျား တို့ ကို ဆောက်
လုပ်ပေးထား၏။ အလုပ်သမား တအိမ်ထောင်လုံးအိပ်
ရအတွက် ၁၀*ပေ ပတ်လည် အခန်းတခန်း အလုပ်သ
မားတို့က ဧည့်ခန်း၊ အမင်းစားခန်း၊ နေထိုင်ခန်း၊ အိမ်
ထောင်ပရိဘောဂ တားရန်အဖြစ် တခန်းကိုလည်း အမျိုး
မျိုးနှင့် အသုံးပြုရသည့် တံခါးမရှိ၊ ဟာလာ ဟင်းလင်း
ဖြစ်သော ၁၀*ပေ ၆၊ ပေ။ တခန်း၊ အလုပ်သမားတ
အိမ်ထောင်လုံး နေထိုင်ရန်အတွက်၊ အတွက်ကျ အကျယ်
အဝန်း ၃၀ပေပေါင်း စတုရန်း ပေပေါင်း ၆၀၊ မျှ သာ
ဖြစ်စေခဲ့သည်။ ဥရောပတိုက်သားတံငါးတည်း နေထိုင်ရန်
အတွက် ဆောက်လုပ်ထားသော ၂၊ ထပ်အိမ် များမှာမူ
ကား စတုရန်း ပေပေါင်း ၁၀၀၀*မျှ၊ ကျယ်ဝန်း၏၊
ဤသို့နှင့် မောင်နှင့်နှမ သားနှင့် အမိ မနေအပ်ဘဲ ကြပ်

တည်းကျဉ်းမြောင်းလှသည့် နေအိမ် တန်လျား များတွင်
နေထိုင်ခြင်းအားဖြင့် အလုပ်သမားတို့၏ ကျန်းမာရေးနှင့်
အကျင့်စားရိတ္တကို မည်မျှထိခိုက်နစ်နာစေကြောင်း သိရှိနိုင်
ပေလိမ့်မည်။

တအိမ်လုံးတွင် မြူတင်းပေါက် တပေါက် သာလျှင်
တပ်ဝိထားခြင်းကြောင့် လေကောင်း လေသန့် မှန်မှန်မရရှိ
သည့်အပြင်၊ ရောဂါဆိုးအမျိုးမျိုးကိုလဲ လွယ်ကူစွာပြန့်နှံ့
စေနိုင်ခြင်း၊ ကြမ်းပြင်မှ တံကော်မိတ် ခေါင်းခိုး အထိ
ဗ.ဗ.ပေ၊ သာကွာပေးသဖြင့်၊ နေ၏အပူရှိန်ကို လွယ်ကူစွာ
ကူးလွယ်ယူတတ်သော သတ္တိရှိသည့် သွတ်ဖိုးကြောင့် ပြုတ်
ထားသည့်အလား ပူပြင်းလာသည့် အခန်းကျဉ်းကလေး
များအတွင်းတွင် အလုပ်သမားမိသားစုတို့သည် ညပ်ပူးညပ်
ပိတ် နေထိုင်ကြရသဖြင့် ကျန်းမာရေး အရ နေပူထဲတွင်
နေရသည်ထက် ဆိုးဝါးခြင်း၊ စသည်တို့သည် အလုပ် သ
မားတို့၏ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာမှု အလုပ်သမားတို့၏
ကျန်းမာရေးများကို အလွန်အကျူးထိခိုက်စေ၏။

တနည်းအားဖြင့် ဆိုရမည်မှာ အလုပ်သမားတို့၏ နေ
ရေး၊ ထိုင်ရေး၊ အခြေအနေသည် ဥပုညာရေး၊ ကာက
ဝဏ္ဏီယ ဇာတ်တွင် ပါရှိသော “အကာဘူးကော်၊ အင်ဖက်

အမိုး၊ ကြူရိုးတို့ထု နေပူကြဲကြဲ ဝက်သိုက်ထဲ၌၊ အုန်ခဲ
 ခေါင်းအုန်း၊ အိုး၊ ကလုံးဖျာမရှိ၊ ဘူမိကမ္မလာ၊ မြေမွေ့
 ရာဝယ်ချူချာတော်မူလှသော ကာကဝလ္လိယ မွဲပြာ
 မောင်နှံတို့ ပျော်ကြသည့် ဆိုးဝါး” ဆိုသည့်စာပုဒ်တွင်
 ပါသော နေရေး၊ ထိုင်ရေး၊ အခြေ အနေသက် ဆိုးဝါး၊
 ကြောင်၊ ရေနံမြေ၊ ခြောက်သွေ့၊ ဝူပြင်းလှသော ရာသီ
 ဥတုက သက်သေခံပေလိမ့်မည်။

အဆိပ်ခါယ်ငွေ့ များ

ရေနံမြေရပ်ကွက်များတွင် အလုပ် လုပ်ကိုင်ကြရသော
 အလုပ်သမားတို့သည်အလုပ်ခွင်၌အလုပ် လုပ်စဉ် ကန့်ခါတ်၊
 ရေနံခါတ်များပေါ်ဝင်သော အဆိပ် ခါတ်ခိုး၊ ခါတ်ငွေ့
 များကို ခန့်စဉ်နှင့်အမျှ ရှူရှိုက်နေရခြင်းကြောင့် မကျန်း
 မမာဖြစ်ခြင်းမှ ပပျောက်စေရန် လုပ်ခပျက် အခွင့် လို
 လောက်စွာမရရှိသဖြင့် အလုပ်သမားတို့၏ ကျန်းမာမှုသည်
 အန္တရာယ်အန္တရာယ်တူးတော့ဝန်လောက်အောင်ပင် သာ၍
 သာ၍ ဆိုးဝါးနေတော့၏။

ဥပဒေပုဒ်ကိုသား မျက်နှာဖြူတို့ကား အလုပ်ခွင်၌ရင်း
 နေရေး၊ထိုင်ရေး အခြေအနေရသော်လည်း၊ ကုမ္ပဏီက ပေး

ထားသော နေအိမ်များနှင့် အခြေအနေအရသော်၎င်း၊
အထက်ပါကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်စေသည့် လေဆိုး လေ
ညစ်များကို အလုပ်သမားများကဲ့သို့ မရွှေ့မရွိုက်ရရုံမျှ
မကဘဲ ဆရာဝန်တို့က ၎င်းတို့ကို ပိုးမွှားမွေးသလို့ မျက်ခြေ
မပြတ် ဂရုတစိုက် စောင့်ရှောက် ကြပ်မပ်ကုသ သဖြင့် ၎င်း
တို့၏ကျန်းမာရေးကို လုံးလုံးမထိခိုက်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။

၎င်းပြင် ဥရောပတိုက်သားတို့ (၃)နှစ်တကြိမ်၊ (၆)လ
လခအပြည့်၊ ပဌမတန်းဖြင့် ခရီးရိတ်လည်း တပါးတည်း
ကုမ္ပဏီက ပေးကမ်းထောက်ပံ့ သေး၏။

အလုပ်သမားတို့ကိုမူကား ညာကပေး၊ တယ်ကပြန်ယူ
သည့်နည်းဖြင့် ဘာသာရေးနှင့်ဆက်ဆိုင်သည့် ခွင့်ရက်များ
ကိုပင်လည်း ပြန်လည် ဖြတ်နှုတ်ခဲ့သည်မှ စနက်မီစကား၊
သပိတ်အရေးတော်ပုံ မီးကောက် မီးလျှံကြီးများ ဖြစ်ပွား
ခဲ့ကြောင်း လူတိုင်းအသိဖြစ်၏။

ဆိုးဝါးသည့်နစ်

နေ့ရှင်တို့ အမြတ်အစွန်းရမှုအတွက် အလုပ်သမား သင်း
ရဲသားတို့ ကျိုးရ-ကန်းရ အင်္ဂါချွတ်ယွင်းခြင်းခံကြရ၏။
လူချင်းမတူ၊ သူချင်းမမျှ မိမ္မေ့တိုင်း၊ ဘမ္မေ့တိုင်း ဘဝကို

ပင် စွန့်လွှတ်ကြရကုန်၏။ ထောင့်ဆိုး အမျိုးမျိုးတို့ကို ဖြိုခွဲနိုင်စက်မှုကြောင့် လူစဉ်မမှီကြရ။ ဖွတ်ကြောပြာစု၊ ခရုဆံကျွတ်၊ ခါးဝတ်လွှာချင်း၊ ထမင်းရက်ချွန်၊ ရေရက် မှန်နှင့် နေကြရ၏။ သက်တမ်းမျှမစေ့ခင်လည်း အသေခံ ပေးကြရ၏။ ပညာသင်ကြားရေးဘက်က ကြည့်ပြန်လျှင် လည်း ရှင်ဘုရင်ကြီးမာပါစေ၊ စုံထောက်ကြီး တစ်စိုးကြီး ပါစေ၊ အသက်ရှည်ပါစေ-ဆိုသည့် ကျွန်ဘဝကို အရှည် သဖြင့် တည်တန်စေမည့် ပညာကိုသာ သင်ကြားကြရ ကုန်၏။

ဤမျှလောက် ယုတ်မာညစ်ညမ်း ဟောသရမ်းလှသော အဗ္ဗေစနစ်ဆိုး၊ စနစ်ညစ်ကြီး၏ ဖိနှိပ်ကြိတ်နှယ်ခြင်းကို မခံ မရပ်နိုင်လွန်းသဖြင့် အလုပ်သမားတို့သည် မလွဲမရှောင်သာ တော့တဲ့ သပိတ်လက်နက်ကို စွဲကိုင်ကာ နေရှင်တို့ကို တိုက်ခိုက်ခွဲခွဲကြရ၏။ ရေနံမြေ သပိတ်အရေးတော်ပုံကြီး သည် လူ့အခွင့်တရားကို နေရှင်တို့က ဖီဆန် ဖောက်ပြား ကျူးလွန်စော်ကားမှုကြောင့် ဖြစ်ပွားရကြောင်း ထင်ရှား လှပေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဤအရေးတော်ပုံကြောင့် ဖြစ်ထွန်း အပ်သော လူငွေ-အနိငွေ- အကျိုးတရားသည် ရေနံကုမ္ပဏီပိုင်

နေရှင်တို့၏ စာဝန်သက်သက်မျှဖြစ်သဖြင့် ထိုစာဝန်သည်
နေရှင်တို့၏အပေါ်၌သာ လုံးဝတည်စေရမည်။

သပိတ်ကိစ္စကြောင့် ဖြစ်ပွားသည် စီးပွားရေး
နစ်နာချက်များ

ရေနံကုမ္ပဏီများက အမြတ်အစွန်းအဖြစ် ရရှိအပ်သော
ငွေကောက်ခံရရှိသော အခွန် အတုပ် စသည့် ပစ္စည်းသစ်
များကို စုပေါင်းလိုက်ပါက ဖျမ်းမျှခြင်းအားဖြင့် ကန့်
လျှင် ငွေပေါင်း တသိန်းခွဲမှ နှစ်သိန်းနီးပါးခန့်ဖြစ်၏။ ဤ
မျှလောက် များပြားသော စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့သည် သပိတ်
အရေးတော်ပုံအစပြုရာ လွန်ခဲ့သည့် (၄)လခန့် ကတည်း
ကပင် ဆုတ်ယုတ်ပျက်ပြားခဲ့ပေသည်။

နေရှင်တို့၏ ပယောဂကြောင့် ဖြစ်ပွားခဲ့ရသော ဤ
သပိတ်အရေးတော်ပုံကြီးသည် မြန်မာပြည်ရှိ ဆင်းရဲသား
ခေါင်းရွက်ထမ်းပိုးထမ်းချေသည်များတို့၏ စီးပွားရေးကို
မည်မျှ ထိခိုက်နစ်နာစေကြောင်းကို တွေးကြည့်ခြင်းအား
ဖြင့် သိရှိနိုင်ပေလိမ့်မည်။ လှေသူကြီး လှေမောက်က အရေး
မကြီးလှချေ။ လှေထိုးသား စောင်ပါသွားခြင်းကား
အရေးကြီး၏။

နေ့ရှင် နိုင်ခဲ့၊ စနစ် တည်တန့်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး
မရှိတောင့်တ၊ ရှိကြောင်းကျ ဖြစ်ရမည်ကား မလွဲတည်း။
အလုပ်သမား ဆင်းရဲသားတို့ လွတ်လပ်မှသာလျှင် လူတိုင်း
လည်း လွတ်လပ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ နိုင်ငံခဲ့စနစ်ကို အရင်း
အမြစ်မှနေ၍ သုတ်သင်နေသော ရေနံမြေ အလုပ်သမား
တို့ကို လွတ်လပ်ရေး လိုသား နှစ်ချိုက်သူတိုင်း စစ်ကူပေး
ရမည်ကား မလွဲသော မဟာဝတ္တရားတော်ကြီး ဖြစ်တော့
သတည်း။

စစ်တွေမြို့ထုတ် ဒို့လက်ရုံးသတင်းစာမှ ကောက်နုတ်ချက်

ရေနံအလုပ်သမားများအတွက် သခင် ကိုယ်တော်မှိုင်းက
တိုင်းနေပြည်သူရှင်လူအပေါင်းတို့အား မေတ္တာရပ်ခံခြင်း

အကြောင်းကို ဆိုလျှင် ဘုရင် သီရိဓမ္မာသောကမင်း
တရား တည်တားတော်မူခဲ့သော မုဒ္ဓော စေတီဧကန်အဝင်
ကျွန်းမြင်းတင်ဟု ထင်ရှားခဲ့သည့် စနေနံဘုရားကြီး၏ တရား
အညှိုးဟူသော ထောင်ခြည်တော် (၆) ဆိုင်တို့ တဖြိုင်နက်
ကွန်မြူနစ်တော်မူရာ ဆိတ်သာ ကွန်းတောက်မြို့ ဟူ၍၎င်း၊
နောက်နောင်တဖန် ပုဂံအင်းဝခေတ်တို့မှာ ရေနံသားမြို့
ဟူ၍၎င်း၊ မြင့်ညောင်းတဖန် ရှည်ကြာပြန်သော ရေနံသား

တည်းဟူသော ခရန်အပေါင်းတို့ မြစ်ချောင်းသဏ္ဌာန်၊
 ယိုစီးပြန်သမို့၊ ခရန်ချောင်းမြို့ဟူ၍၎င်း (သုံး) ကြောင်း၊
 (သုံး) လီ(သုံး) နာမည်ဖြင့် မြန်ပြည်အတွင်းကျော်ဇော
 မြင်းရှိပေသော ဘူမိသဏ္ဌ၊ မြေမျှားနက်သန်၊ အောင်မြေ
 မှန်သော ခရန်ချောင်းမြို့ကြီး၏ အတိကာလ၊ မြန်မာ
 ရာဇဝင်၊ ထို့ပြင်တခန်း၊ မြို့တည်းစာသမ်းတို့အရ ပေါ်ပြ
 ရမည်ဆိုလျှင် အောက်တွင် ပါရှိသည့်အတိုင်းပင်တည်း။

ငါးကျိပ် ငါးပါးသော မင်းတရားတို့ စံတော်မူခဲ့ရာ
 အရိမဒ္ဒနာပူရမည်သော ပုဂံပြည်တွင်၊ ၃၆-ကြိမ်မြောက်
 စိုးစံတော်မူသော တန်နက်မင်းလက်ထက်၊ ဆက္ကရာဇ် ၂၆၈
 ခုနှစ်တွင် စလေမင်းခွေး၏ လက်ချက်ဖြင့် တန်နက်မင်း
 နတ်ပြည်စံရကား မိဖုရားကြီးသည် ဤမည်သောဆွေတော်
 မျိုးတော် ၁၂ ဒိမ်ထောင်တို့နှင့် တိမ်းရှောင် ထွက်ပြေး
 ခဲ့ရာ ဆိတ်သာကွမ်းထောက် မည်သော တောကြီးအတွင်း
 ဆန့်ရှင်းသာယာသော မြေပြင်ထက် စီးတက်သော မြေဆီ
 ဩဇာ ခရန် သာမ္ဗျားကိုတွေ့ရှိရာ၊ ဆိတ်သာကွမ်းထောက်မြို့
 မြေတိုင်းသူကြီးထံဝယ်၊ နယ်လေးရပ် သတ်မှတ်တောင် ယူ
 ဆည်မှာ....

- (၁) အရွှေ့ကို တောင်ခမောက်၊
- (၂) အနောက်ကို ပြားကြီးတောင်၊
- (၃) တောင်ကို ယောက်သွား၊ တောင်တွင်ရင်းမင်း၊
လင့်တောင်။
- (၄) မြောက် ကိုကျောက်မဆင်။

အကြင်သို့သော နယ်စုလားရပ်အတွင်း တန်နက်မင်း
မိဖုရားဆွေးသားစု ၁၂-အိမ်ထောင်တို့သည်။ ဤအဆိုပါ
ရေနံ့သာတည်းဟူသော မြေဆီရေနံ့များကို တူးဖော်
ရောင်းချစားသောက်နေထိုင်ကြပေကြောင်း။

၎င်းအဆိုပါ စလေမင်းခွေးလက်ထက်မှစ၍ (၆)ဆက်
မြောက်ဖြစ်သော အနော်ရထာမင်းစော လက်ထက်တော်
တွင်းမှာ သုဝဏ္ဏဘုမိမည်သော သထုံပြည်မှ ပိဋကတ်
တော်များသည်။ ဤမည်သော ပုဂံပြည်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ရာ
စာပေပိဋကတ်တို့ကို ပိုးဟတ်၊ ပရွက်၊ ကြက်၊ အစရှိသော
တိရိစ္ဆာန်တို့ မမျှော်ဆီးစိမ့်သောငှါ နံသာမြေဆီ တည်းဟူ

သော ရေနံဖြင့်သုတ်လိမ်းရမည်ဟူသော ရှင်အရဟံ၏ မိန့်
ခွန်းတော်အလိုကြောင့်ထိုအဆိုပါတွင်းစားရိုး ဆွေမျိုးတစ်
တို့က၊ ကောင်းမှုကုသိုလ် ပြုလိုလတ်သဖြင့် ပိဋကတ်စာပေ
တို့ကို သုတ်လိမ်းဘို့ရန်၊ စေတနာပြဋ္ဌာန်း၍ လှူဒါန်းသော
အလေ့အထရှိကြ၏။

၎င်းနောက်သော်နော်ရထာမင်းစောမှ (၄) ဆက်မြော်
တွင် စိုးစံတော်မူသော အလောင်းစည်သူဘုရင်သည် တိုင်း
ခွင်လှည့်လည်တော်မူရာ ဆိတ်သာကွမ်းသောက် ခေါ်တွင်
ဟောင်း၎င်း၊ ရေနံ့သာမြို့ တလျှောက် ယောက်သွား
တောင်ခေါ် ရင်းမင်းလင်းဟောင်သို့ ဆိုက်ရောက်တော်မူ
လင့်ကစား၊ မိဖုရားမောင်းမ အပေါင်းတို့သည်- ၎င်းရေ
နံ့သာဆီတွင်းတို့နှင့် ရှုခင်းသာယာသော ရေနံ့ချောင်း
အရပ်တွင် ပျော်ရွှင်မြူးတူး မဖူးမမြင်၊ ဘုရင်ထံမှောက်၊
အရောက်အလဲပင့်၍အခွင့်မပြေရှိရကား၊ ညောင်အုတ်မြို့စား
ရွှေညောင်မြို့စား စသော မိဖုရား(၇)ပါးနှင့်တကွ၊ မိဖုရား
တို့၏မောင်တော်ကို ပါကွပ်မျက်၍ အသက်သေကြသော

အခါ အဆိုပါအရပ်တွင် နတ်ဖြစ်ပြန်၍ ရေနံတွင်း၊ တလျှောက်ကို စောင့်ရှောက် နေထိုင်ကြရကြောင်းနှင့် ရွေးဟောင်းယမန်က ရေနံတွင်းစား တွင်းရိုးတို့ကို မြှောက်ပသကြသည်။

ဆုတောင်းလင်္ကာမှာ

ဘိုးကြီးသခင်၊ ကျေးဇူးရှင်နောင်၊
ညောင်တုပ်၊ ညောင်ရွှေ၊ စလေထီးလင်း၊
ကျပင်းပုပ္ပါး၊ ညောင်ရမ်းစား၊ ပိပုဆု၊ (၇)
မေ၊ မောင်တော်ထင်ရှား၊ ကြေးပုဏ္ဏား၊
စားတော်ခေတိပါ၊ သောက်တော်ခေတိပါ၊
အစဉ်ကိုး၍၊ အမှီးတင်ပါသည်၊ အမြတ်
တောင်လိုတန်းပါစေ၊ အရည်ခေါင်းသို့
ပန်းပါစေ၊ မစတော်မူပါမည့်အကြောင်း
နှင့်ဆုတောင်းတင်မြှောက်ကြပေကြောင်း၊

၎င်းအခါကစ၍ မြေသီကို ရေနံခေါ်
 ကြသည့်ပြင် အကြင်သို့သော ရတနာပူရ
 အင်းဝခေတ် ၈၆၃-ခုနှစ်အတွင်း၊ မင်းအ
 ဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသော ရွှေနန်းကြော့
 ရှင်လက်ထက်သူပျက်၊ သူမှု၊ သူပုန်အပါ
 အဝင်၊ ရွှေနန်းမှတစ်ပါး ကျွန်ုပ်သောက
 ကြာတို့ ထကြသောင်းကျန်းသည်တွင် အ
 ကြင်သို့သော ရေနံချောင်း ခေါ်တွင်ရာ
 ရေနံ သာပြိုစားကမ္ဘာသာဇီဝ ဘွဲ့ခံအမတ်
 မောင်ရွှေကျိုင်းသည် ဤဉာဏ်သော ဘုရင်
 သခင် ရွှေနန်းကြော့ရှင်၏အတွက်၊ အသက်
 ကိုလဲ၍၊ အောင်ပွဲယူခဲ့ကြောင်းနှင့် ဂွေး
 ဟောင်းထုဝင်များအရာ ကဝိလက္ခမည်
 သော သတ်ပုံတွင်၊ ရွှေနန်းကြော့ထံ အ
 သေခံရန် သာစားပွဲဟူ၍ ပေဆိုတော်
 မူခဲ့ကြောင်း။

၎င်းအထက်က အမြတ်မျှတော်ပြုခဲ့သော လောကီရတ

နာ၊ လောကုတ္တရာ ရတနာအပေါင်းတို့နှင့် ကောင်းမွန်စွာ
ပြည့်စုံကုန်ကြယ်ဝသော ရေနံချောင်းမြို့၊ တွင်းရိုး၊ တွင်း
စားတို့မှာ၊ သူနာပရန်၊ ကမ္မဒီပ၊ ကမ္မောဇနှင့်၊ ရာမညပတ်
ခြံ၊ ပုဂံ၊ မြင်းစိုင်း၊ စစ်ကိုင်းပင်းယ၊ အင်းဝတမြို့၊ ရတ
နာသီဟ၊ စသောမင်းအဆက်ဆက်၊ ပိဋကတ်တော်သုတ်ရန်
ရေနံအနည်းငယ် ဆက်သွင်းရခြင်းမှတစ်ပါး၊ အခြားသော
မင်းမှုစိုးဝန်၊ အခွန်ငွေကြေး၊ မပေးဆောင်၊ မတမ်းမရွက်၊
သက်သက်ကင်းရှင်း၍၊ တွင်းကြီးမင်းတွင်းခေါင်မင်း၊ တွင်း
ဆော်မင်း၊ တွင်းရိုးမင်း၊ စသည့်ဖြင့် မြန်မာဘာသာ ကထ
ညာနှင့် မင်္ဂလာရှိခဲ့သော ရေနံချောင်းမြို့တလွှား၊ တွင်းစား
တွင်းရိုး၊ အမျိုးသန့်ဇော်၊ သာကီဝင် မရဗ္ဗာတို့မှာ မစံပမာ၊
ကံကြမ္မာလျှင်၊ ဖန်လာချိန်ကျ၊ သိမ်မလှဘို့။ ။ သီဟံ
တန်ဆောင်၊ ဘုန်းတော်မှောင်၍၊ ကုန်းဘောင်နေမီးမထိန်
ညှိုး၍၊ တိုင်းကြီးပြည်ကြီး၊ အချိုးနဲ့လျှင် ထီးသုံးနန်း
သုံး၊ ပြို့သုံးသည့် ဤသုံးဝတွင်၊ သုညဇေတိမှာ၊ ဖြစ်လာရ
ချေ။ တို့တကောသည်။ သေသော်မှတစ်ဆင့်သြော်ကောင်း၏။
ဟူသော မန္တလေးပျက်တမ်းချင်းနှင့်အညီ၊ ဤသည်သော
ဇေတိ၊ သက္ကရာဇ်တမှောင် ၁၂၄၇-ခုနှစ်မှာ တူးသော
တားမားတည်းဟူသော နေရှင်တို့နှင့် မြန်မာဘုရင်တို့သည်
အကြင်တောင်ငူ သစ်တောရေးကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဖြစ်ကြ
သည့်မှခင်းတွင်၊ အင်္ဂလိပ်မင်းတို့တိုက်ခိုက် သိမ်းရုံးရာမြန်မာ
ပြည်အလုံးဆုံးရှုံးခဲ့ရသည့်ကစ၍ မြန်မာပြည်အတွင်း ယင်း

အဆိုပါရေခဲချောင်းမြို့သားတို့၊ စား၊ တွင်းရိုးတို့မှိုကိုးရာမှ၊
 အားပါးနွဲ့လျက်တကယ်နေရှင်ကြီးများဖြစ်ကြပေသည်။ ဘီ
 အို-စီ ကုမ္ပဏီကြီးတို့ လက် တွင်း သို့ ဆက်ဆံကျ
 ရောက်၍၊ အောက်ကျ နောက်ကျ၊ အကျကြီး ကျလျက်၊
 မြန်မာတိုင်းအား၊ ဆင်းရဲသားဟူသည့်ကူလီတည်းဟူသော
 ရေခဲ အလုပ်သမား အပေါင်းတို့မှာလည်း ရင်းခန့်ရှင်၊
 ဘီ-အို-စီ သူဌေးတို့ ကြေးသမ္ပပေးသမ္ပရက္ခဆင်းရဲကြီးစွာ
 နှင်လုပ်ကိုင် အသက်မွေးကြရရှာပေကြောင်း၊ ဤသို့လျှင်
 အကြင်သဘာဝမွေနှင့် မမျှတသော နေရှင်ဝါဒသည်ဗမာ
 များ တိုင်းပြည်အလျောက် ရောက်လာ ပေါက်လာရကား
 ရေခဲမြေအလုပ်သမား၊ ဆင်းရဲသား အပေါင်းတို့သည်၊
 နှစ်ရှည်လများ စွမ်းပကားနှင့် အာ-အင်ကျီးကျန်း၊ နွားနယ်
 ရုန်းသော်လည်း အထူးမငှ၊ အစားမဝ၊ ခါးမလှနှင့်အကွ
 တွင်းသုံးလူဖြစ်ရှုံးကြသည့်အလျောက် နောက်သောခေတ်
 ဟုဆိုအပ်သော ခေတ် သက္ကရာဇ် ၁၉၂၂-ခုနှစ်က တကြိမ်၊
 ၁၉၂၅-ခုနှစ်က တကြိမ်၊ ယခုလောလောဆယ် ၁၉၃၀ခုနှစ်
 တွင်တင်၊ အဆိုပါဘီ-အို-စီ နေရှင် တစ်ကို အတူသည့် အ
 လား အလုပ်သမား ဆင်းရဲသား တစ်စုက စစ်ပြိုင်နေသည့်
 အနေ အလုပ်တွေကို အကုန်ရပ်စဲ၍ အလုပ် မဆင်းကြဘဲ၊
 ဧည့်၊ ဖျဉ်းဥပဒေနှင့် အညီ ဤမည်သောသပိတ်လက်နက်ဖြင့်၊
 ဖြိုဖျက်တိုက်ခိုက်ကြသည်ကား သိကြားနှင့်အသုရာနှစ် ခြူ
 ဟောင်းသည့် စစ်ပွဲကဲ့သို့ တခဲနက် ဆူညံ လျက်ရှိချေသည်။

ဤသို့အပဌမ။ ခုတိယ။ အလုပ်ရပ်စဲရေး ဟူသော။
 သပိတ်စစ်ပွဲများတွင် အလုပ်သမား ဆင်းရဲသားတို့က အ
 ရေးနိမ့်ခဲ့သည့် အလျောက် နောက်သောအခါ အဆိုပါ
 တီးတို့စီ ခန့်ရှင်တို့သည် ဤသို့သော အလုပ်သမား ဆင်း
 ရဲသား ခုကွသည် တသင်းတို့အား ညှင်းထောက် ညှင်း
 သည့်လက္ခဏာဖြင့် ဆက်ခါဆက်ခါပြုမှုကြသည့်အလျောက်
 ယခုတတိယအကြိမ်မြောက် မှောက်သော သပိတ်တည်း ဟူ
 သော အလုပ်ရပ်စဲကြသည့်မှာ (၆)ကျော်ကျော် (၇)လ
 နီးပါး ရှည်လျား မြင့်ကြာခဲ့လေသည်။

ဤရေနံ အလုပ် သမား ဆင်းရဲသား ခုကွသည် အ
 ပေါင်တို့ ၎င်း အလုပ်ရပ်စဲ စစ်ပွဲကို ဆင်နွှဲ တိုက်ခိုက်ကြ
 သည့်ကိစ္စမှာ ပဌမ ချောက်မြို့မှစ၍။ ရေနံချောင်းမြို့။
 လမ်းရွာ၊ မိုလဒ်တို့မှ တဆင့် ယခင်အခါ၊ ငုတနာပုရ။
 အင်းဝခေတ်က မင်းသားမြအစစ်ဖြစ်သော ပေါ်တူကီပြည်
 သား ကျင့်မှား အယူ၊ ကုလားဖြူ ငရဲကံကို မြန်မာ
 ဘုရင် ထွက်ဝင် တည်း ဟူသော အနောက်ဘက် လွန်
 မင်းတရားသည် ဤ မည်သော မြို့လယ် ကားစင်တွင်
 ဓါးတင်၍သတ်ဖြတ် ကွက်မျက်စောင့်မှုခဲ့ဘူးရာ ခုတနာ သံ
 လျှင်မြို့သို့မင်လျှင် ကူးစက်၍လက်နက်တည်းဟူသောသပိတ်
 စစ်ပွဲ ဖြစ်ဆဲ တိုက်ခိုက်ဆဲပင်ဖြစ်လေသည်။

ယင်းသို့သော သပိတ်လက်နက် ကူးစက်ပြန့်ပွားခဲ့ရာ၊ အဆိုပါ ဘီအိုစီ-ဓနရှင်တစ်ဦးက ယခုအခါ နှစ်ခြာနှစ်ရပ် စေ့စပ်ရေး အဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းသည့် အချက်ကိုပင် လက်ခံရ လေပြီ။ ဤသို့ဖြစ်လင့်ကစား ဘီအိုစီ ဓနရှင်တို့က အကြင် ရေနံချောင်းထလျှောက်၊ ချောက်နှင့် လမ်းရွာ၊ မိုလာ အစ ရှိသောဌာနတို့တွင် အလုပ်ရပ်စဲသုပေါင်း (၂၀၀၀) ကျော် မျှရှိပါသေးလျက်။ ဓနရှင်တို့က အကြင်သို့သော ပရိယာယ် ဖြင့်၊ ရေနံမြေ သပိတ်မရှိတော့ဘူး။ အထူးတလည် ဘယ် ဝယ်ဘယ်လို ထိုထိုဤဤ ပြောဆိုသေး၏။

သို့သော်လည်း။ ဘီ၊ အို၊ စီ ဓနရှင်တို့က အကြင်သို့ သော ကာလပတ်လုံး လျော့၍ မပေး။ ထိုသို့သော ကာ လပတ်လုံး အချိုး အနှိပ် ပြိုင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်လိုသော ဤသ ပိတ်မှာ အတိတ်အဆံ့ပြည့်သောသံမဏိ သပိတ်အစစ် ဖြစ် သည့်အလျှောက် မပျောက်မရှည် ကပ်လုံးတည်မည်ကို ယုံ ကြည်မျှော်လင့်ဘွယ်ရှိသည်။

ဤသို့လျှင်၊ ရေနံအလုပ်သမား ဆင်းရဲသား တို့သည် အတည်မှပျက် ဆက်ခါ၊ ဆက်ခါ၊ မခြား နေ့ညကြီးစား ကြသည်မှာ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါတို့ အကျိုးပါနည်း။

မြန်မာပြည်တွင် ဘိ၊ ဗိ၊ စိ၊ ဓနုရှင်တို့သည် အကြီး
အကျယ်ဆုံးဖြစ်၍ ဤသို့သော ဓနုရှင်တရတို့အား အံ့ထု
ကာ အလုပ်သမားတို့၏နစ်နာချွန် အစတို့ကို ပပျောက်
လေအောင် သပိတ် လက်နက်ကို သုံးနေကြရ၏။

အကယ်၍ ဤအလုပ်သမား ကိစ္စကြီး အောင်မြင်ခဲ့ပါ
မူ။ မြန်မာပြည်ရှိ အလုပ်သမားတို့အား ဓနုရှင် တရတို့
က အမှု အားလျော်စွာ ကျိုးနွံ လာပေမည် ။ ယင်းသို့
ကျိုးနွံ သည့်အလျောက်ညှင်းပမ်းခြင်းများလည်းနည်းပါး
ပေမည်။ အကယ်၍ ဤရန်အလုပ်သမားများ ကိစ္စကြီး ဆုံး
ရှုံးသွားပါကမြန်မာ ပြည်တွင် ဓနုရှင်တရလုံးသည် ပိတ်ပုံး
လွှမ်း မိုးသည်ထက် လွှမ်းမိုး ကြံ့ဝါးသည်ထက် ကြံ့ဝါး
ခါ နေရာထုကာမှာ အားလုံးသော အလုပ်သမား အ
ပေါင်းတို့အား ညှင်းသည် ထက် ညှင်းမည်မှာ အတည်
ကေန်ဖြစ်တော့၏။

သို့ဖြစ်၍ ရန်ကိစ္စကြီး အောင်မြင်မှသာအလုပ်သမား
အပေါင်းတို့ ချောင်ချီပေမည်။ အောင်မြင်ရန် ကား ခု

ပင်ဖြစ်တော့၏။ ငွေဘယ်အတွက်လိုသနည်း။ အလုပ်ရပ်စဲ
ထူများအား သပိတ်အတော အတွင်း အစားအသောက်
မချို့တဲ့စေရန်တကြောင်း၊ အလုပ်ရပ်စဲရေး အောင်မြင်ရန်
အခြားကိစ္စအရပ်ရပ်တို့ကိုဆောင်ရွက်ရန် တကြောင်း ဖြစ်
တော့၏။

ထို့ကြောင့်ဆရာသည် ယခုအခါ ဆိတ်ဆိတ် မနေနိုင်
တော့ဘဲ၊ နွဲ့ခဲ၊ တိုက်ခဲ၊ သော သပိတ်အင်အား ပြည့်၍၊
ဘီးအိုစီ၊ နေရှင် အား၊ အလုပ်သမားတို့က စပ်ပြုသည်
ကိုနိုင်နင်းစေရန် အလို့ငှာဆရာ၏ အစွမ်းအားအလျောက်
ထောက်ပံ့အံ့သော တိုင်းနေပြည် သူ အပေါင်းတို့ထံမှရေ
နံသပိတ်မှောက် အလုပ်သမား အပေါင်းတို့အတွက် သဒ္ဓါ
ကြေးအလို့ငှာ မေတ္တာရပ်ခံလိုက်ရပေသည်။

ဤအလုပ်သမား ကိစ္စကြီးအောင်မြင် လိုသူတိုင်းတို့
သည်။ ဆရာထံသို့ ကိုယ်တိုင်သော်၎င်း၊ စာတိုက်မှသော်
၎င်း၊ မိမိတို့ သဒ္ဓါတရား စွမ်းအား ရှိသ၍ အမြန်ဆုံး

အလှူငွေကို ဆရာကြီး အောက်ပါနိဒါန်းသို့၊ တင်ပို့ရန်
ရည်သန်သန့်အခွင့် လျှောက်ခွာမေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။

(ပုံ) သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း

အမှတ်-၅ ချမ်းသာလမ်း၊

ကျွန်းတောကွက်သစ်၊

ကြည့်မြင်တိုင်။

၁၃၀၀-ပြည့်။ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၆-ရက်။

ရေနံပြေ လှိုဗမာအလုပ်သမားအစည်းအရုံးဝင်
ခေါင်းဆောင်များ

ရေနံချောင်းမြို့ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်များ

သခင်ဘမောင်။

သခင်စံလှိုင်။

သခင်လှိုင်။

သခင်စောဒေ။

သခင်ဖေကြီး။

သခင်အေးမောင်။

သခင်တရုတ်။

သခင်အင်မရွတ်။

သခင်ထွန်းတင်။

သခင်ခမောင်လေး။

ချောက်မြို့ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်များ

သခင်ဘိုးလှ။

သခင်ထွန်းခင်။

သခင်ဖေသန်း။

သခင်ဘတင်။

သခင်ခင်။

သခင်မောင်ကြီး။

သခင်သင်။

သခင်ငွေရွှန်။

သပိတ်စစ်ပွဲ

၁၁၉

သခင်လွင်။

သခင်တင့်။

သံလျင်မြို့ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်များ

သခင်ဗ။

သခင်နာရန်ဆင်။

သခင်ထွန်းလှ။

သခင်ပဌတ်တိ။

သခင်ဘိုးချင်း။

သခင်ဖိုဂျားဆင်။

သခင်ညွန့်။

သခင်သိမ်းမောင်။

သခင်လှမြိုင်။

သခင်စိုး။

ရန်ကုန် ဗဟို တို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီးမှ

ဝင်ရောက်ကူညီသူများ

သခင်လေးမောင်။

သခင်စံထွန်းလှ။

သခင်သိန်းအောင်။

သခင်သိမ်းမောင်။

သခင်တင်မောင်။

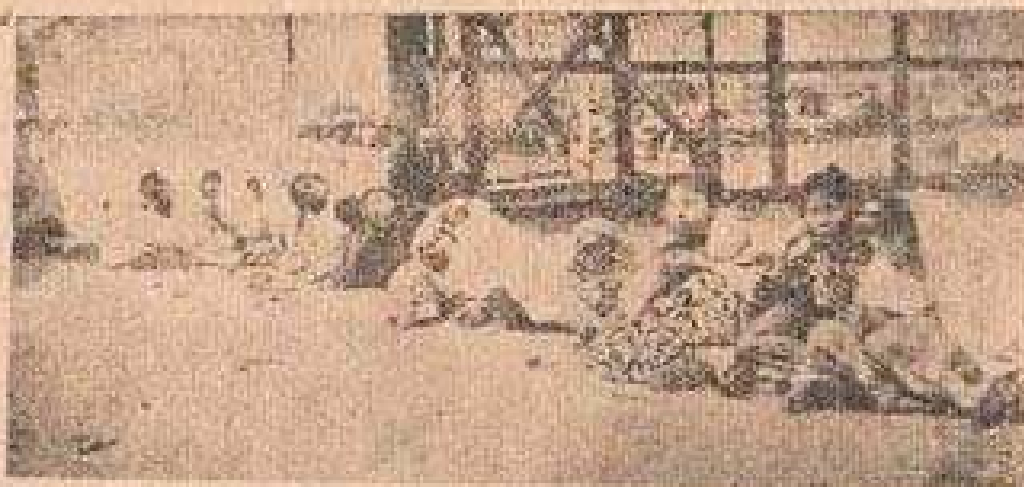
သခင်နု။

သင်္ခါမု(အောက်လွတ်တော်အမတ်) သင်္ခါလုမောင်။

သင်္ခါသန်းထွန်း။

သင်္ခါကိုယ်တော်မှိုင်း။

အထက်ပါ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသည် အလုပ်သမားများ၏
ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို တကယ်တမ်း ဝင်ရောက် ဆောင်
ရွက်သူများဖြစ်သည့်အပြင် အရာရာမှာ ထိန်းသိမ်း ခေင့်
ရှောင်ကြလေသည်။

စတိုရုံနှင့်သံဂဟေ စောက်ရုံပေါက် အဝင်-၂-ခုလုံးကို
အမျိုးသမီးများစိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် တားဆီးပိတ်
ဆို့ အိပ်နေပုံ။

တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ ကြွေးကြော်သံ ကျာနယ် အတွဲ(၁)
အမှတ်(၅)မှ ကောက်နှုတ်ချက်။

ရေနံမြေအရေးတော်ပုံ

ရေနံမြေမှ ကြွေးကြော်သံ။

တို့ပြည်-တို့မြေ-တို့ရေနံမြေ။

ရေနံမြေအလုပ်သမားများလည်းမျှကို

အလုပ်ရှင် သူဌေးများက ညှစ်သလော...

(ညွှန့်ပေါင်းအစိုးရ-ဒုတိယ တရားခံ)

နေရှင်ကကွယ် အုပ်ချုပ်ရေးသစ်-တို့အလိုမရှိ။

ငါတို့ ရေနံမြေအလုပ်သမားပေါင်း တသောင်းကျော်
တို့သည် ဇန်နဝါရီလ (၉)ရက်နေ့မှစတင်၍ အလုပ်ရပ်စဲ
ခဲ့ကြလေရာ ရက်ပေါင်း ၆၀ ကျော်ခဲ့လေပြီ။ ရေနံမြေ
အလုပ်သမားများ ဤလိုလားချက်နှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်များ
ကိုလည်း ရေနံမြေ အလုပ်သမားများ ဒုတိယ အစည်း
အဝေးအရ ငါတို့ လုံးဝသိရှိကြရပေပြီ။ ၎င်းတို့ကို ထပ်

မရှိ စွဲမြဲစွာ သိရှိရန်အတွက် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြ
ဦးအံ့။

ရေနံမြေအလုပ်သမားများ၏ လိုလားချက်နှစ်နာချက်မှာ

၁။ အလုပ်မှနှုတ်ပစ်ခြင်းခံရသော သင်္ခင်-ခင်ကိစ္စ
အလုပ်သမားများ အခွင့်မရှိဘဲ အလုပ်မှ
ထွက်လျှင် ထုတ်ပစ်ခံရသောနှစ်နာချက်၊

၂။ နေ့စားမဟုတ်၊ လခစား အလုပ်သမား အမြဲ
ပြောင်းလွှဲပေးရန်၊

၃။ တနှစ်လျှင် နေ့အား ၅၃ရက်ပေးရန်။

၄။ ၁-၂-၃ အချက်များကို ကုမ္ပဏီက- ၃-ရက်
အတွင်း အစည်းအရုံးကြီးသို့ပြန်ကြားရန်။

၅။ အလုပ်ရပ်သဲခြင်း ဆက်လက်ပြုရန်ကို အသိ
အမှတ်ပြုရန်။

၆။ ဘီ-ဗို-ဗီ-ကျောင်းများကို အလုပ်သမား
အစည်းအရုံးမှ ကိုယ်စားလှယ်များအားဖြင့်
ပွဲစည်းထားသည့် ကော်မတီနည်းအတိုင်း
အုပ်ချုပ်နိုင်ရန်။

၇။ လက်ရှိဆေးဘက် ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်များ
ဖြုတ်၍ အစိုးရနှင့် အလုပ်သမားဆရာဝန်
၂ယောက် ခန့်ထားရန်။

၈။ ဘီဘိုစီ-အလုပ်သမားများ၊ တန်းလျားများ
မှာ ကျန်းမာရေးနှင့် ဆန့်ကျင်၍ ပြုပြင်
ပေးရန်။

၉။ ဆန်ဂိုဒေါင်ကို ကမ္ဘာ့ဧည့်သည်အလုပ်သမား
များကိုယ်စားလှယ်များ တွဲဘက်အုပ်ချုပ်
နိုင်ရန်။

၁၀။ လေဘာခြူရီရုံးကိုဖြုတ်၍ အလုပ်သမားများ
ကားကွယ်ရေးရုံး ဆောက်လုပ်ပေးရန်။

၁၁။ အိုစာ၊မင်းစာ တက်စုဆောင်းရေးစာအုပ်ကို
ဗမာလိုပြန်ဆိုထားရန်။

၁၂။ တန်းလျား ရပ်ကွက်နှင့် မွှာရုံတွင် အလုပ်
သမားများ လွတ်လပ်စွာ နေနိုင်ရန်။

၁၃။ အလုပ်သမားများကိုသက်သက်မဲ့ လေဘာ
ခြူရီက ထုတ်ပစ်ခြင်းကိုရပ်တန့်ရန်။

၁၄။ စုံထောက် အချောက်အလှနှင့် အနှောက်
အယှက်ကို ကန့်ကွက်ခြင်း။

၁၅။ ၁၂-နာရီမခိုင်းစေဘဲ ၈-နာရီခိုင်းစေရန်။

၁၆။ ဆုငွေကို ၅-နှစ်မပြည့်ဖြစ်စေ ထုတ်ပေးရန်။

၁၇။ ရေနံမြေအိမ်ခြေများကို အစိုးရကဖျက်သိမ်း
ခြင်းကို ကန့်ကွက်ရန်။

၁၈။ ဧရန်ချောင်း၊ အလုပ်သမားများအတွက် ဆန်
ကိုခေါင်အမြတ်တော်ကြေးငွေများကို ပျက်
ကွက်သည့် လခငွေများ၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၀
ရက်နေ့ထုတ်ပေးရန်။

၁၉။ ဧရန်မြေသည် နေရှင်လက်ဝယ် နှစ်ပေါင်း
၅၀-ရှိနေသဖြင့် တိုင်းရင်းသား အလုပ်
သမားများသို့ ပြန်ပေးရန်။

၂၀။ ဆေးရုံတက်ရသော လူနာများအတွက် ဥလ
တိတိ လစာတဝက်နှင့် ခွင့်ပေးခြင်းကို တလ
လစာအပြည့်နှင့် ကျန်နှစ်လတွင် လစာတဝက်
ရရန်တို့ဖြစ်သည်။

ထိုလိုလားရက်ကန်ကွက်ချက်များ အထူးပြန်
အောင်ပြင်ရန် အောက်ပါကော်မတီဖွဲ့၍ ကုမ္ပဏီများမှ
တောင်းဆို၏။

- ၁။ လေဘာ ဦးသလှိုင်။
- ၂။ တို့ဗမာအစည်းအရုံးဥက္ကဋ္ဌ သခင်လေးမောင်။
- ၃။ သခင်သင်။
- ၄။ သခင်ခ။
- ၅။ သခင်ဘတင်။
- ၆။ သခင်အောင်ဖေ။
- ၇။ ကိုယ်မှင်းကိုယ်ချင်း သခင်မြတို့ဖြစ်ကြောင်း
ယခုထက်ထိ ဤအထက်ပါ တောင်းဆိုချက်
များ၊ မရရှိသည့်အပြင်။

တလုပ်ရုံအပေါ်ကံတောင်ထမ်းစားရင်း ခွဲကောင်း
ကောင်းနှင့်တားဆီးနေသောအမျိုးသမီးတစ်ယောက်။

၁။ ၁၄၄-နှင့် ၁၂၄(က) ပုဂံမများကို အစိုးရသုံး
စွဲခြင်း။

၂။ အလုပ်သမားမိန်းမများကို ခြုံလိုက်ဖမ်းသီး
ခြင်း။

၃။ နံပါတ်စုတ်များဖြင့်မှိုက်နှက်ခြင်း။

၄။ ပုလိပ်အာဏာအသုံးပြုခြင်း။

၅။ အလုပ်သမား ခေါင်းဆောင်များ တရားစွဲ
ထားခြင်း။

၆။ အမျိုးသမီးများကို ပုလိပ်များက ကိုယ်ထိ
လက်ရောက်ညှဉ်းပန်းခြင်း တို့သာလျှင်ရေနံ
မြေသပိတ်သမားများ ရရှိပေသည်။

အလုပ်ရှင်နှင့် ဘိ-ခို-မိများကမူ ပြည်မည်မည်ဟူ၍
ကြေငြာစာတာတခုမျှ မထုတ်ဝေခဲ့ကြောင်း ဆင်းရဲသား
အလုပ်သမားများမှာ နေရှင်သူဌေးတို့၏ မထိခံစားစား ပြု
လုပ်ခြင်းကို ခံရယူမှုမက ခည်းဝေးစိတန်းခြင်းမပြုရ အမိန့်၊
နေဝင်မီးညှိမ်းအမိန့် အစရှိသည်တို့ဖြင့်အစိုးရအမှုထမ်းများ
၏ တတက်စီးနင်း စိမ့်ခြင်းများကို ခံကြရသေး၏။ နန်း
ရင်းဝန် ဝေ ကိတ်တာဘမော်နှင့် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး

ဝန်ကြီး၊ ဒေါက်တာ သိန်းမောင်တို့က အထက်ပါအစိုးရ အမှုထမ်းများ၏ တဘက်စီနင်း၊ ဖိမ့်ချက်များကို ဖျက် သိမ်းတန်ဆာလေ့က် ဖျက်သိမ်းရန် သပိတ်မှောက်သည့် အရပ်များ၊ တိုင်းခမ်းလှည့်လည် ကြည့်သောအခါ၌ အမိန့် ပေးခဲ့သည်ဟု ဝါဆိုကြားသိရ၏။ ဆင်းရဲသား အလုပ်သမား များမှာ အစိုးရအမှုထမ်းများ၏ ချုပ်ချယ်ခြင်းမှ အနည်း ငယ်မျှသက်ရာရရှိပေသည်ဟု သတင်းစာများထင်ကြသော် လည်း အလုပ်သမားသပိတ်များ၏ အရင်ခံနစ်နာချက်များ နှင့်ပတ်သက်၍ (ဆင်းရဲသားဝန်ကြီးချုပ်နှင့် ကူးသန်းရောင်း ဝယ်ရေး ဝန်ကြီးသွားရောက်ခြင်းဖြင့်) ကား ဘာမျှ အ ကြောင်းမထူးလှချေ။

အလုပ်ရပ်ဆဲခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ နန်းရင်းဝန်နှင့် ကူး သန်းရောင်းဝယ်ရေးဝန်ကြီးချုပ်က ကြေငြါချက်ထုတ်ဝေ၏။ ထိုကြေငြါချက်၌ မိမိတို့ဘာအမှန်မသိနိုင်ကြောင်း၊ ဝင် ရောက်စွက်ဖက်ရန် ဥပဒေမရှိကြောင်း၊ စုံစမ်းရေးကော်မီတီ ဖွဲ့၍လွှတ်လင့်ကစား အစိုးရ(ဝါ)ဆင်းရဲသားဝန်ကြီးချုပ် အဖွဲ့၌သာ အမှန်ပြုလုပ်ပိုင်ခွင့်အကြောင်း(ဝါ)လက်ရှိ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရသည် ရုပ်သေးရုပ် အစိုးရဖြစ်၍၊ ဗမာ ပြည်ကျွန်းသက်ရှည်မည့် နေရှင်ကံကွယ်မည့် အုပ်ချုပ်ရေး သစ်ကို ထောက်ခံသော သစ္စာမရှိသည့် “မျိုးနွယ်” များဖြစ် ကြောင်း ဝန်ခံချက်ပေးထားလေသည်။

၁၃၀

စာဠာဝက သခင်ဘိုးလှကြီး

ငါတို့သည် ယနေ့မှစ၍ မည်သည့်နေ့ရှင်အစိုးရ၌ အယုံ
မရှိဆိုသော အဓိပ္ပါယ်ကို ပြုလုပ်ကြစို့။

တားဆီးသော အမျိုးသမီးများအား ပုလိပ်တို့က
ဆွဲကိုင်တန်းထိုးရိုက်နှက်နေပုံ။

တိ အို-စိ သူဇွေးများ၏ ခေါင်းမာပုံကို ထောက်ရှုခြင်း
အားဖြင့်ထိုကဲ့သို့ ဥပဒေများကိုအစိုးရကပြုလုပ်၍မပြီးသေး
မှီခရန်မြေအလုပ်သမားများကိုစွဲမှာကြေအေးနိုင် ရန်ခဲယဉ်း
လှပေ၏။ ထိုကဲ့သို့ကြာရှည်စွာဆွဲ၍ ခွန်အားပြနိုင်ရန်
အလုပ်သမားများအား....

(၁) ငွေအား၊ (၂) လူအား၊ (၃) အစည်းအဝေး၊
(၄) ဆူဆူပူပူစီတန်းခြင်း၊ (၅) ယူပီနယ်လွှတ်တော်၌
(အလုပ်သမားကာကွယ်ရေး) ကူးသန်းရေး အရှုတ်အထွေး
ဥပဒေကြမ်း တင်သွင်းသိသကဲ့သို့ ဗမာပြည် လွှတ်တော်၌
တင်သွင်းရန်၊ (၆) လွှတ်တော်ခေတ္တရပ်ဆိုင်း၍ အလုပ်
သမားများကိုစွဲကို အစိုးရနှင့်ဆွေးနွေးခွင့်၊ (၇) ဤကဲ့သို့
မရလျှင် လွှတ်တော်အယုံမရှိ၊ အစိုးရအယုံမရှိ၊ အဆိုသွင်း
ရန်၊ (၈) ဤကဲ့သို့မှမရပါက လွှတ်တော်အမတ်များ လွှတ်
တော်ကိုသပိတ်မှောက်ရန် ဖြစ်လေသည်။

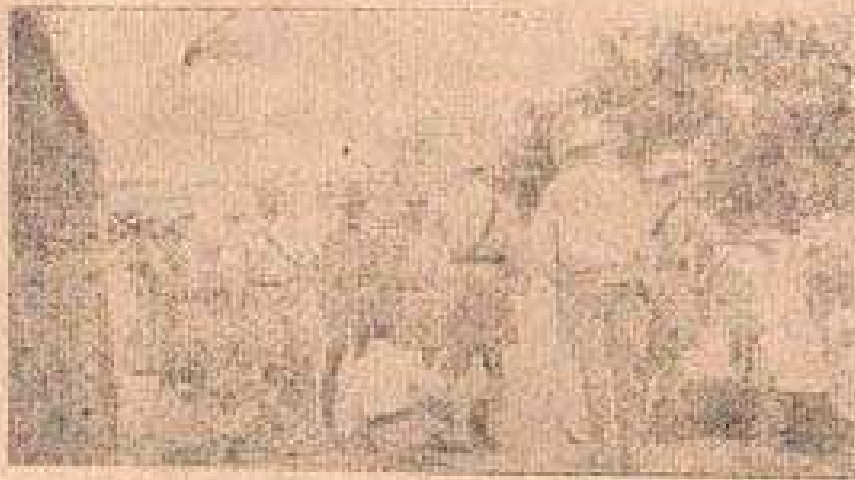
(၁) မှ (၆) အထိပြုလုပ်နေ၏။ ပြုလုပ်အံ့၊
အစိုးရ အယုံမရှိ အဆိုသွင်းရာ အမျိုးသားအစိုးရ
ထောင် မယ်လေးဘာလေးနှင့် အဆိုရှုံ့သွား၏။
အမတ် ၇-ဦးသာထောက်ခံ၏။ (သခင် ၃-ဦး၊ ဖေဘီယံ-၁
လေဘာ ၁-နှင့် အခြားအမတ် ၂-ဦး။

ရင်းသို့ကား တကယ်အာဇာနည် မျိုးချစ်ဆန့်ကျင်
ဘက်ဂိုဏ်းဝင်များ ဖြစ်လေသည်။ ရေနံမြေသပိတ်သမား
များ ကူညီရန်အတွက် ရန်ကုန်မြို့၌ မြို့လုံးကျွတ် အစည်း
အဝေးကြီးကို ဘုရင်မ ပန်းခြံ၌ကျင်းပခဲ့၏။ ရွှေတိဂုံ
ဘုရား၌ သပိတ်အမျိုးသမီးများ ညှင်းပန်းမှုကို အဓိက
ထား၍ အစည်းအဝေးပြု၏။ ထို့နောက် မြို့ထဲလှည့်၍
နေရှင်တန်းလှန်ရန် ဆူပူခဲ့၏။ အောင်မြင်ခဲ့၏။ တမြို့လုံး
လှုပ်လှင်ရွှေ့ဖြစ်သွားလေ၏။ လှုပ်ရွှေ့မိတ်ကြီးသည်၊ တော
မီးပမာ တပြည်လုံးပြန့်နှံ့ သွားသည်ဟူသတင်း၊ ငါတို့ဗမာ
လူမျိုးသည်၊ အမျိုးတိတနာတတ်သည်မက အလုပ်သမား
ထမင်းရှင်များထံလျှင် နာတတ်လာချေပြီ။ သပိတ်မိန်းမ
မျိုးများကို ပုလိပ်များကဆွဲရမ်းတန်းဖယ်ပစ်ခြင်း၊ တိရိစ္ဆာန်
များကဲ့သို့ လောင်ချီများပေ၍ ဆိုစပြုတခေါင်းကြီးလူများ
ကို ဝမ်းချေသိတ်သကဲ့ တင်ဆောင်သွားခြင်း၊ ဘီ-အို-စီ
ပိုင်အခန်းစခန်းတွင် အပေါ့အပါးပင် သွားခွင့်မပြု၊
ထမင်းအစာတား၍ ပိတ်လှောင် ချုပ်နှောင်ထားခြင်း၊
ထောက်ပံ့ရေးအဖွဲ့ အမျိုးသမီးများကို ပုလိပ်များက နုတ်
နှံ့ရိုက်သဖြင့်လိခိုက်နာကျင်သွားသောကြောင့် ဆေးခုံပို့
လက်မောင်းကျိုးမတတ်နာသူနာဆေးမတတ် မူးမေ့ သူမေ့

စသည်ဖြင့်သခင်အားရ ကျွန်ခါဏ်ဝမှုတို့သည်၊ ဗမာအစိုးရ
နေရှင်အစိုးရဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလှတော့၏။

မျက်နှာကြီးရာ ဟင်းဖတ်ပါ၍ နေရှင်သဘာဝကွယ်၍
ဆင်းရဲသားတို့ဖိဆီးသောအစိုးရဖြစ်ကြောင်း ဆိတ်ချေဖြင့်
ဖုံး၍မရတော့ချေ။ တို့ဗမာ တို့သင်းတို့ဆွေးချင်း သား
ချင်းများအဖြစ်တွေ့ကို ရှုကြကုန်၊ ဘင်တို့ထမင်းရှင် အလုပ်
သမားများ ဖိဆီးခံရခြင်းသည် သင်တို့ဖိဆီးခံရတော့မည့်
ရှေ့တော်ပြေးဖြစ်သည်။ အဆွေးတို့သခင်အရှင်တို့ မျက်နှာ
ဖြူအစိုးရ၏ လက်သတ်မှူး ဝန်ကြီးချုပ်အဖွဲ့ကို ယခုပင်
ဖြုတ်ချရန် ကြံစည်ကြကုန်၊ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရ မကောင်း
လျှင် နောက်တက်သည့် မောင်ပုလဲ ခိုင်းဝန်တက်ကဲပေ
မည်၊ လွှတ်တော်ကို သပိတ်မှောက်ကြ သင့်တို့နယ်ကိုယ်
ဗားလုည်များ ပြန်ခေါ်ကြ၊ ရေနံမြေ အလုပ်သမားဖွဲ့
စည်းခြင်းသည် ဗမာဖြည့် အလုပ်သမားတိုင်း ဖွဲ့စည်းရန်
စဉ်းစားမဟုတ်ပါလော၊ ဗမာတို့ နိုးကြသကြကုန် မဟုတ်
မခံဘဲ၊ အမှုကို တွန်းလှန်ကြကုန်လော၊ ဥပဒေပြု လွှတ်
တော်တွင် ရေနံမြေ အလုပ်သမား များကိုအစိုးရ အရာရှိ
များနှင့် ၎င်းတို့၏ လက်အောက် အမှုထမ်း များက

နှိပ်စက်ညှင်းပမ်းခြင်း ပြုနေသည့် သတင်းကို ဆွေးနွေးရန် သခင်မြက အဆိုသွင်းသည့် အခါ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ဦးပေါ်ထွန်းက ညှင်းပယ်၏။ ကုသိုလ်တပဲ၊ ငရဲတပိုသာ ရှေ့နေချုပ် ဦးသိမ်းမောင်က ဥပဒေနှင့် မညီဆို၏။ ဥက္ကဋ္ဌကြီး သီလဝါ ဦးချစ်လှိုင်က ပါယ်ချ၏။ ဆင်ရဲသား နန်းရင်းဝန် ဝေါက်တာဘမော်က အတိုက် အခံပြုကြချက်သည် တို့ဗမာတမျိုးသားလုံးနှင့် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အလုပ်သမားများကို စော်ကာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဤသည်တွင် ဗမာ ခေါင်းဆောင် ကြီးတို့အ ထုပ်ပြောသွားပေပြီ။ ဗမာခေါင်းဆောင် အခေါ် ခံသူများ ဇာတ်သိမ်းခန်း သို့ရောက်လာလေပြီ။ ဗမာပြည်ရှိ လူကြီးဟုသ၍ ကြောက်တတ်ခြင်း အစိုးရနှင့်ပင်း၊ နေရှင်နှင့် ချဉ်းပြီးဆင်းရဲသားအလုပ်သမားများပေါ် ဂရုစာမရှိပုံဆင်ရှားလှ၏။

ပုလိပ်အရာရှိ ကြီးငယ်တို့က သပိတ်တား အပျိုးသွေးတို့
အား တွန်းထိုးဖယ်ရှားသည်ကို အပျိုးသွေးပျားကဲ့သို့ကောင်း
ကောင်းဖြင့် သည်းခံနေပုံ။

တို့ဗမာ အလုပ်သမားတို့ သင်တို့ကိုသာ- သင်တို့အား ကိုးကြ၊ ညီညွတ်ကြ၊ သင်တို့အတွက် ငါတို့လုံးပမ်းနေ၏။ ငွေကြေးရှာဖွေနေ၏။ ဆူဆူပူပူလုပ်နေ၏။ သင်တို့ကို ဗမာ ဆင်းရဲသားတိုင်းမမေ့၊ ကမ္ဘာပေါ်ရှိအလုပ်သမားများပင် အရေးပြုလာပြီ။ သလောင်မြေကြီး၊ ရွှင်လျှင်ရွှေထီးမှန်ကင်း တလှည့်၊ ထင်းတလှည့်၊ သင်တို့သွေးကို စုပ်သောနေရှင်များ သင်တို့အနှံ့ခံပါကုန်။ သင်တို့ကို ငါတို့အားဖြည့်ရန် လူစု ဆောင်းနေပြီ၊ ဗမာပြည် အလုပ်သမား တိုင်း တပ်ချီ၍ သင်တို့ကို ကူညီရန်အားစုနေကြ၏။

ဗမာအလုပ်သမားတွေ ညီကြ၊ သင်တို့အပိတ်လက်နက် ကို နေရှင်သာမက၊ အစိုးရများပင် သိမ့်သိမ့် တုန်လာပြီ။ သင်တို့အောင်လံ ထူတို့ရန် မကြာတော့ပြီ၊ ငါတို့ ခို့ဗမာ အစည်းအရုံးကြီးက ကူညီရန် တပ်ချီလာပြီ။

တို့ဗမာ အစည်းအရုံး၏ “ကြွေးကျော်သံရဲဘဝယ်”
အတွဲ(၁)အမှတ်(၅)ပူးကောက်နှုတ်ချက်။
သံလျင်သပိတ်အရေးတော်ပုံ
အလုပ်သမားအစစ်များသည်သစ်

ရေနံမြသပိတ်မီးသည် ကိန်ညှိစွာ တောက်လောင်၍
တနိုင်းလုံး ကြိမ်းမြဲသံလျှင် စိစားရခိုက် သံလျင် သီအိုဝီ
အလုပ်သမားများသပိတ်ခံရသောကြောင့်ကိုသိရှိရပြန်၏။

သပိတ်ဆက်နက်သည့် လက်နက် ဝေဖန်အားပေးသော
လူများ၏ တရားပြုညှိမှုသမာဓိလက်နက်ဖြစ်၏။ ခုဆွဲထွက်
သံလျှင်နှင့် သွပ်တိုက်သော ဖာနီတရားပေါ်တို၏။ ဝါဒီသမာ

အလုပ်သမား များသည် ထိုယဉ်ကျေးသော လက်နက်ဖြင့်
အမွေမှုဘိဓါးတိုင်း အသုံးကျလေ၏။

သံလျင် အလုပ်သမားများသည် မိမိတို့ နှစ်နာ ကျက်
များကို ဆိုင်ရာသို့ တင်ကြွေပို့ ထားကာ တောင်းဆိုလင့် က
စား ကွဲပါးစောင်းတီးသလိုသာ ဖြစ်နေ၍၊ ယခုဝါဆိုလ
ဆန်းတရုတ်နွေသပိတ် စမှောက် ဖြစ်လေ၏။ သံလျင်
ဘီအိုစီ-၏ သွေးခွဲသောစနစ်၊ သွေးစုပ်သော ဝါဒကိုမျက်
ဝါးထင်ထင် သိရှိလာသည်နှင့် ကုလား၊ဗမာအလုပ်သမား
များသည် ၁၀၀၀မှ ၂၀၀၀၊ - ၂၀၀၀-မှ၊ ၃၀၀၀၊
ကျော် တစုတစု တရက်နှင့် တရက်ခြားနားစွာ အင်အား
ပြကာ သပိတ်မှောက်လေ၏။

သံလျင် ဘီအိုစီ-အလုပ်သမားများ၏တရားခံ

နှစ်နာချက်များမှာ

၁။ တနှစ်လျှင် (၃)လ လစာ တဝက်နှင့် ဗျားနာ
ခွင့်ရက် စပေးထားရာတွင် ပဌမ လတွက် လစာ
အပြည့်ပေးရန်။

၂။ မကျန်မမာ၍ (၃)လကျော်တိုင်အောင်အေး
ရုံတက်နေရသူများအား ကျန်မာလာသောအ
ခါ မိမိတို့နေရာ၌ ဆက်သက်လုပ်ခွင့်ပြုရန်၊

၃။ အလုပ်သမားများအတွက် ကျန်မာရေးနှင့်
ညီညွတ်သော အိမ်တန်းလျား၊ ရေ၊ မီးအစုံအ
လင် ပြုလုပ်ပေးရန်၊

၄။ လုပ်သက် အနှစ် (၂၀)ပြည့်လျှင် ဗင်စင်ပေး
ရန် (၁၀)နှစ်ကကျော်၍အလုပ်မလုပ်နိုင်လျှင်
တနှစ်လျှင် တလကျ လစာအပြည့် အလုပ်နှစ်
သက်အတိုင်း ဆုငွေပေးပြီးမှအလုပ်ရပ်စဲရန်၊

၅။ အစိုးရ ခွဲပိတ်ရက်မှန်သမျှ လစာမပျက်အခွင့်
ရက် ပေးလျက် တနှစ်ပြည့်လျှင် ခွင့်တလကျ
ပေးရန်၊

၆။ နေ့စား သမားများကို လစားများအဖြစ်သို့
ပြောင်းလဲပေးရန်တို့ဖြစ်လေသည်။

ဤတောင်းဆိုချက် နစ်နာချက်များသည် မွေတာကြီး
နှင့် ဖိုလာသည်လည်း မပါ။ အစိုးရဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်
သည်လည်းမရှိ၊ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အပြည်ပြည် အနယ်နယ်ရှိ
အလုပ်သမားများတို့၏ အဓိက တောင်းဆိုချက်များနှင့် တ
သွေမတိမ်း တည်ရှိပေသည်။ ဘီအိုစီ-ခန့်ရှင်ဘုရားများသည်
မိမိတို့ချက်မြတ်ရာ ဒေသ စကော့တလန်ပြည်၌ စကော့
တစ်ရှ်လူမျိုး အလုပ်သမားများ ဤကဲ့သို့ တရားနှင့်ပြည့်ဝ
သော တောင်းဆိုချက် တောင်းဆိုသော် မည်သို့မည်ပုံ ပြု
လုပ်မည်ကိုကား ဆင်ခြင်တုံတရား သက်ဝင် သင့်ပေသည်။
သံလျင် သပိတ်သားများ၏ တောင်းဆိုချက်များကို အား
လုံးကုန် အဆောတလျှင် ပေးရန် အလွန် သင့်လျော်ပေ
သည်။

အလုပ်သမားကိစ္စနှင့် ပါတ်ဆက်သော ညွန့်ပေါင်း အ
စိုးရမှ အာဏာမဲ့ အစိုးရဖြစ်ကြောင်း၊ ခရန့်ချောင်းတွင်

နှုန်းရင်းဝန်ကြီးနှင့် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး ဝန်ကြီးချုပ်
တို့ ပြောပြချက်တို့က ရှင်းလင်းပေပြီ။ သို့ရာတွင် သံလျင်
သပိတ်၌ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး ဝန်ကြီးချုပ်ပရာမာဖြင့်
ဦးဆောင်နာယက ပြုလုပ်သော ခုံသမာဓိအဖွဲ့ ဖွဲ့ဖြစ်ပေပြီ
ဘိအိုစီ၏ကိုယ်စားလှယ် ရန်ကုန် ဘိအိုစီ၊ မန်နေဂျာမစ္စတာ
ရီပါ၊ သံလျင်ဘိအိုစီ-ဝင်းပိုင်ကြီး မစ္စတာဘူစနင်၊ အလုပ်
သမား သမိတ်သားများဘက်မှ သံလျင်မင်းကျောင်းဆရာ
ဇော်ဦးစေမိန္ဒ၊ သခင်ခ၊ သခင်ဗေသန်း၊ သခင်ထွိုင်းတို့
ဦးကိုင်သော သခင်ဗနှင့် သခင် နာရယံဆင်း တို့နှစ်ဦး
ကို ခုံသမာဓိအဖွဲ့အား အလုပ်သမားများ ကိုယ်စားလှယ်
အဖြစ်ဖြင့် တင်သွင်းပြီး ကုမ္ပဏီကလူ (၇၁၁)ယောက်
ထည်း အလုပ်မဆင်းဟု ကြေငြာချက်ဖြင့် (ဤစာရေးနေ
သည့်တိုင်) တင်းမာနေဆဲဖြစ်နေလေသည်။

ငါတို့သည် ခုံသမာဓိအဖွဲ့၌ ဩဇာအာဏာမရှိ၊ ဖြန်
ပြေမှုသာ ရှိကြောင်း သိပြီးဖြစ်၍ ပဋိပက္ခ ဆန့်ကျင်ဘက်
ခါတ်မျှသောနေ့ရှင်နှင့် အလုပ်သမားသည်မျက်နှာချင်းဆိုင်

ကမည်သို့ သဘောကျကြနပ် ကြမည်ကို စောင့်စားရ
ပေမည်။

သခင်များသည် သခင်ဝါဒပြန်ပွားရေးအတွက် သပိတ်
မှောက်ခြင်းကိစ္စများ ပေါ်ပေါက်လာသည်ဟု နိုင်ငံရေး
ဂိုဏ်းဂဏအချို့က တသက်သတ် စွပ်စွဲကြ၏။ သခင်များ
ဝါဒပြန်ပွားသည်ဟု စကားပမာဆိုစေကာမူ အပြစ်မရှိ
ချေ။ အကြောင်းဆိုသော် သခင်ဝါဒသည် မူလိ ဆန်း
ပြားသော ဝါဒမဟုတ်၊ ထို့ဗမာ ဝါဒ၊ ဗမာတမျိုးလုံး
ဝါဒဖြစ်၍ ဗမာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးနှင့် လောကနိဗ္ဗာန်၊
သာတူညီမျှ လောကကြီး ထူထောင်မှုသာ ဟောကြားရာ
ဗမာတိုင်း၊ နိုင်ငံရေး ဂိုဏ်းတိုင်းနှင့် ပင်ရင်း ရည်ရွယ်
ချက်ချင်း သဘောတူညီလေသည်။

အမှန်မှာ သပိတ်မှောက်ကိစ္စတိုင်း၌ သခင်များ မိမိ၊
မရှိချေ။ သခင်ခေါင်းဆောင်များမှာ လူတိုင်း စာတ

လှည့်ဖြင့်မလာလျှင် အလွန်ခက်မည် အခြေအနေကျမှသာ
လျှင် သပိတ်မှောက်သောဒေသများသို့ ရောက်ရှိလာကာ
ဩဝါဒပေးကြလေသည်။ ဥပမာ သံလျင်သပိတ်၌ ကုလား
နှင့်ဗမာ သွေးခွဲ၍ ရေနံမြေသပိတ်မီးကူးမှာစိုး၍ ကုမ္ပဏီက
ပယောဂစွက်ဖက်မှသာလျှင် အလုပ်သမားများသည် မိမိ
တို့၏ဖြစ်ထွက်မှုကို သတိရကြ၏။ မိမိတို့မှာ မိုးမကောင်းလဲ
တစလောင်း၊ မိုးကောင်းလဲ တစလောင်း ဖြစ်ကြောင်း
သိရှိလာ လေ၏။ နစ်နာချွန်များ တောင်းဆိုလေ၏။
ကုမ္ပဏီက ဥာဏ်နီကွန့်ကာ ၂၁-ဦးကော်မတီဖွဲ့ပစ်လိုက်၏။
အလုပ်သမားများလက်မခံမှ ဖယ်ပစ်လိုက်သည် မဟုတ်ပါ
လော။ ထိုအခါကျမှ သခင်ခေါင်းဆောင်များခေါ်သည့်
မဟုတ်ပါလော။ မည်သည့် ဂိုဏ်းဂဏပေါ်တိ တခုခုက
(တို့ဗမာ အစည်းအရုံးအဖြစ်) သံလျင်သပိတ်ကို တောင်း
ဆန်းကျ၊ ၁၄၄(က)နှင့် အဆီးအတားခံ၍ ထွက်ကူညီပါ
သနည်း။ ငါတို့ သိလို၏။

—တို့ဗမာအပေါင်းတို့—သင်တို့အားသားရာ၊ မှီခိုရာ၊ လိုက်
နာရန်အမျိုးသားအဖွဲ့ကြီးကား (တို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီး)

သင်္ချိုင်း၊ သင်တို့-လည်း-နေ- လေ-အောင်း၊ တဲပုတ်တိ
 လာရောက်ကာ သင်တို့ ခိုင်းစေသည့်အတိုင်း၊ တူးတိုက်
 တိုက်၊ ကမ်းထိုက်တိုက်၊ ပြုလုပ်သူများကား၊ သခင်ခေါင်း
 ဆောင်များလာဖြစ်သည်။ သင်တို့၏ အခွန်တောင်းခံရန်နှင့်
 မဲဆန္ဒတည့်ရန် အတွက်သာ လာကြသော မုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေါ်
 တို့ကား-သင်တို့ ခုက္ခဖြစ်သည့်အခါ၌ လက်ပိုက်ကြည့်နေ
 ကြသည်ကို အမြဲသတိချပ်ကြလေကုန်။